

Εισαγωγικό σημείωμα	σ. 1
Ελληνική τέχνη στο Λονδίνο (Η. Kramer)	σ. 2
Μια περιπέτεια με τους προσκόπους (Ν.Κανόνης, 9/ΚΚΓ)	σ. 9
Αστεία και άλλα(Ελένη Κάλφα, Θοδ. Καμαράκης, Βασ. Κωνσταντίνου, 5/ΚΚΓ)	σ. 11
Η ενορία μας (Κρύστα Καμαράκη, 5/ΚΚΓ)	σ. 12
Έτσι το ήθελε η μοίρα / α΄ μέρος (Ελένη Καραγκιόζη, 9/ΚΚΓ)	σ. 14
Αίγινα (Φίλιππος Μαυρομάτης, 7/ΚΚΓ)	σ. 17
Ανυπομονησία κι αυτή (Ελένη Μηλούση, 9/ΚΚΓ)	σ. 19
Ο ανόητος βοσκός (Ραχήλ Καλούδη, 5/ΚΚΓ)	σ. 20
Ανάμεσα σε καλούς ποδοσφαιριστές (Ν. Κανόνης, 9/ΚΚΓ)	σ. 22
Συνέντευξη με τον . . . εαυτό μου! (Γιάγκος Σιβιτανίδης, 7/ΚΚΓ)	σ. 25
Αστεία (Σαββατούλα Γρεασίδου, 5/ΚΚΓ)	σ. 26

Τεύχος 16.

Απρίλιος 1997

Εισαγωγικό σημείωμα

Αγαπητοί αναγνώστες, να και πάλι η εφημερίδουλα μας. Μόνο που αυτή τη φορά δεν περιέχει καθόλου άρθρα και εργασίες ελλήνων μαθητών κι άλλων σχολείων του Άαχεν, όπως σας είχαμε υποσχεθεί. Λυπούμαστε, αλλά ελπίζουμε στο επόμενο τεύχος να έχουμε τέτοιες συνεργασίες. Στο 16ο τεύχος του „εδώ Ακυίσγραντον“ τα περισσότερα άρθρα είναι γραμμένα στο κομπιούτερ. Αυτή τη δουλειά, καθώς και την εικονογράφηση της εφημερίδας, ανέλαβαν να την κάνουν οι δύο συμμαθητές μας Γιώργος Βέλιος και Νίκος Κανόνης της 9ης τάξης του ΚΚΓ. Όπου όμως τα κείμενα έπρεπε να γραφτούν με το χέρι, την εικονογράφηση ανέλαβε η συμμαθήτριά μας της 8ης τάξης, Δήμητρα Γούσιου.

Για δεύτερη φορά δημοσιεύουμε διαφημίσεις διαφόρων ελληνικών μαγαζιών. Με τον τρόπο αυτό, όπως έχουμε ξαναγράψει, διευκολύνουμε το Σύλλογο Γονέων και Κηδεμόνων να καλύπτει τα έξοδα εκτύπωσης του „εδώ Ακυίσγραντον“.

Θα διαπιστώσατε κιόλας, ότι το σημερινό εισαγωγικό σημείωμα γράφτηκε από μια ομάδα μαθητών. Η εφημερίδουλα μας αρχίζει να περνάει πιο πολύ στα χέρια των μαθητών.

Ανάμεσα στα πολλά και όμορφα άρθρα του τωρινού τεύχους σας συνιστούμε να διαβάσετε την εργασία για τα μάρμαρα της Ακρόπολης, του ελληνομαθή καθηγητή του ΚΚΓ κυρίου Kramer.

Στο τέλος σας ευχόμαστε καλό διάβασμα και ζητάμε από τους συμμαθητές μας όλων των σχολείων του Άαχεν, όπου διδάσκονται τα Ελληνικά, να μας στείλουν τις συνεργασίες τους.

Η συντακτική ομάδα (Αθανασία Γκώστογλου, Ελένη Καραγκιόζη, Γιώργος Βέλιος, Νίκος Κανόνης)

Έτσι το ήθελε η μοίρα (1) της Ελένης Καραγκιόζη, 9η τάξη ΚΚΓ

Ήταν πεντέμισι το πρωί και η Έλενα έπρεπε να σηκωθεί, για να πάει στη δουλειά της. Η εικοσιπεντάχρονη κοπέλα δούλευε σε ένα εργοστάσιο υποδημάτων στη Θεσσαλονίκη. Άνοιξε την ντουλάπα της και βγήκε ένα μαύρο τζην και μια γαλάζια μπλούζα. Ντύθηκε, πλύθηκε και έτοιμασε πρωινό. Ήπιε τον καφέ της με την ησυχία της και άνοιξε το ραδιόφωνο, για να ακούσει τις ειδήσεις και λίγη μουσική. Η ώρα πήγε επτά παρά τέταρτο. Έβαλε το χοντρό μπουφάν και το καινούριο κασκόλ που της είχε χαρίσει το προηγούμενο Σαββατοκύριακο στα γενέθλιά της η φίλη της η Μαρία. Βγήκε απ' το διαμέρισμα και κλειδωσε καλά την εξώπορτα. Πολλές φορές είχαν διαρρήξει διαμερίσματα σ' αυτή την περιοχή. Η γειτονιά είχε γίνει επικίνδυνη, αλλά η Έλενα δεν μπορούσε και δεν ήθελε να αφήσει αυτό το σπίτι. Ήταν φτηνό το νοίκι και περίσσευαν και λίγα χρήματα από το μικρό μισθό της.

Προχώρησε βιαστικά προς τη στάση. Μόλις έφτασε, να σου και το λεωφορείο. Μετά από έξι στάσεις κατέβηκε και πήγε στο εργοστάσιο. Χτύπησε κάρτα, έβαλε τα ρούχα της δουλειάς και άρχισε να δουλεύει στο πακετάρισμα των παπουτσιών. Μετά από οχτώ ώρες δουλειά ξανανύθηκε, ξαναχτύπησε κάρτα και ξαναβρέθηκε στη στάση να περιμένει το λεωφορείο για το σπίτι της. Εκεί που περίμενε, τη συνάντησε ο Χρήστος.

„Γεια σου, Έλενα“.

„Γεια σου, Χρήστο. Πώς παίει η δουλειά, κύριε ηλεκτρολόγε;“

„Μια χαρά, όπως πάντα. Είσαι να βγούμε το βράδυ μαζί στο Starlight;“

Η Έλενα κομπιτώθηκε. Αυτόν τον άνθρωπο δεν τον συμπαθούσε με τίποτα. Και χάρηκε, μόλις είδε το λεωφορείο και του είπε: „Κρίμα, αλλά δεν μπορώ. Πρέπει να μαζέψω το σπίτι μου που είναι άνω - κάτω. Κάποιοι πρέπει να το μαζέψουν“.

Κάθισε μόνη της σε μια θέση και σκεφτόταν. Σκεφτόταν πώς θα ήταν, εάν συμφωνούσε να βγει μαζί του στο Starlight, που ήταν ένα διασκεδαστικό Club, που πήγαιναν πολλή νεολαία. Ο Χρήστος ήταν όμορφο παλικάρι, είχε ωραίο σώμα και είχε και χρήματα κι ας ήταν ηλεκτρολόγος. Μα είχε μυαλό σαν κουκούτσι. Ο χαρακτήρας του ήταν άσχημος. Ήταν ο αρχηγός των αλητών. Εκεί που ταξίδευε το μυαλό της Έλενας, έκαστε δίπλα της ένας από τους αλητές, ο Αποστόλης. Ήταν ψηλός και αδύνατος με μούσι. Πείραζε πάντα τις ωραίες γυναίκες. „Γεια σου, κούκλα! Καλέ, ο πατέρας σου ζαχαροπλάστης είναι και σε έκανε τόσο γλυκιά;“ „Ναι, και ο πρώτος χαλβάς που έκανε ήσουν εσύ!“ Αφού του δωσε τη χυλόπιτα, κατέβηκε στην επόμενη στάση. Περιπάτησε δέκα λεπτά μέχρι το σπίτι της. Φτάνοντας στο διαμέρισμά της, βγήκε τα κλειδιά από την τσάντα της. Εκεί που ήθελε να βάλει το κλειδί στην κλειδαρότρυπα, είδε πως η πόρτα ήταν ανοιχτή και η κλειδαριά σπασμένη.

Η Έλενα φοβήθηκε τόσο πολύ, που η καρδιά της άρχισε να χτυπάει όλο και πιο γρήγορα. Έβγαλε από την τσάντα της το μαχαίρι που πάντα κουβαλούσε μαζί της μπας και το χρειαστεί ποτέ και μπήκε προσεχτικά στο διαμέρισμά της. Η καρδιά της πήγαινε να σπάσει από αγωνία και κρύος ιδρώτας την είχε μουσκέψει. Ο φόβος της ήταν τεράστιος. Έφτασε σιγά σιγά στο σαλόνι κι άναψε το φως. Όλα ήταν ρηγμένα. Τα ράφια ήταν πεταμένα στο πάτωμα. Τα βιβλία και όλα τα άλλα χαρτιά μέσα από την ντουλάπα επίσης στο πάτωμα σκορπισμένα. Το τραπέζι αναποδογυρισμένο και δυο καρέκλες της κουζίνας με σπασμένα πόδια έδειχναν τη μανία των διαρρηκτών. Πήγε στην κρεβατοκάμαρά της. Ευτυχώς, δεν είχαν βγάλει και τα ρούχα της. Μόλις πήγε να βγει, για να πάει στο μπάνιο, βρήκε ένα χαρτάκι καρφωμένο με μαχαίρι πάνω στην πόρτα:

„Αύριο το απόγεμα στις 4 να 'σαι μόνη σου στο Bambu, αλλιώς θα το μετανιώσεις! Οι κολασμένοι!!!“

ΥΓ.: Όχι αστυνομίες, ε;“

Η Έλενα έτρεξε τρομαγμένη στο τηλέφωνο και πήρε τη φίλη της, τη Μαρία. Της εξήγησε την κατάσταση και την παρακάλεσε, αν γινόταν, να κοιμηθεί απόψε σ' αυτήν. „Και βέβαια! Το συζητάς; Μάζεψε λίγα ρουχαλικά σου κι έλα με ταξί. Αύριο μην πας στη δουλειά. Θα συμμαζέψουμε μαζί το σπίτι σου“.

„Σ' ευχαριστώ, Μαίρη. Είσαι το πιο πολύτιμο πρόσωπο που έχω στη ζωή μου!“

Έκλεισε το τηλέφωνο και άρχισε να κλαίει. Πήρε μια τσάντα και έβαλε μέσα εσώρουχα, ένα παντελόνι, δύο μπλούζες και μερικά άλλα προσωπικά της είδη. Φεύγοντας προσπάθησε να κλείσει την πόρτα της. Στο δρόμο που βγήκε, φώναζε ένα ταξί. Έκανε πολύ κρύο. Στις ειδήσεις έλεγαν ότι τις επόμενες μέρες θα χιονίσει. Η ώρα είχε πάει εννιά. Έφτασε στη Μαίρη. Με κλάματα ανέβηκε τα σκαλιά, χτύπησε το κουδούνι και, μόλις άνοιξε η πόρτα, έπεσε η Έλενα στην αγκαλιά της φίλης της.

Το άλλο πρωί ετοιμάστηκαν και πήγαν με το λεωφορείο στο διαμέρισμά της Έλενας. Εκεί έδειξε και το χαρτάκι που βρήκε. Η Μαίρη δεν ήθελε να την αφήσει να πάει μόνη της στο ραντεβού. Η ώρα κόντευε τρεις και μισή. Ελικά ξεκίνησαν να πάνε μαζί στο Bambu.

Τα κορίτσια περίμεναν στο μπαρ. Μέχρι τώρα δεν είχε φανεί κανένας να τους μιλήσει και η ώρα περνούσε.

„Πάμε να φύγουμε. Δε θα έρθουν. Άδικα περιμένουμε“, είπε η Έλενα με φόβο. „Όχι, θα μείνουμε. Πρέπει να έρθουν όπου να 'ναι“, της απάντησε η Μαίρη.

„Γεια σας. Τι βλέπω; Έφερες και παρέα; Αν δεν κάνω λάθος, είπα καθαρά να έρθεις μόνη σου“.

„Χρήστο, εσύ!!!“ Η Έλενα δεν το πίστευε. Μαζί του ήταν κι αυτός ο Αποστόλης του λεωφορείου, κι ο Μίλτος.

„Το ήξερες ότι δε θα δεχόμουν την πρόσκλησή σου και γι' αυτό προετοιμαστήκατε και μου κάνατε το σπίτι άνω - κάτω!“

„Ναι, είχες δίκιο τότε, ότι έπρεπε να μαζέψω τις το σπiti σου. Γι' αυτό δεν μπορούσες να βγεις μαζί μου έξω και να διασκεδάσεις. Το μάζεψες, νοικοκυρά;“

Η Έλενα έβραζε μέσα της και πήγε να τον χτυπήσει, αλλά πρόλαβε και την κράτησε η Μαρία.

„Αύριο βράδυ θα περάσω να σε πάρω από το σπίτι. Θα πάμε στο Starlight. Κανόνες, αλλιώς θα τα βρεις άσχημα μαζί μου“, είπε ο Χρήστος και έφυγε.

Η Έλενα άρχισε να τον βρίζει, αλλά εκείνος προχωρούσε και δεν της έδινε σημασία. Το βράδυ που η Έλενα έπεσε για ύπνο, σκεφτόταν να τα παραιτήσει και να φύγει μακριά. Μα πού να πάει; Εδώ είχε τη δουλειά της, το σπίτι της, τη φίλη της. Οι γονείς της είχαν πεθάνει, όταν αυτή ήταν δεκαεπτά χρόνων. Στα δεκαπέντε της είχε γνωρίσει τη Μαρία σ' ένα σουβλατζίδικο. Εκεί ήταν η πρώτη της δουλειά. Πήγαινε και δούλευε τρεις φορές τη βδομάδα, το απόγευμα, μετά το σχολείο. Αδέλφια δεν είχε, ήταν μοναχοκόρη. Πάντα ήθελε να έχει μια μικρή αδελφή. Να μοιράζονται τα μυστικά τους, τους πόνους τους, τις χαρές τους, τα πάντα. Μα τώρα χαίρονταν που γνώρισε τη Μαρία. Ήταν σαν αδελφή της. Επιπλέον ήρθε το Σαββατοκύριακο. Η Έλενα ξύπνησε νωρίς, για να πάει για ψώνια. Είχε ραντεβού με τη Μαρία, όπως κάθε Σάββατο, στο σούπερ-μάρκετ. Τη στιγμή που ήθελε να φύγει, χτύπησε το τηλέφωνο.

„Ναι;“

„Α, ωραία, σε πρόλαβα. Άκου, το βράδυ στις οχτώ να είσαστε έτοιμες. Τα λέμε, ciao“.

Η Έλενα είχε ξεχάσει τελείως το ραντεβού μ' αυτόν τον αλήτη το βράδυ. Έκλεισε το τηλέφωνο νευριασμένη και έφυγε. Στο δρόμο προσπαθούσε να σκεφτεί έναν τρόπο, για να μη βγει μαζί του. Μα τίποτα. Ό, τι και να 'κανε, εκείνος δε θα την άφηνε στην ησυχία της.

Συναντήθηκε με τη Μαρία, πήγαν στο σούπερ-μάρκετ και ψώνισαν γρήγορα. Στις μία το μεσημέρι ήθελαν να είναι στην πόλη, για να ψωνίσουν κανένα φόρεμα. Μετά από πολύ ψάξιμο, η Ελένη αγόρασε ένα μακρύ κόκκινο φόρεμα με νταντέλα στην πλάτη και η Μαίρη ένα μαύρο φόρεμα, κοντό και στενό. Βρήκαν και ταιριαστά παπούτσια και γύρισαν στο σπίτι της Έλενας για μεσημεριανό φαγητό. Στις έξι άρχισαν να ετοιμάζονται. Μπήκαν μία μία κάτω απ' το ντουζ, έφτιαξαν τα μαλιά τους, ντύθηκαν και βάφτηκαν. Ήταν πανέμορφες. Η Μαίρη είδε το ρολόι. Έφτασε η ώρα. Το κουδούνι χτύπησε και μαζί χτύπησε και η καρδιά της Έλενας. Έβαλαν τα παλτά τους και έφυγαν. Μόλις βγήκαν απ' την πόρτα άρχισαν να σφυρίζουν ο Μίλτος, ο Αποστόλης, και ο Γιώργος. Ο Χρήστος φορούσε ένα σκούρο κοστούμι με γαλάζιο πουκάμισο. Πήγαινε πάντα με τη μόδα. Πήρε το χέρι της Έλενας και το φίλησε κοιτάζοντάς της στα μάτια. Η Έλενα τον σιχαινόταν, αλλά δεν το έδειξε. Μόνο η Μαρία το κατάλαβε, γιατί κι αυτή το ίδιο ένοιωσε. Μπροστά στο σπίτι ήταν τρία αυτοκίνητα παρκαρισμένα. Το πιο ωραίο ήταν του Χρήστου ένα κατακόκκινο BMW. Σ' εκείνο

ανέβηκε η Έλενα κι αυτός. Στο πράσινο Ford μπήκαν η Μαίρη κι ο Γιώργος και στο Nissan ο Αποστόλης με τη φιλενάδα του, τη Βούλα, και το Μίλτο. Ξεκίνησαν για το Starlight. Μόλις έφτασαν, η Έλενα κι η Μαρία ενθουσιάστηκαν από αυτό το club. Φαινόταν φανταστικό. Είχε πολλή νεολαία και καλή μουσική. Μπήκαν μέσα και οι έξι και κάθισαν σ' ένα τραπέζι ακριβώς στη γωνία του μπαρ. Πολλοί χόρευαν στην πίστα. Παράγγειλαν ποτά και έπειτα σηκώθηκαν να χορέψουν. Ο Χρήστος είχε κολλημένη την προσοχή του στην Έλενα, αλλά εκείνη έπαιρνε όλο και πιο μεγάλη απόσταση. Εκεί που χόρευαν, ήρθε ένας άλλος φίλος του Χρήστου, τον πήρε, πήγαν στο μπαρ και άνοιξαν συζήτηση. Τότε πήγε κι η Έλενα να καθήσει. „Θέλεις να χορέψουμε;“, ρώτησε μια γλυκιά φωνή. Η Έλενα κοίταξε τον άγνωστο. Ήταν όμορφο παλικάρι. Φαινόταν σωστός άνθρωπος και σηκώθηκε να χορέψει μαζί του. „Δε θα μου χαρίσεις το ονοματάκι σου;“ „Έλενα. Κι εσύ να πώς σε λένε;“ „Εμένα με λένε Πέτρο.“ Εκεί που χόρευαν με πάθος, τους είδε ο Χρήστος κι άναψε: „Εδώ είμαστε πάλι. Ποιος είναι ο κύριος;“ Και μόνο το ύψος, με το οποίο την κοίταζε, ήταν ικανό να σφάξει άνθρωπο. „Ένας καλός φίλος“, είπε η Έλενα φοβισμένα. „Μαζί μου ήρθες και μαζί μου θα χορεύεις“, της ψιθύρισε και κοίταξε για μια στιγμή προς την παρέα του. Η Έλενα παρακάλεσε τότε τον Πέτρο να φύγει. Ήταν δέκα η ώρα και ο Χρήστος ήθελε να πάνε στην Calipso, μια ντίσκο στην άκρη της Θεσσαλονίκης. Βγήκαν απ' το Starlight και πήγαν στα αυτοκίνητά τους. Ο Πέτρος τους παρακολούθησε με τη δική του Mercedes. Το ήξερε, πως κάτι δεν πάει καλά. Έφτασαν στην Calipso και μπήκαν μέσα όλοι, εκτός από τον Χρήστο. Αυτός έμεινε έξω και περίμενε στο αυτοκίνητο. Μετά από πέντε λεπτά ήρθε κι ένας άλλος και πάρκαρα δίπλα του. Κατέβηκε και προχώρησε προς το αυτοκίνητο του Χρήστου. Εκείνος άνοιξε το παράθυρο και του έδωσε λεφτά. Ο άγνωστος τα πήρε και ταυτόχρονα του έδωσε ένα σκαουλάκι. Εκείνη τη στιγμή ο Πέτρος, που παρακολουθούσε όλη τη σκηνή, βγήκε από τ' αυτοκίνητό του, πλησίασε αθόρυβα και έβγαλε το πιστόλι του και την ταυτότητα της αστυνομίας „Αστυνομία! Ψηλά τα χέρια και μην κουνιθεί κανείς!“ Εκείνη τη στιγμή βγήκε από την ντίσκο η Έλενα, για να δει πού έμεινε ο Χρήστος. Είδε τη σκηνή που ξετυλιγόταν μπροστά της και ταράχτηκε. Ο Πέτρος γύρισε προς το μέρος της και φώναξε: „Φύγε, αυτοί είναι επικίνδυνοι!“ Αυτή την ευκαιρία περίμενε κι ο Χρήστος. Έβγαλε το πιστόλι του και σημάδεψε τον Πέτρο. Η Έλενα τσίριξε „Οχιιιιι“, ενώ ο Χρήστος πυροβολούσε. Όμως, ευτυχώς, ο Πέτρος πρόλαβε να πεταχτεί στην άκρη, αλλά δεν τη γλίτωσε τελείως. Η σφαίρα τον πέτυχε στον ώμο. Προσπάθησε να φύγει, αλλά το αυτοκίνητό του δεν έπαιρνε μπρος. Ο άλλος είχε εξαφανιστεί κι ο Πέτρος έτρεξε προς τη BMW και σημάδεψε με το πιστόλι του το κεφάλι του Χρήστου: „Μην κάνεις κι άλλη κουταμάρα, γιατί θα 'ναι η τελευταία σου!“ Έπιασε τα χέρια του Χρήστου με χειροπέδες και η Έλενα έτρεξε και τον αγκάλιασε. „Μα πού τα ήξερες;“ „Θα σου τα εξηγήσω όλα αύριο.“ „Δηλαδή θα σε ξαναδώ;“ „Σ' αφήνω εγώ έτσι εύκολα τώρα!“ Και τότε φιληθήκανε. Η αστυνομία που έφτασε αμέσως, πήρε τον Χρήστο και έφυγε. Ο κόσμος που είχε πεταχτεί από το μπαρ, έμπαινε παλι μέσα. Μόνο η Έλενα έμεινε και κοιτούσε ευτυχισμένη τον ουρανό, μέχρι που η Μαρία την πήρε και έφυγαν.

ΤΕΛΟΣ

Ανυπομονησία κι αυτή !

Η ώρα πήγαινε εφτά. Αυτό σήμαινε ώρα για φαγητό. Ξαφνικά, μέσα στο δάσος ακούστηκαν βήματα που γίνονταν όλο και πιο δυνατά και γρήγορα. Ήμαστέ εμείς που κάναμε κατασκήνωση μαζί με τον αρχηγό μας μέσα στο δάσος. Το τρέξιμο για να πάρουμε σειρά ήταν φυσικό μετά από μια τέτοια κουραστική εκδρομή. Εγώ και οι υπόλοιποι πεινασμένοι μαθητές πείσαμε με λαιμαργία πάνω στις στημένες κατασρόβες καταρρέσαμε και κοντεύαμε να τις ρίξουμε. Ο ένας έβριζε τον άλλον, γιατί όλοι θέλαμε να είμαστε πρώτοι στη σειρά. Ξαφνικά αρχίσαμε να χτυπιόμαστε ο ένας έβριζε και έδινε μπουνιές στον άλλον. Τότε μπήκε στη μέση ο αρχηγός και προσπαθούσε με φωνές να μας πείσει να σταματήσουμε, δίχως επιτυχία όμως. Το χάος ήταν μεγάλο και η φασαρία ανυπόφορη. Όμως κι η κούραση των παιδιών και εμένα ήταν τόσο μεγάλη, που ξαπλώσαμε στο έδαφος και δεν είχαμε δύναμη να σηκωθούμε. Ο αρχηγός το έβρισκε γελοίο και ήταν ευτυχισμένος που δεν έγινε τίποτα σοβαρό. Έπρεπε μόνο να μας σέρνει πάλι πίσω στις σκηνές και τελικά δεν έφαγε ούτε ένας.

Ελένη Μηλούση, 9c ΚΚΓ

Η ενορία μας

(Συνέντευξη με τον ιερέα μας, πατέρα Ευάγγελο Πριγκητάκη)

Ερ.: Πάτερ Ευάγγελε, είσατε ο ιερέας του Ααχεν. Μπορείτε να μας πείτε λίγα λόγια γι' αυτή την ενορία;
Απ.: Ευχαρίστως. Η ενορία μας εδώ στο Ααχεν ιδρύθηκε το έτος 1964 και έχει προστάτη της τον Άγιο Μεγαλομάρτυρα Δημήτριο. Η Θεία Λειτουργία τελείται κάθε Κυριακή από τις 9 μέχρι τις 11.30. Εκτός από το Ααχεν τελείται επίσης από δύο φορές κάθε μήνα στις πόλεις Düren και Heinsberg. Ο εσπερινός και η Θεία Λειτουργία τελούνται επίσης και σε ημέρες μεγάλων εκκλησιαστικών εορτών. Οι ορθόδοξοι Έλληνες της ενορίας μας είναι περίπου 3500.

Ερ.: Πού βρίσκεται το κέντρο της ενορίας και τι βρίσκεται εκεί;
Απ.: Το ενοριακό μας κέντρο βρίσκεται εδώ και 25 χρόνια περίπου στη Jesuitenstr.6. Εκεί βρίσκεται α) το στίπι με το γραφείο του επι-σκόπου, το σαλόνι και τα δωμάτια, όπου φιλοξενούνται οι επισκέπτες, το γραφείο και το στίπι του Ιερέα β) η αίθουσα της ενορίας μας (Clubheim), στην οποία γίνονται διάφορες εκκλησιαστικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις αλλά και συγκεντρώσεις των Ελλήνων του Ααχεν και γ) η εκκλησία μας.

Ερ.: Πού βρίσκεται ο ναός μας;
Απ.: Ως ναό για τις λειτουργικές ανάγκες χρησιμοποιεί η ενορία μας την ιστορική St. Michaelskirche, που αποτελεί για τους Γερμανούς διατηρητέο μνημείο (Denkmal) .

Ερ.: Πριν από λίγο καιρό άκουσα ότι αυτός ο ναός θα αγιογραφηθεί. Σε ποιο σημείο βρίσκονται τώρα οι εργασίες και πότε θα τελειώσουν;
Απ.: Υπολογίζουμε ότι μέχρι την άνοιξη - πρώτα ο Θεός - θα τελειώσει η αγιογράφηση του Ιερού Βήματος και θα μπουν ξυλόγλυπτα έπιπλα, τα οποία έχουν κιόλας παραγγελθεί.

Ερ.: Ποια ξυλόγλυπτα έπιπλα και αγιογραφίες έχουν παραγγελθεί;
Απ.: Τα ξυλόγλυπτα έπιπλα που έχουν παραγγελθεί είναι: το σύνθρονο με τους 12 θρόνους και στο κέντρο του θρόνου του Επισκόπου και οι δύο προθέσεις. Επίσης έχουν παραγγελθεί οι παραστάσεις του Ιερού Βήματος που είναι η Πεντηκοστή, η Πλατυτέρα των Ουρανών(Παναγία), η Θεία Μετάληψη και οι άγγελοι δεξιά και αριστερά του Ιερού Βήματος. Όλες αυτές οι παραστάσεις θα αγιογραφηθούν σε χρυσό φόντο σύμφωνα με την ορθόδοξη παράδοση. Τέλος, έχουν παραγγελθεί οι εικόνες του τέμπλου και του σύνθρονου.

Ερ.: Πόσα θα κοστίσουν και πότε θα είναι έτοιμα, πάτερ;
Απ.: Όλα αυτά θα κοστίσουν περίπου 500.000 DM και θα είναι έτοιμα, Θεού θέλοντος, την Κυριακή των Βαΐων, 20 Απριλίου 1997. Εκείνη την Κυριακή θα τελεσθεί η πρώτη επίσημη Θεία Λειτουργία από το Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Γερμανίας, κύριο Αυγουστίνω. Με την ευκαιρία αυτή θα ήθελα να παρακαλέσω θερμά και να προτρέψω πατρικά και μέσα από τις στήλες του όμορφου περιοδικού σας όλους τους Έλληνες, γυναίκες και άντρες, μικρούς και μεγάλους, νέους και γέροντες να ενισχύσουν οικονομικά την προσπάθεια αυτή ώστε να γίνει πραγματικότητα το μεγάλο αυτό έργο που αποτελεί μακροχρόνιο όνειρο του ελληνισμού της ενορίας μας και που θα κάνει το ναό μας μοναδικό στολίδι στο Ααχεν και τρανό δείγμα ευσεβείας και πίστης στο Χριστό.

Απ.: Σας ευχαριστώ, Πάτερ, για τη συνέντευξη και εύχομαι αυτό το όνειρο να γίνει πραγματικότητα.

Κρύστα Καμαράκη, 5η τάξη ΚΚΓ

Αστεία

Κυρία : Μαρία, να μου μιλάς πάντοτε στον πληθυντικό !
Μετά από λίγο ακούγεται ένα χτύπημα στην πόρτα.
- Ποιος είναι; ρωτά η κυρία
- Εμείς, οι Μαρίες !
* * *

Η δασκάλα διδάσκει την αφαίρεση : Λοιπόν, Τάκη, ας πούμε ότι έχεις 20 δραχμές στην τσέπη σου και τις χάνεις. Τι θα έχει η τσέπη σου;
Τάκης : Κάποια τρύπα, κυρία!
* * *

- Γιαννάκη, γιατί σφυρίζουν τα πλοία, όταν φεύγουν;
- Απ' τη χαρά τους που θα πάνε ταξίδι!
Ελένη Κάλφα, 5/ΚΚΓ

Πρόβλημα

Τρεις φίλοι έφαγαν στο εστιατόριο και ο σερβιτόρος τους ζήτησε για όλα τα φαγητά 10 DM. Διαμαρτυρήθηκαν όμως στον ιδιοκτήτη και αυτός είπε στο σερβιτόρο πως τα φαγητά κόστιζαν 25 DM και έπρεπε να τους επιστρέψει 5 DM. Επειδή όμως αυτός δυσκολευόταν να μοιράσει τα 5 μάρκα σε τρία, έδωσε σε καθένα μόνο από ένα μάρκο και τα άλλα δύο τα κράτησε αυτός. Έτσι, καθένας από τους φίλους πλήρωσε 9 DM, δηλαδή σύνολο 27 DM. Πού είναι το ένα μάρκο, αφού στην αρχή είχαν πληρώσει 30 DM;
Οσοδωρής Καμαράκης, 5 τάξη ΚΚΓ

Κρυπτόλεξο

Στο παρακάτω κρυπτόλεξο
κρύβονται 7 ελληνικές
λέξεις. Μπορείς να τις βρεις;

ΩΞΝΜΟΟΚΙΘΚ
ΥΟΣΑΙΓΛΚΡΚ
ΖΥΘΣΟΞΛΑΡΗ
ΑΡΦΚΜΝΣΑΕΖ
ΧΑΡΑΚΑΣΔΨΦ
ΠΛΟΥΧΙΓΛΥΗ
ΛΟΥΛΟΥΔΙΚΕ
ΞΟΛΑΟΚΚΗΕΠ
ΕΚΚΡΩΖΙΑΠΑ
ΟΥΕΟΥΦΤΡΟΑ
ΝΝΞΙΩΧΨΣΠΩ

Βασίλης Κωνσταντίνου, 5/ΚΚΓ

Αγαπητοί αναγνώστες,
μύρισαν οι καλοκαιρινές διακοπές 1997 και είπαμε να σας προλάβουμε πριν φύγετε, ώστε να σας κρατήσουμε συντροφιά στο ταξίδι για την Ελλάδα.
Στο 17ο τεύχος του „εδώ Ακυίσγανον“ υπάρχει, όπως πάντα, πλούσια και ενδιαφέρουσα ύλη. Αυτή τη φορά μάλιστα έχουμε και συνεργασίες από μαθητές κι άλλων σχολείων πλην του ΚΚΓ.
Μια μαθήτρια του Heinrich Heine Gesamtschule του Άαχεν, η Ζωή Μπραϊκούδη, γράφει για τον Heinrich Heine, ενώ ο μαθητής της Δ΄ δημοτικού, Γιάννης Δασκαλάκης, που γυρίζει με τους γονείς του για εγκατάσταση στην Ελλάδα αποχαιρετά το Άαχεν με ένα άρθρο σχετικό με το σχολείο του. Από τη θέση αυτή του ευχόμαστε „Καλή εγκατάσταση στην πατρίδα“.
Και για όλους εσάς, αγαπητοί αναγνώστες, ισχύει η ευχή που κάθε χρόνο τέτοια εποχή στέλνουμε από τις στήλες μας: „Καλές διακοπές και καλή αντάμωση τη νέα σχολική χρονιά“.

Για τη σύνταξη του „εδώ Ακυίσγανον“
Στέλιος Κανόνης, φιλόλογος

Πίνακας περιεχομένων	
Μεγάλη Παρασκευή	σ. 1
Πάσχα 1997	σ. 2
Παιδιά του Τρίτου Κόσμου	σ. 3
Μια μέρα στη ζωή μου	σ. 3
Heinrich Heine	σ. 7
Μια ανοιξιάτικη γιορτή	σ. 10
Συνέντευξη με το δάσκαλό μου	σ. 11
Πρόγραμμα βιολογίας στην Ελλάδα	σ. 12
Οι 10 εντολές του τεμπέλη	σ. 16
Η Λέσβος	σ. 20
Μια μέρα στη λαϊκή αγορά	σ. 22
Κρυπτόλεξο	σ. 23
Hip - Hop AG	σ. 23
Αστεία και ... άλλα	σ. 24
Αρχαία ελληνικά αστεία	σ. 25

Μεγάλη Παρασκευή

Τη Μεγάλη Παρασκευή γιορτάζουμε την ταφή του Χριστού που είναι μία μεγάλη γιορτή για τον Ορθόδοξο Χριστιανισμό.
Φέτος έβρεχε όλη την ημέρα και υπήρχε η πιθανότητα να μην κάνουμε περιφορά του Επιταφίου, αλλά ο δεσπότης αποφάσισε να την κάνουμε.
Μπροστά πήγαιναν τα παπαδόκια με τα εξαπτέρυγα. Ακολουθούσαν από πίσω οι ψάλτες, ενώ πιο πίσω ερχόταν ο Επιτάφιος που τον κρατούσαν τέσσερις άντρες. Ο δεσπότης και ο παπάς έρχονταν τελευταίοι ενώ πίσω τους ακουγόταν το κουσούμπι των ανθρώπων. Μόλις φτάσαμε πάλι στην εκκλησία, μπήκα ο παπάς μέσα και ο δεσπότης ήταν έξω και μαζί έπαιξαν μία σκηνή για να ανοίξει η πόρτα της εκκλησίας και οι άνθρωποι μπόρεσαν να μπουν μέσα. Μόλις μπήκαν όλοι, έφεραν τον Επιτάφιο μέσα και όλοι μπορούσαν να φύγουν να πάνε στα σπίτια τους.

Αναστάσιος Κρίκας, 7/ΚΚΓ

Πάσχα 1997

Φέτος έπεσε το ελληνικό Πάσχα ένα μήνα μετά το γερμανικό. Από τη Μεγάλη Δευτέρα, στις 21. Απριλίου, έπρεπε κι εγώ, όπως πάντα, να κάνω νηστεία. Για μας τα παιδιά είναι λίγο δύσκολο να αποφύγουμε όλη την εβδομάδα τα γλυκά, όμως τελικά τα καταφέρνουμε.

Αυτή τη χρονιά εμείς τα Ελληνόπουλα είχαμε την άδεια να μείνουμε τη Μεγάλη Παρασκευή και τη Δευτέρα του Πάσχα στο σπίτι. Τη Μεγάλη Παρασκευή η εκκλησία είχε όπως πάντα πολύ κόσμο και έτσι γέμισε. Παρόλο που έβρεχε λιγάκι, μπόρεσαμε να κάνουμε την Περιφορά του Επιταφίου. Και το Σάββατο βράδυ η εκκλησία ήταν γεμάτη. Στην αρχή υπήρχε ανησυχία, όμως στην Ανάσταση καλύτερεψε η ατμόσφαιρα. Όταν όμως είπαμε το Χριστός Ανέστη, ο κόσμος άρχισε να φεύγει κιόλας ή να περιμένει έξω από την εκκλησία για το τσούγκρισμα των κόκκινων αυγών. Αυτό δεν είναι σωστό, γιατί το τσούγκρισμα πρέπει να γίνει στο οικογενειακό. Μερικοί έμειναν λιγάκι ακόμα μετά την Ανάσταση και έφυγαν στο τέλος για τα σπίτια τους, όπου η μαγειρίτσα ζεστή τους περίμενε να τη φάνε.

Μερικοί συμπατριώτες μας πηγαίνουν σε διάφορα ελληνικά μαγαζιά, όπου περνούν ολόκληρη σχεδόν την υπόλοιπη βραδιά διασκεδάζοντας.
Δήμητρα Γούσιου
8/ΚΚΓ

Παιδιά του Τρίτου Κόσμου

Εμείς εδώ στην Ευρώπη δεν μπορούμε να φανταστούμε πως στη Νότια Αμερική και στον Τρίτο Κόσμο παιδιά από τεσσάρων ετών αρχίζουν να δουλεύουν για τις οικογένειές τους (!).
Η μητέρα κι ο πατέρας τους τους στέλνουν στην πόλη π.χ. για να καθαρίσουν παπουτσία ή να πλύνουν αυτοκίνητα που σταματούν στα φανάρια. Άμα δε φέρνουν λεφτά ή φέρνουν μόνο λίγα, μετά τρώνε κιόλας ξύλο αποπνών. Γι' αυτό πολλά παιδιά κλέβουν από μαγαζιά ή από τους πλούσιους ανθρώπους. Πολλά παιδιά θέλουν να πάνε σχολείο, αλλά οι γονείς τους τους λένε να πάνε στη δουλειά και γι' αυτό η δουλειά είναι η μοναδική εκλογή τους.

Γιώργος Δραγουμάνης, 7/ΚΚΓ

Μια μέρα στη ζωή μου

Με λένε Βασίλη και είμαι έντεκα χρονών. Όταν ξυπνώ στις εφτά το πρωί, ντύνομαι, πλένομαι, τρώω και πάω για το σχολείο. Όταν τελειώνει το σχολείο, πάω σπίτι κάνω τα μαθήματά μου και τρώω το μεσημεριανό φαγητό μου. Το απόγευμα πηγαίνω έξω με το φίλο μου και παίζουμε. Όταν ξαναγυρνάω στο σπίτι, περιμένω να κάνει η μητέρα μου το βραδινό φαγητό. Όταν τελειώνω με το φαγητό μου, πλένομαι κι έπειτα κοιτάω λίγο τηλεόραση. Κατά τις εννιά το βράδυ πηγαίνω για ύπνο.

Βασίλης Μαλάκος, 5/ ΚΚΓ

Heinrich Heine

Ο Heinrich Heine, τότε ακόμη Harry Heine, γεννήθηκε στις 13 Δεκεμβρίου 1797 στο Ντύσσελντορφ. Οι γονείς του, Samson Heine και Betty Heine, το γένος Peira van Geldern, ήταν Εβραίοι. Ο Heine πήγε στο σχολείο και τελείωσε το λύκειο. Από το Σεπτέμβριο ως το Νοέμβριο του 1815 ήταν στη Φρανκφούρ-τη, όπου προσπάθησε να δώσει εξετάσεις, για να αρχίσει τη μαθητεία του ως έμπορος. Επειδή δεν πέτυχε, επανέλαβε τις εξετάσεις τον Ιούνιο του 1816 στο Αμβούργο με τη βοήθεια του θείου του Salomon Heine. Τον Οκτώβριο του 1819 άρχισε ο Heine στη Βόννη τις σπουδές του στη Νομική. Το πτυχίο του όμως το πήρε από το G?ttingen. Σπούδασε κυρίως Ιστορία, Λογοτεχνία και Γλωσσολογία. Τα πρώτα του ποιήματα τα δημοσίευσε με το ψευδώνυμο „Sy. Freudhold Riesenharf“, τον καιρό που βρισκόταν στο Αμβούργο. Την πρώτη αναγνώριση των ποιημάτων του τη βρήκε σ' ένα εντευκτήριο για καλλιτέχνες, όπου γνώρισε πολλούς ποιητές και φιλοσόφους. Στις 28 Ιουνίου 1825 βαπτίστηκε Χριστιανός, επειδή ως Εβραίος δεν είχε πιθανότητα για μια θέση σε δημόσια υπηρεσία.
Ο Heinrich Heine ήταν κιόλας από μικρό παιδί γνωστός για την ειρωνεία του. Όταν το 1844 έγραψε στο Παρίσι το ποίημα „Deutschland. Ein M?rchenland“ και το 1847 το έπος „Atta Troll“, τα οποία ήταν σαρκαστικά εναντίον της γερμανικής πολιτικής, δεν μπορούσε να ξαναγυρίσει τόσο εύκολα στη Γερμανία, γιατί, μόλις πατούσε σε γερμανικό έδαφος, θα τον έβαζαν φυλακή. Έτσι έμεινε στο Παρίσι με τη γυναίκα του Augustine Crescens Mirat, με την οποία είχε παντρευτεί το 1841.
Ο Heinrich Heine πέθανε στις 17 Φεβρουαρίου 1856.

Ζωή Μπραϊκούδη,
11/ Heinrich Heine Gesamtschule AC

Μια ανοιξιάτικη γιορτή

Το Μάρτιο που μας πέρασε, γιορτάσαμε στο δημοτικό scho-λείο του Sch?nforst μια όμορφη ανοιξιάτικη εκδήλωση.
Οι μαθητές, γερμανοί και έλληνες αλλά και άλλων εθνικο-τήτων, είχαμε διάφορες δραστηριότητες, για να διασκεδά-σουμε τους επισκέπτες. Με πολλά ενδιαφέροντα παιχνίδια πέρασαν μικροί και μεγάλοι ένα όμορφο απόγευμα. Οι έλ-ληνες μαθητές τραγούδησαν και χόρεψαν το τραγούδι „Τα Παιδιά του Πειραιά“. Δεν έλειπαν, βέβαια, και οι νοστιμιές από τον πλούσιο και εκλεκτό μπουφέ.
Εμείς τα παιδιά απολαύσαμε ιδιαίτερα αυτό το όμορφο σαββατιάτικο απόγευμα, γιατί ο καιρός ήταν πολύ ωραίος και μετά από την παράσταση παίξαμε με την ψυχή μας. Προς τιμήν, λοιπόν, της εποχής αυτής γιορτάσαμε όλοι μαζί, μικροί και μεγάλοι, το Μάρτιο στο GGS Sch?nforst.

Γιάννης Δασκαλάκης, 4 / GGS Sch?nforst

Συνέντευξη με το ... δάσκαλό μου !

Ερ.: Πώς σας λένε;
Απ.: Το όνομά μου είναι Στέλιος Κανόνης.

Ερ.: Πού και πότε γεννηθήκατε;
Απ.: Γεννήθηκα στον Πειραιά, το 1952.

Ερ.: Πού δουλεύετε;
Απ.: Εδώ και ένα χρόνο περίπου εργάζομαι στο Kaiser-Karls-Gymnasium του Άαχεν. Παλιότερα δίδασκα το μάθημα των Ελληνικών και σε άλλα δύο σχολεία της πόλης μας.

Ερ.: Σας αρέσει αυτό το σχολείο;
Απ.: Είναι ένα πολύ καλό σχολείο και αποτελεί για μένα μεγάλη ευχαρίστηση και τιμή να εργάζομαι στο αρχαιότερο Γυμνάσιο της ιστορικής πόλης του Ακβίσγρανου, όπως έλεγαν το Άαχεν παλιότεροι Έλληνες.

Ερ.: Σε πόσα παιδιά κάνετε μάθημα;
Απ.: Μέχρι στιγμής στο δίγλωσσο ελληνογερμανικό μοντέλο εκπαίδευσης στο ΚΚΓ υπάρχουν 41 Ελληνόπουλα, στα οποία προσπαθώ να διδάξω την ελληνική γλώσσα και τον ελληνικό πολιτισμό.

Ερ.: Πού και τι έχετε σπουδάσει;
Απ.: Σπούδασα Φιλολογία και Ιστορία στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας.

Ερ.: Σας ευχαριστώ για τη συνέντευξη.
Απ.: Παρακαλώ.

Ρούλα Ερεντζή, 5/ ΚΚΓ

Πρόγραμμα βιολογίας στην Ελλάδα

Όταν 28 μαθητές της 12ης τάξης του Kaiser-Karls-Gymnasium μαζί με τον κυνρή βαθμών για το Abitur επισκέπτονται οικειοθελώς ένα μάθημα ξένης γλώσσας, αυτό πρέπει να έχει έναν ιδιαίτερο λόγο. Κι αυτός είναι η μακρινή πατρίδα μας Ελλάδα - εκεί οι μαθητές βιολογίας του ΚΚΓ συμμετείχαν σ' ένα ασυνήθιστο πρόγραμμα, το οποίο χρηματοδοτήθηκε από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Αυτό δεν ήταν καθόλου βέβαιο, διότι έπρεπε να πραγματοποιηθούν τέσσερις όροι πριν δώσει λεφτά η ΕΕ. Αυτοί οι όροι ήταν: η υποστήριξη κρατών στην περιφέρεια της ΕΕ, η ανάδειξη κοινοτήτων στην ύπαιθρο, η επιπρόσθετη εκμάθηση από νέους μιας ξένης γλώσσας και η διαφύλαξη γνώσεων του ντόπιου πληθυσμού. Οι μαθητές του ΚΚΓ πέτυχαν αυτό το συνδυασμό με το να ερευνήσουν μαζί με έλληνες γυμνασιόπαιδες τις γνώσεις των χωρικών για βότανα στο Πήλιο. 2500 τέτοια βότανα υπάρχουν στην περιοχή της Αργαλαστής, ενώ τα 100 περίπου σημαντικότερα από αυτά είχαν κιάλας γνωρίσει οι μαθητές του ΚΚΓ από τα γράμματα που τους είχαν στείλει οι μαθητές από την Ελλάδα. Έτσι οι γερμανοί μαθητές και μαθήτριες μπόρεσαν να προετοιμαστούν εντατικά με τον καθηγητή τους της βιολογίας Dr. Gereon Büschges πάνω σε ερωτηματολόγια και έρευνες. Με τη βοήθεια του κομπιούτερ μαζεύτηκαν κιάλας πληροφορίες, ενώ σε φορητά κομπιούτερ οι μαθητές στην πατρίδα των βοτάνων έφτιαξαν ένα μικρό λεξικό μ' αυτές τις πληροφορίες. Η πιο σημαντική προϋπόθεση για τις συνομιλίες με ντόπιους, που ξέρουν μεν τα βότανα, αλλά όχι και ξένες γλώσσες, ήταν το μάθημα των Νέων Ελληνικών, που διδασκεόταν. Κανόνης στους μαθητές που ταξίδεψαν στην Ελλάδα. Βλέπετε, στο ΚΚΓ λειτουργεί εδώ και πέντε χρόνια το δίγλωσσο ελληνογερμανικό μοντέλο εκπαίδευσης. Από τις 15 Μαΐου ως την 1 Ιουνίου οι γερμανοί μαθητές του ΚΚΓ ασχολήθηκαν με τους σκοπούς του προγράμματος. Κάπως περισσότερα προβλήματα ως προς τη γλώσσα αντιμετώπισαν οι έλληνες μαθητές από την Αργαλαστή, γιατί στο σχολείο τους δε διδάσκονται Γερμανικά. Όμως και αυτοί προετοιμάστηκαν λίγο γλωσσικά και αισθάνθηκαν χαρά που τους δόθηκε μια τέτοια ευκαιρία. Όταν τον ερχόμενο Σεπτέμβριο επισκεφτούν το Άαχεν, θα ασχοληθούν με το θέμα „φαρμακευτικά βότανα και ιστορία του Καρλομάγνου“. Τον ίδιο καιρό οι μαθητές του ΚΚΓ θα ολοκληρώσουν το λεξικό φαρμακευτικών βοτάνων, την αξιολόγηση των ιδιοτήτων τους καθώς και μια συλλογή αποξηραμένων βοτάνων.

Θελήσαμε να πληροφορηθούμε τις εντυπώσεις των συμμαθητών μας του ΚΚΓ, που συμμετείχαν σ' αυτό το εκπαιδευτικό ταξίδι στην Ελλάδα και ρωτήσαμε τις μαθήτριες της 12ης τάξης, Veronika Demiris και Judith Köstner:

Εδώ Ακβίσγρανον: Ακούσαμε για την επίσκεψή σας στην Ελλά-δα και μάθαμε ότι πρέπει να ήταν πολύ ωραία.

Veronika : Ναι, ήταν πράγματι πολύ ωραία. Τις πρώτες δυο μέρες ήμασταν στη Θεσσαλονίκη, όπου κάναμε επίσκεψη στην πόλη. Μας άρεσε πολύ.

Ε.Α.: Πώς συνεχίστηκε το πρόγραμμά σας έπειτα;

Judith : Μετά την επίσκεψή μας στη Θεσ/νίκη πήγαμε με λεωφορεία στα χωριά στη χερσόνησο του Πηλίου, όπου μας υποδέχτηκαν με εγκαρδιότητα οι έλληνες μαθητές και οι γονείς τους.

Ε.Α.: Πώς λειτουργήσε το πρόγραμμά σας γύρω από τη Βιολογία; Τι ακριβώς κάνατε;

Veronika: Κάθε γκρουπ πήγαινε σ' ένα χωριό, όπου με τους έλληνες μαθητές ψάχναμε για τα διάφορα βότανα. Όταν τα βρίσκαμε, τα παίρναμε και τα πηγαίναμε στους ντόπιους, οι οποίοι μας λέγανε πολλά και διάφορα γι' αυτά. Αυτές τις πληροφορίες τις περνάγαμε σε κομπιούτερς και σε Laptops. Βρήκαμε περίπου 60 βότανα, με τα οποία θα κάνουμε μια συλλογή αποξηραμένων βοτάνων και στα Ελληνικά και στα Γερμανικά.

Ε.Α.: Η μέρα σας πώς ήταν, εννοώ τι κάνατε όλη την ημέρα;

Veronika: Το πρωί σηκωνόμασταν ό,τι ώρα θέλαμε. Ξέραμε όμως ότι στις 9 είχε πρωινό. Μέχρι τις 9 λοιπόν ο καθένας μπορούσε να πάει για μπάνιο στη θάλασσα. Μετά το πρωινό είχε σχολείο (10 η ώρα), που δεν ήταν υποχρεωτικό. Πηγαίναμε όμως πάντα σχεδόν όλοι. Μετά το σχολείο - σχολάγαμε στις 13.15 - συνεχίζαμε το δρόμο μας προς τα χωριά. Όταν τελείωναμε εκεί, γυρνούσαμε στα σπίτια μας το βραδύ.

Ε.Α.: Με τη γλώσσα πώς τα πήγατε;

Judith: Συνεννοούμαστε κυρίως στα Αγγλικά, γιατί δεν μπορούσαμε αλλιώς ή δε τολμούσαμε να πούμε κάτι στα Ελληνικά. Κάπου κάπου λέγαμε όμως και καμιά ελληνική κουβέντα. Γενικά όμως δεν είχαμε προβλήματα συνεννόησης.

Ε.Α.: Ελεύθερο χρόνο είχατε καθόλου;

Judith: Βέβαια? χωρίς ελεύθερο χρόνο δε γινόταν. Λοιπόν, πηγαίναμε για μπάνιο, τα βράδια τρώγαμε „μεζεδάκια“. Ας το πούμε με δυο λέξεις: Ήταν φανταστικά.

Ε.Α.: Μια τελευταία ερώτηση να σας κάνω. Ελπίζω να μου την απαντήσετε χωρίς δισταγμό: Θα θέλατε να ξανακάνετε κάτι παρόμοιο στο μέλλον;

Veronika και Judith: Χωρίς αμφιβολία!

Ε.Α.: Σας ευχαριστώ πολύ για την ώρα που μας χαρίσατε για τη συνέντευξη.

Νίκος Κανόνης, 9/ΚΚΓ

Οι δέκα εντολές του τεμπέλη

1. Γεννιάμαστε κουρασμένοι και ζούμε, για να ξεκουραζόμαστε.
2. Αγάπα το κρεβάτι σου σαν τον εαυτό σου!
3. Να αναπαύεσαι κατά τη διάρκεια της ημέρας, για να απολαύσεις το βραδινό ύπνο.
4. Αν δεις κάποιον να ξεκουράζεται, βοήθησέ τον !
5. Η εργασία είναι κόπος.
6. Μην κάνεις σήμερα αυτό που μπορείς να κάνεις αύριο.
7. Κάνε όσα πιο λίγα μπορείς κι αυτό που πρέπει να κάνεις,άστο να το κάνουν οι άλλοι.
8. Κανείς δεν πέθανε ποτέ από υπερβολική ανάπαυση.
9. Όταν αισθάνεσαι την επιθυμία να εργαστείς, κάτσε και περίμενε μέχρι να σου περάσει!
10. Αν η εργασία είναι υγεία, τότε ζήτω η αρρώστια!

Γιώργος Κουργιαντάκης, 7/ ΚΚΓ

Η Λέσβος

Κάθε καλοκαίρι εδώ και πολλά χρόνια πηγαίνουμε γιά διακοπές στη Λέσβο και κάθε φορά μου αρέσει και πιά πολύ ώστε θέλω να σας διηγηθώ μερικά πράγματα γιά το νησί αυτό απ' όπου κατάγεται ο πατέρας μου.

Η Λέσβος, γνωστή και σαν Μυτιλήνη, είναι το τρίτο σ' έκταση ελληνικό νησί. Η πρωτεύουσα του νησιού, η Μυτιλήνη, είναι χτισμένη αμφιθεατρικά κατά μήκος της παραλίας. Εκεί μένουν ο παππούς, η γιαγιά μου και όλοι οι άλλοι συγγενείς μας. Το πρώτο πράγμα που μ' εντυπωσίασε, φτάνοντας στο λιμάνι της Μυτιλήνης, ήταν το μεγάλο κάστρο, χτισμένο πάνω σ' έναν πευκόφυτο

λόφο.

Η Λέσβος είναι ένα νησί με απέραντους ελαιώνες, πολλά πεύκα και φυσικά πολλές αμμουδερές παραλίες, τις οποίες κάθε χρόνο επισκέφτονται πολλοί Έλληνες και ξένοι τουρίστες. Έχει επίσης πολλά μικρά και μεγάλα χωριά σκορπισμένα πάνω της. Όπως το Πλωμάρι με την ωραία παραλία του Αγ. Ισιδώρου και το γνωστό ούζο του. Κοντά στο Πλωμάρι είναι και ένα άλλο όμορφο χωριό, η Αγιάσος, που είναι χτισμένο στους πλαγιές του πύι ψηλού βουνού, τον Όλυμπο. Εκεί γίνεται κάθε χρόνο τον δεκαπενταύγουστο το μεγάλο πανηγύρι της Παναγίας και τραβάει πολλούς πιστούς απ' όλη την Ελλάδα.

Ένα άλλο αλλά παραθαλάσσιο χωριό είναι η Καλλονή, στα εστιάτορία της οποίας έφαγα πολλές φορές πολύ νόστιμες και ορεκτικές σαρδέλες, πού σας συστήνω να δοκιμάσετε οπωσδήποτε, αν πάτε στην Λέσβο.

Στο βόρειο μέρος του νησιού βρίσκεται το πιο όμορφο και πιο γραφικό γιά μένα χωριό, η Μήθυμνα, το οποίο είναι γνωστό και σαν Μόλυβος. Είναι ένα μικρό ρομαντικό χωριό με μια απέραντη θέα προς τη θάλασσα. Έχει επίσης όμορφα μικρά μαγαζάκια και καφενεία. Μόνο που το νερό της θάλασσας είναι πολύ κρύο και αυτό σε δυσκολεύει ν' απολαύσεις το μπάνιο σου στην ωραία παραλία με τα στρογγυλά βότσαλα.

Το νησί της Λέσβου έχει και άλλες όμορφες τοποθεσίες καθώς επίσης πλούσιο πνευματικό παρελθόν και παρόν για τα οποία ίσως γράψω μιά άλλη φορά. Θα σταματήσω εδώ με τα λόγια του νομπελίστα ποιητή μας Οδυσσέα Ελύτη, που ήταν από τη Λέσβο.

"Nirgendwo anders in dieser Welt, regieren Sonne und Mond so harmo-nisch, teilen sich so gerecht ihre Bahn, als über diesem Teil der Erde, wo irgendwann, wer weiß, in unbestimmten Zeiten, irgendein Gott, aus seiner Laune heraus, dieselbe wetterwendische Laune zu gleichen Teilen schnitt und aufs offene Meer hinaus blies."

Εύχομαι να επισκεφθείτε αυτό το όμορφο πραγματικά νησί και να απολαύσετε και οι ίδιοι τις σπάνιες ομορφιές του.

Ευτέρπη Αχλάδα, 7η Τάξη ΚΚΓ

Μια μέρα στη λαϊκή αγορά

„ Ελάτε να πάρετε ντομάτες! Ντομάτες! Μόνο εδώ οι καλές ντομάτες, 400 δρχ. Το κιλό! Για σας, κυρία μου, μόνο 350! Ντομάτες!"

Κάπως έτσι θα ακουγόταν ένας πωλητής σε κάποια ελληνική λαϊκή αγορά.

Ήταν μια μέρα του Απριλίου, όταν ο πατέρας μου με έπεισε να επισκεφτούμε μια λαϊκή αγορά στη Ολλανδία, όπου τα προϊόντα είναι πιο φτηνά από τη Γερμανία. Είχα ακούσει πολλά γι' αυτή τη λαϊκή κι έτσι σκέφτηκα να πάω κι εγώ μια φορά. Όταν φτάσαμε εκεί, κατάλαβα αμέσως ότι οι ολλανδικές λαϊκές, δε διαφέρουν πολύ απ' αυτές της Ελλάδας. Η λαϊκή ήταν απλωμένη σε μεγάλη έκταση και παντού είχε πάγκους. Μανάβικα, ψαράδι-κα, ανθοπωλεία, είδη προικός, μέχρι και φούρναρη είχε. Οι τιμές ήταν τελείως διαφορετικές απ' αυτές της Γερμανίας. Ένα παρά-δειγμα: 1 κιλό μήλα στη λαϊκή, εδώ στη Γερμανία κάνει 3-4 DM, ενώ στην Ολλανδία πουλούσαν το τελάρο(περίπου 12 κιλά) για 13 DM. Ένα άλλο κοινό που έχουν οι ολλανδικές και οι ελληνικές λαϊκές, είναι η διαφήμιση των πωλητών για τα προϊόντα τους. Φωνάζουν δυνατά, σε καλούν να δοκιμάσεις δωρεάν, σου κάνουν προσφορές σε οδηγούν στο παζάρεμα. Αγοράσαμε πολλά και κάναμε αρκετές διαδρομές από τη λαϊκή στο αυτοκίνητο, διότι δυο άτομα δεν μπορούσαμε να κουβαλήσουμε τόσες σακούλες και τόσα τελάρα με μια φορά. Μετά από δύο ώρες φύγαμε με γεμάτο το όχη και τόσο μικρό πορτομπαγκάζ του αυτοκινήτου μας.

Μου άρεσε αυτή η μέρα και ελπίζω σύντομα να ξαναεπισκεφτώ και κάποια άλλη λαϊκή αγορά.

Νίκος Κανόνης, 9η τάξη ΚΚΓ

Αστεία και . . . άλλα

Λέει ένας τρελός σε έναν άλλο:

-Βάλε τα γυαλιά σου και άκου τι ωραία που μυρίζει!

Δύο φαντάσματα συζητούν:

-Εσύ πιστεύεις στους ... ανθρώπους;

- Γιατί οι Πόντιοι δεν καθαρίζουν τις μπανάνες όταν τις τρώνε;

- Μα, αφού ξέρουν τι είναι μέσα!

- Γιατί οι Πόντιοι δεν πίνουν νερό όταν τρώνε φακές;

- Για να μη σκουριάσει ο σίδηρος που έχουν οι φακές!

Γιάννης Καλίτσας, 5/ΚΚΓ

Ο Πέτρος που είναι εννέα χρονών πηγαίνει στον κινηματογράφο. Μια γυναίκα που κάθεται δίπλα του, του λέει: "Είσαι τόσο μικρός και πηγαίνεις μόνος σου στον κινηματογράφο; Από πού έχεις την κάρτα;"

Πέτρος: "Από την αδερφή μου."

Γυναίκα: "Πού είναι η αδερφή σου;"

Πέτρος: "Στο σπίτι, ψάχνει την κάρτα της."

Βασίλης Κωνσταντίνου 5/ΚΚΓ

Εδώ κρύφτηκαν 6 ελληνικές λέξεις. Μπορείς να τις βρεις;

Ω Ζ Χ Η Ν Α Δ Μ Η

Υ Ο Α Φ Γ Λ Μ Ε Κ

Υ Π Ε Ο Ε Ο Λ Λ Ν

Α Ε Ε Υ Υ Γ Π Ι Β

Α Π Β Κ Ω Ο Ρ Σ Π

Φ Ι Δ Ι Κ Ζ Ξ Σ Τ

Β Α Υ Μ Φ Π Φ Α Τ

Λ Ι Ο Ν Τ Α Ρ Ι Α

Ε Ρ Δ Π Β Σ Θ Τ Ξ

Ραχήλ Καλούδη, 5/ΚΚΓ

Hip Hop - AG στο ΚΚΓ

Δύο φίλοι μου, η Sahel και ο Anti , σκέφτηκαν πολύ καιρό κι αποφάσισαν να οργανώσουν μια Hip Hop - AG στο σχολείο μας, δηλαδή στο Kaiser-Karls-Gymnasium. Η Hip Hop - AG θα γίνεται κάθε Τετάρτη μετά την έκτη ώρα στη Sporthalle. Μπορούν να έρχονται μαθητές και μαθήτριες από την 5η ως την 7η τάξη.

Η Sahel και ο Anti θα μας μαθαίνουν να χορεύουμε Hip Hop και όποιος θέλει και έχει CD Hip Hop μπορεί να τα φέρνει στη Sporthalle.

Όποιος έχει ενδιαφέρον και θέλει να μάθει να χορεύει Hip Hop, ας έρθει. Σας περιμένουμε και η Sahel και ο Anti αλλά κι εγώ! Γιατί ρωτάτε; Γιατί κι εγώ είμαι κιόλας στη Hip Hop - AG.

Χριστίνα Μηλούση, 7/ΚΚΓ

Πίνακας περιεχομένων

Εισαγωγικό σημείωμα
 Βάψιμο, Αλ. Κανόνης, 8η τάξη
 Επεξεργασία ξύλου, Βασίλης Κωνσταντίνου, 6η τ.
 Θέατρο σκιών, μαθήτριες της 10ης τάξης
 Εικόνες, Δήμητρα Γούσιου, 9η τάξη
 Ασκήσεις επιβίωσης, Δήμητρα Χρυσομάλλη, 9η τ.
 Το ΚΚG στο Internet, Γιώργος Δραγουμάνης, 8η τ.
 Με την κάμερα, Έφη Αχλάδα
 Καλοκαιρινές διακοπές, Ελένη Δόση, 10η τάξη
 Φθινοπωρινές διακοπές, Τασία Μητρολίδη, 7η τ.
 Ποιήματα για το ΟΧΙ, (Ραχ. Καλούδη, Ελένη Βαρζακάνου, Βασ.Κων/νου, Ν. Κανόνης, Κ. Μαυρίδης, Ρούλα Ερεντζή, Ιάσων Ζωγράφου, Τ. Μαστής, Τατιάνα Μπαχτσεβανόγλου)
 Νέα Καλλικράτεια, Δήμητρα Χρυσομάλλη, 9η τ.
 Της νύχτας τα καμώματα, Χρήστος Γκόλιας, 6η τ.
 Ένα ευγενικό φάντασμα, Ελένη Κάλφα, 6η τάξη

Εισαγωγικό σημείωμα

Αγαπητοί αναγνώστες,
 νομίζω ότι δε χρειάζεται να σας πω ότι βγαίνουμε με καθυστέρηση. Όσοι μας διαβάζετε τακτικά, θα το διαπιστώσατε κιόλας. Δεν μπορούμε όμως να κάνουμε αλλιώς, αν δεν υπάρχει στα χέρια μας αρκετό υλικό από τους συνεργάτες της εφημερίδας μας.
 Τουλάχιστον ελπίζουμε ότι το τεύχος του „ εδώ Ακυίσγρανον „ που κρατάτε στα χέρια σας θα σας αποζημιώσει με την πλούσια ύλη του. Σας ευχόμαστε καλό διάβασμα.

Εβδομάδα πολλαπλών εκδηλώσεων (Projektwoche) στο ΚΚG

Βάψιμο

Από τις 3 ως τις 8 Νοεμβρίου στο σχολείο μου (ΚΚG) διοργανώθηκε μία εβδομάδα πολλαπλών εκδηλώσεων (Projektwoche).
 Είχαμε να διαλέξουμε ανάμεσα σε 37 διαφορετικά προγράμματα. Γύρω απ’ αυτά τα προγράμματα γράψαμε μερικοί μαθητές τις εντυπώσεις μας για την εφημερίδα μας „ εδώ Ακυίσγρανον “. Κάθε άρθρο παίρνει το όνομα του προγράμματος, που παρακολούθησε αυτός που γράφει το άρθρο.
 Για να πάρουμε θέση σε ένα τέτοιο πρόγραμμα, έπρεπε να συμπληρώσουμε ένα χαρτάκι με τέσσερα προγράμματα που θέλαμε να παρακολουθήσουμε. Εγώ είχα βάλει πρώτο το πρόγραμμα που θα βάψαμε τους τοίχους των αιθουσών της φυσικής. Χάρηκα πολύ, όταν άκουσα πως με έβαλαν εκεί.
 Λοιπόν, την πρώτη μέρα της εβδομάδας, πήρα τα πιο παλιά μου ρούχα που μπορούσα να τα κάνω βρώμικα. Πήγα στο σχολείο στις 830 η ώρα, που είχαμε πει να συναντηθούμε. Αλλάξαμε τα ρούχα μας σε ένα δωμάτιο και πιάσαμε τη δουλειά. Είχαμε να βάψουμε 5 σχετικά μεγάλες αίθουσες σε 5 μέρες. Πρώτα μου φάνηκε πολύ, αλλά στη συνέχεια είδα πως μερικοί είχανε κιόλας εμπειρία με το βάψιμο, και γι’ αυτό συνεχίσαμε γρήγορα.
 Είχαμε χωριστεί σε δύο γκρουπ και έτσι την πρώτη κιόλας μέρα βάψαμε δύο αίθουσες σχεδόν. Όμως δεν ήταν μόνο το βάψιμο- είχαμε κι άλλες δουλειές. Γι’ αυτό όλοι, 30 αγόρια και κορίτσια, έπρεπε να κάνουμε κάτι.
 Τη δεύτερη μέρα καταλάβαμε πως θα ήταν πιο καλά, αν δουλεύαμε σε δύο βάρδιες, η μία από τις 8.30 μέχρι τις 10.30 και η άλλη από τις 10.30 μέχρι τις 12.30.
 Εγώ ήμουν, ευτυχώς στην πρώτη βάρδια και μπορούσα να φύγω νωρίς για το σπίτι μου.
 Έτσι λοιπόν, την τέταρτη μέρα είχαμε τελειώσει όλες τις δουλειές και αποφασίσαμε την Παρασκευή να πάρουμε όλοι μαζί πρωινό. Ήρθαμε όπως πάντα στις 8.30 η ώρα και φάγαμε αυτά που είχαμε φέριε από το σπίτι μας. Περίπου στις 10 η ώρα μπορούσαμε να φύγουμε.
 Αυτή τη βδομάδα εγώ την ευχαριστήθηκα αν και ήταν αρκετά κουραστική. Όμως δε θα την ξεχάσω ποτέ, επειδή είχαμε πολλή πλάκα και εγώ προσωπικά γνωρίστηκα με πολλούς καλούς συμμαθητές μου από άλλες τάξεις.
 Αλέξης Κανόνης, 8η τάξη ΚΚG

Επεξεργασία του ξύλου(Holzkorf)

Από τις 3 ως τις 8 του μηνός το ΚΚG είχε Projektwoche. Είχε πολλές διάφορες εκδηλώσεις που οι μαθητές του ΚΚG έκανε να ψάξουν όποια εκδήλωση ήθελαν. π.χ.: Holzkorf, Griechisches Schattentheater, Golf, κλπ. Εγώ ήμουν στην εκδήλωση Holzkorf, που δουλεύαμε με ξύλα. Μπορούσαμε να φτιάξουμε με διάφορα ξύλα, ό,τι θέλαμε. Άλλα παιδιά φτιάξαν τραπέζια, άλλα ράφια ή και αεροπλάνα. Το Σάββατο όλα τα παιδιά του σχολείου παρουσίασαν τις δικές τους εκδηλώσεις.
 Βασίλης Κωνσταντίνου, 6η τάξη ΚΚG

Θέατρο σκιών

Εμείς ήμασταν στο πρόγραμμα „ Ελληνικό θέατρο σκιών-Καραγκιόζης “. Η ομάδα μας αποτελείτο από 16 μαθητές και μαθήτριες, 6 Ελληνόπουλα και 10 παιδιά από άλλα κράτη. Διευθυντής του προγράμματος ήταν ο κύριος Κανόνης, που είχε ως βοηθούς του και τις μαθήτριες της 10ης τάξης Τατιάνα Μπαχτσεβανόγλου και Ελένη Δόση. Επειδή όμως το πρόγραμμα το είχαμε διαλέξει και άλλες δύο μαθήτριες της 10ης τάξης που είχαμε σχέση με το θέατρο σκιών, δείχναμε στα μικρά παιδιά πως κόβονται οι φιγούρες, πώς τις ζωγραφίζουμε και πώς παίζουμε πάνω στον υπερντέ.
 Το Σάββατο ήταν η ημέρα που παρουσιάσαμε τα προγράμματά μας. Εμείς κάναμε μια έκθεση με τις φιγούρες που είχαμε φτιάξει και παίζαμε 3 έργα Καραγκιόζη. Τα παιδιά και οι θεατές διασκέδασαν με την ψυχή τους.
 Κι εμείς προσωπικά νομίζουμε πως αυτό το πρό-γραμμα ήταν πολύ πετυχημένο και μας άρεσε που ασχοληθήκαμε με τον Καραγκιόζη.

Ελένη Μηλούση, Ελένη Δόση, Ελένη Καραγκιόζη και Τατιάνα Μπαχτσεβανόγλου, 10η τάξη ΚΚG

Εικόνες

Την περασμένη εβδομάδα, από τις 3 μέχρι τις 8 Νοεμβρίου είχαμε τη λεγόμενη Projektwoche, η οποία επαναλαμβάνεται στο σχολείο μας κάθε 2 χρόνια.
 Αυτή τη φορά μήκηκα στο πρόγραμμα: „Οι εικόνες ζουν “. Υπεύθυνοι γι’ αυτό ήταν η Frau M?ller-Kruse και ο Herr Kirp. Αυτές τις μέρες έπρεπε να απασχοληθούμε με ζωγραφική και γλυπτική. Σ’ αυτό το πρόγραμμα ήμασταν περίπου 30 παιδιά. Απ’ τη δική μου τάξη ήταν άλλα 3 παιδιά μέσα. Γενικά όμως δεν είχαμε προβλήματα με την υπόλοιπη ομάδα. Ο Η. Kirp και η Fr. M?ller-Kruse μας εξήγησαν τι θα πρέπει να κάνουμε. Μας έδωσαν την εικόνα: Der Heuwagen, του Hieronymus Bosch που έδειχνε ένα κάρο φορτωμένο με άχυρο και γύρω γύρω διάφορες σκηνές. Η δική μας εργασία ήταν να σκεφτούμε τι κάνουν όλοι οι άνθρωποι πάνω στην εικόνα και τι σημασία έχουν. Στο μεταξύ έπρεπε να σκεφτούμε πώς θα μπορούσε να μετατραπεί αυτή η εικόνα (όλες οι καταστάσεις και φιγούρες) στα δικά μας (σημερινά) χρόνια. Αφού μιλήσαμε γι’ αυτό, έπρεπε να διαλέξουμε μία φιγούρα που θέλαμε να ζωγραφίσουμε. Στο τέλος της Projektwoche θα έπρεπε να έχουμε σχεδιάσει και φτιάξει τα ρούχα που φοράει για να την παίζουμε. Ο κάθε ένας έπρεπε να ράφει μόνος τα ρούχα του με λίγη βοήθεια των δασκάλων. Εγώ διάλεξα μία καλόγρια.
 Μία ομάδα είχε την εργασία να ζωγραφίσει το τοπίο της εικόνας της παλιάς εποχής και της εποχής όπως είναι σήμερα. Η άλλη ομάδα, στην οποία ήμασταν η Ισαβέλλα κι εγώ, έπρεπε να ασχοληθούμε με γλυπτική, δηλαδή έπρεπε να φτιάξουμε τις μάσκες που χρειάζοντουσαν οι φιγούρες.
 Τις τελευταίες δύο μέρες, αφού είχαμε τελειώσει με τη δουλειά μας, μας άφησαν οι δύο καθηγητές να ζωγραφίσουμε. Ο Η. Kirp έφτιαχνε από ξύλο και χαρτόνι το κάρο με το άχυρο και εμείς το ζωγραφίζαμε και το βάφαμε. Αφού τα βάψαμε όλα, ο Η. Kirp έπρεπε να στήσει το κάρο και να το βάλει σε μία γωνία, στην οποία έπρεπε να βγάλουμε ο κάθε ένας μια δική μας φωτογραφία με το κουστούμι μας.
 Το Σάββατο, στις 8 Νοεμβρίου, βάλαμε το κουστούμι μας και παίζαμε τη σκηνή που έδειχνε η εικόνα του Hieronymus Bosch.
 Εμένα μου άρεσε πολύ αυτό το Projekt και θα ήταν καλό να το επαναλάβουμε κάποια χρονιά. Όμως υπήρχαν κι άλλα ενδιαφέροντα πράγματα να δούνε οι μαθητές με τους γονείς τους το Σάββατο.

Δήμητρα Γούσιου, 9η τάξη ΚΚG

Ασκήση επιβίωσης για άτομα που ζουν μόνο τους

Αυτό το πρόγραμμα ίσως δε σας λέει τίποτε, αλλά από πίσω από τις λέξεις αυτές κρύβεται η λέξη μαγειρεύω. Ήμουν δηλαδή σ’ ένα πρόγραμμα μαγειρικής.
 Η Frau Neumann-Britsch και ο Herr Kruse ήταν οι διευθυντές αυτού του προγράμματος, το οποίο αποτελούσαν 26 μαθητές των τάξεων 9-12.
 Τη Δευτέρα στις 9 η ώρα έπρεπε 13 μαθητές να περιμέ-νουμε μπροστά στο δημοτικό σχολείο της Saarstra?e. Οι υπό-λοιποι πήγαν με τη Frau Neumann-Britsch σ’ ένα εργαστήριο εκπαίδευσης νέων. Εμείς θα πηγαίναμε εκεί την Πέμπτη. Τη Δευτέρα λοιπόν, συζητήσαμε με τον Herr Kruse σε μια κουζί-να του δημοτικού σχολείου πώς θα περνούσαμε όλη την εβδο-μάδα και πώς είχαν σκεφτεί οι καθηγητές αυτή την εβδομάδα. Μετά είπαμε τι θα μαγειρεύουμε και χωριστήκαμε σε τρεις ομάδες. Οι δύο ομάδες προσπάθησαν να μαγειρέψουν πίτσα και η άλλη τραμίσου. Στη συνέχεια στρώσαμε το τραπέζι. Μετά από λίγη ώρα τα φαγητά ήταν έτοιμα και φάγαμε. Μόνο που η πίτσα, για να πούμε την αλήθεια, ήταν απαίσια, αλλά ο καθηγητής μας έφαγε ακόμη ένα κομμάτι, για να μας πείσει ότι ήταν νόστιμη για αρχή. Μας έπεισε λοιπόν να έχουμε θάρρος.
 Την Τρίτη ήμαστε όλοι οι μαθητές μαζί και μαγειρέψαμε πατάτες φούρνου - Kartoffelngratin - , σουπιά, σαλάτα και γλυκό. Αυτή τη φορά μαζί με τρεις άλλους έκανα τη σαλάτα και εμένα με

έβαλαν να καθαρίσω τα κρεμύδια, αλλά αυτή τη φορά δε χύθηκαν πολλά δάκρυα.

Την Τετάρτη πήγαμε όλοι στην αγορά. Καθένας έπρεπε να αγοράσει ένα υλικό για το φαγητό που θα μαγειρεύαμε - λαζάνια και κρέμα καραμελέ.

Την Πέμπτη η δεύτερη ομάδα, δηλαδή εμείς, πήγαμε στο εργαστήριο εκπαίδευσης νέων. Μας περίμενε μια ευγενική κυρία, που μας εξήγησε τι σημαίνει υγιεινή διατροφή. Ήταν πολύ ενδιαφέρον και μάθαμε πολλά πράγματα για τον σίδηρο, τους υδατάνθρακες κλπ. Στη συνέχεια μαγειρέψαμε στην κουζίνα τους διάφορα φαγητά με συνταγές υγιεινής διατροφής, όπως σπανακότورتια, κολοκύθια φούρνου και τζατζίκι.

Την Παρασκευή συναντηθήκαμε στο σχολείο και 6 παιδιά από μας φτιάξαμε φτιάξαμε ένα βιβλίο μαγειρικής. Οι άλλοι έκαναν σχέδια για την καφετερία του Σαββάτου.

Το μόνο που με πείραζε ήταν ότι εγώ έπρεπε να πλένω όλα τα τηγάνια και τα πιάτα, γιατί κανείς δεν ήθελε να το κάνει. Όλοι έβρισκαν συνεχώς αιτίες. Αλλιώς μου άρεσε πολύ.

Δυστυχώς όμως η εβδομάδα αυτή τελείωσε και τώρα δεν μπορώ να ξυπνήσω πάλι πριν από τις εννιά. Αλλά νομίζω ότι η ζωή πρέπει να πάρει το συνηθισμένο δρόμο της όπως πάντα.

Δήμητρα Χρυσομάλλη, 9η τάξη ΚΚΓ

Παρουσίαση του ΚΚΓ στο Internet

Εγώ ήμουνα στο πρόγραμμα „ Παρουσίαση του σχολείου μας στο δίκτυο Internet “. Κάθε μέρα αρχίζαμε τη δουλειά μας γύρω στις 9 η ώρα το πρωί. Την πρώτη μέρα, όταν βρεθή-καμε στην τάξη, ο Herr Körlings και η Frau Köthnig μας ούρασαν σε μικρά τμήματα. Από τότε μέχρι την Πέμπτη έπρεπε να παίρνουμε συνεντεύξεις από τους διάφορους καθηγητές και να τις γράφουμε. Αυτό ήταν πολύ βαρετό, γι' αυτό και κανείς δεν ήθελε να το κάνει. Την Παρασκευή κάναμε μόνο ένα πλακάτ και φύγαμε πάλι για το σπίτι μας.

Το Σάββατο ήρθαν οι γονείς για να δουν τι κάναμε όλη τη βδομάδα. Μετά οι μαθητές μπορούσαν να δουν τι έκαναν οι συμμαθητές τους στα άλλα προγράμματα.

Γιώργος Δραγουμάνης, 8η τάξη ΚΚΓ

Μαθαίνοντας το σχολείο μας με την κάμερα

Αυτή τη βδομάδα εγώ ήμουνα στο πρόγραμμα „ Μαθαίνοντας το σχολείο μας με την κάμερα “. Σ' αυτό το πρόγραμμα η δουλειά μας ήταν να γυρίσουμε ένα φιλμ με θέμα το σχολείο μας. Ήμασταν περίπου 20 άτομα από διαφορετικές τάξεις. Ο Herr Weiler και η Frau Greven ήταν οι δύο αρχηγοί του προγράμματος.

Τη Δευτέρα πρώτα γνωριστήκαμε μεταξύ μας. Μετά αρχίσαμε να μαθαίνουμε πώς να μεταχειριζόμαστε μια κάμερα και μάθαμε πώς να παίρνουμε συνέντευξη από διάφορα άτομα.

Την Τρίτη πήγαμε στην πόλη και ρωτήσαμε διάφορους ανθρώπους ποια σχέση έχουν αυτοί με το σχολείο μας και αν ξέρουν κάτι για τη ζωή του Καρόλου. Έτσι αυτές τις μέρες γυρνούσαμε διάφορα επεισόδια για το έργο μας.

Την Τετάρτη και την Πέμπτη πήγαμε στη Stadtbildstelle για να βάλουμε στο φιλμ μουσική και να το μοντάρουμε, δηλαδή να βγάλουμε από την ταινία αυτά τα πράγματα που δεν ήταν τόσο καλά.

Πάντως εμένα μου άρεσε το πρόγραμμά μου, γιατί έμαθα πώς περίπου γίνεται ένα κινηματογραφικό έργο.

Ευτέρπη Αχλάδα, 8η τάξη ΚΚΓ

Εντυπώσεις από τις καλοκαιρινές διακοπές 1997 στην Ελλάδα.

Όπως κάθε χρονιά, πήγα κι αυτό το καλοκαίρι με την οικογένειά μου για διακοπές στην Ελλάδα. Φυσικά, τα περάσαμε φανταστικά τις 5 εβδομάδες που μείναμε στο σπίτι μας, στο Καναλάκι Πρεβέζης, μια όμορφη κωμόπολη, όπου μαζεύονται όλοι οι συγγενείς μας, κάθε καλοκαίρι. Κάναμε αρκετά μπάνια στη Λούτσα, μια πεντακάθαρη παραλία, η οποία όμως είχε πάρα πολύ κόσμο. Τα βράδια βγαίναμε σε πολύ ωραίες καφετέριες, σε καινούρια τερράσια «Club» ή πήγαίναμε οικογενειακώς σε κάποια ταβέρνα και τρώγαμε. Όπου κι αν πήγαμε, είχε κόσμο, γι' αυτό και κυκλοφορούσαν πάρα πολλά μηχανάκια κι αυτοκίνητα, τα οποία μου κάνανε πολύ αρνητική εντύπωση. Ειδικά, μου έκανε εντύπωση η ταχύτητα, με την οποία οδηγούσαν ειδικότερα οι νέοι, τα αυτοκίνητα ή τα μηχανάκια τους. Ίσως να το θεωρούν μαγκιά να οδηγούν μπροστά στους φίλους τους με ασύλληπτη ταχύτητα, αλλά δε βλέπουν ότι παίζουν με τις ζωές τους και με τις ζωές των άλλων. Ας πω ένα παράδειγμα για την περιοχή μας. Ο κεντρικός δρόμος εκεί είναι μεγάλος και φαρδύς. Μάλιστα, από πέρυσι άνοιξαν το δρόμο αυτό ακόμα πιο πολύ για τους πεζούς. Μα τώρα οδηγούν τα αυτοκίνητα και τα μηχανάκια με ακόμη πιο μεγάλη ταχύτητα. Έτσι τρομάζει ο πεζός και πάει όσο πιο πολύ μπορεί στην άκρη, για να μην πάθει καμιά ζημιά.

Ακόμα πιο μεγάλος είναι ο κίνδυνος, όταν πίνει ένας οδηγός αλκοόλ και κάνει ζημιά σε κάποιον, που ούτε ήπια κάτι, μα ούτε κι έτρεχε. Γι' αυτό πρέπει όλοι μας να προσέχουμε στους δρόμους, ειδικά στην Ελλάδα, οδηγοί και πεζοί, για να μην κινδυνεύουμε τις ζωές μας και τις ζωές των άλλων άδικα.

Ελένη Δόση 10η τάξη ΚΚΓ

Φθινοπωρινές διακοπές 1997

Στις φθινοπωρινές διακοπές, τον Οκτώβριο του 1997, πήγα με τη γιαγιά και τον παππού μου στην Αυστρία. Τη μέρα που ξεκινήσαμε, το λεωφορείο ήθελε 12 ώρες για να φτάσει στο ξενοδοχείο «Lohninger Schöber» στο χωριό «St. Georgen».

Τη Δευτέρα το μεσημέρι βγήκαμε στη λίμνη «Attersee» με ένα μικρό καράβι. Αυτή είναι η πιο μεγάλη λίμνη στην περιοχή «Salzkammergut».

Την Τρίτη το πρωί πήγαμε στο «Bad Ischl», όπου επισκεφτήκαμε ένα πάρα πολύ ωραίο μουσείο. Από εκεί φύγαμε και πήγαμε στο «St. Wolfgang», στο οποίο βρίσκεται το γνωστό και μεγάλο ξενοδοχείο «Weißes Rösl». Ύστερα πήγαμε στο «St. Gilgen», όπου ο γερμανός καγκελάριος Kohl περνάει συνήθως τις διακοπές του. Εκείνες τις μέρες όμως δεν ήταν εκεί.

Την Τετάρτη κάναμε εκδρομή στο «Linz» με το λεωφορείο, όπως και τις υπόλοιπες φορές. Το «Linz» είναι η πρωτεύουσα της Άνω Αυστρίας (Oberösterreich). Εκεί μπήκαμε στη «Martinskirche», που είναι η μικρότερη και πιο καλά διατηρημένη εκκλησία της Αυστρίας. Στη συνέχεια πήγαμε στο ίδρυμα «St. Florian», όπου κάποτε ο γνωστός Anton Bruckner έπαιζε αρμόνιο.

Την Πέμπτη κάναμε πεζοπορία και όταν μετά από κάμποσα χιλιόμετρα φτάσαμε σε ένα αγρόκτημα, μας έδωσαν να φάμε ένα μεγάλο κομμάτι ψωμί και άλλο ένα κομμάτι σαλάμι. Το φαγητό δεν έγινε σε τραπέζι με μαχαίρι και πιρούνι, αλλά στα όρθια, με το χέρι. Αυτό στην αυστριακή κουζίνα ονομάζεται «Jause».

Την Παρασκευή επισκεφτήκαμε το Salzburg, όπου είδαμε το σπίτι που γεννήθηκε και έζησε ο Mozart.

Το Σάββατο πήγαμε για κολύμπι και παίζαμε πινγκ - πογκ.

Την Κυριακή πήγαμε πάλι το δρόμο της επιστροφής για το Άαχεν, στο οποίο φτάσαμε πάλι μετά από ταξίδι 12 ωρών.

Αναστασία Μητρολίδη, 7η τάξη

Ποιήματα που έγραψαν οι μαθητές του Kaiser Karls Gymnasium για την 28η Οκτωβρίου 1940

Οι μαθητές του ΚΚΓ ανέλαβαν, αντί να απαγγείλουν ποιήματα διαφόρων ποιητών για την 28η Οκτωβρίου 1940, να γράψουν και να απαγγείλουν δικά τους ποιήματα. Μερικά από τα καλύτερα ποιήματα παρουσιάζουμε και στο σημερινό μας τεύχος. Για την πατριότητά τους η σύνταξη της εφημερίδας μας δε φέρνει καμιά ευθύνη.

Όχι (απόσπασμα)

Μαύρες οι μέρες εκείνες, οι μέρες του σαράντα

Ιταλοί και Γερμανοί γυρεύουν την Ελλάδα.

Πάνω στα ελληνικά βουνά, την Πίνδο και τον Καλαμά

μια φωνή στον αέρα ΟΧΙ αντχεί, δε θέλουμε την κατοχή.

Ραχήλ Καλούδη, 6η τάξη

Ελλάδα - Ιταλία

Ο ελληνικός στρατός και η Ιστορία

πανικόβαλε και ντρόπιασε την Ιταλία.

Ο ηρωικός στρατός πάνω στα ελληνικά βουνά

νίκησε το δικτάτορα το μακαρονά.

Τα παιδιά του ελληνικού λαού

χωρίς να φοβηθούν το πλήθος του εχθρού

με θάρρος και την ξιφολόγη

έγραψαν το θάνατο ΟΧΙ.

Βασίλης Κωνσταντίνου, 6η τάξη

28 Οκτωβρίου 1940

Ω Ελλάδα, ο μεγάλος και δυνατός στρατός σου

τον Οκτώβρη του σαράντα προστάτεψε το έδαφός σου.

Στο μεγάλο πόλεμο οι γενναίοι στρατιώτες
έτρεξαν σαν ήρωες κι ας τους έλειπαν οι μπότες.

Πάνω στα ηπειρωτικά βουνά πολεμήσαν για τη νίκη
τους Ιταλούς τους φόβισαν, γιατί έρχονταν σαν λύκοι.

Ελένη Βαρζακάνου, 7η τάξη

Όχι

ΟΧΙ είτε η Ελλάδα τον Οκτώβρη του σαράντα

στον Μπενίτο Μουσολίνι, αυτοκράτωρ να μη γίνει.
Σήκωσαν την ξιφολόγη στην Ήπειρο τα βουνά
νίκη έγραψαν μεγάλη και με γράμματα χρυσά.
Φάλαγγες ναζιστικές ήρθαν επιθετικές,
νίκησαν τους ήρωές μας, έκλεψαν τη λευτεριά μας.
Αντιστάθηκαν σκληρά τα υπόδουλα παιδιά
ανεβήκαν στα βουνά, πέθαναν για λευτεριά.

Ιάσων Ζωγράφου, 9η τάξη

Η 28η Οκτωβρίου 1940(απόσπασμα)

28η Οκτώβρη ζήτησε ο Μουσολίνι να παραδοθούμε
κι ας είμαστε όμως μικροί, είπαμε ΟΧΙ θα αντισταθούμε.
Πολέμησαν οι Έλληνες όπως τα λεοντάρια
κυνήγησαν τους Ιταλούς επάνω στα βουνάρια.
Οι Γερμανοί όμως έτρεξαν τους Ιταλούς να βοηθήσουν
οι Έλληνες δεν μπόρεσαν κι αυτούς να τους νικήσουν.

Τάσος Μαστής, 5η τάξη

Το έπος του 1940

Η Ελλάδα αντιστάθηκε με θάρρος στην Ιταλία
αν και συρθήκαμε απ' αυτήν στον πόλεμο με βία.
Κατάφερε και έδιωξε τον εχθρικό στρατό,
τους Ιταλούς του Μουσολίνι στη Βόρεια Ήπειρο.
Ο στρατός της χώρας συνεχίζει ηρωικά
νίκες μας γραμμένες με γράμματα χρυσά.
Έπεσε η πατρίδα στα χέρια των Γερμανών,
τέλειωσαν οι νίκες των γενναίων στρατιωτών.
Τέσσερα χρόνια αβάσταχτη γερμανική κατοχή,
κρύο και πείνα σκότωναν των Ελλήνων την ψυχή.
Απάνθρωπες καταστροφές,σκληρές, φρικτές οι αρπαγές
οι ναζί μας τυραννούσαν, μα οι Έλληνες πολεμούσαν
με την ψυχή και την καρδιά για όλων μας τη λευτεριά.

Τατιάνα Μπαχτσεβανόγλου, 10η τάξη

Το θρυλικό σαράντα

Έχει το ΟΧΙ του σαράντα μεγάλη σημασία
οι Έλληνες το είπαμε για την ελευθερία.
Δε θέλαμε την κατοχή από την Ιταλία
εδείξαμε αντίσταση θέλαμε ελευθερία.
Ελευθερία ή θάνατος σου λέμε Μουσολίνι
μεγάλος έρχεται χαμός, κανένας δε θα μείνει.
Διότι έχουμε στρατό γενναίο και μεγάλο
που θα σας λιώσει όλους σας έναν μετά τον άλλο.
Κι ας έχετε βοήθεια από τη Γερμανία
εμείς θα σας νικήσουμε εκεί στην Αλβανία.
Νίκες πολλές θα κάνουμε, κάθε στιγμή και μία
γραμμένοι εμείς θα μείνουμε πάντα στην ιστορία.
Να ζήσει η πατρίδα μας, να ζήσει η Ελλάδα,
το ΟΧΙ να θυμόμαστε του θρυλικού σαράντα.

Νίκος Κανόνης, 10η τάξη

ΤΟ ΟΧΙ

Εικοσιοκτώ Οκτωβρίου πλησίασε ξανά
και εθνική επτέτριο ετοιμάζουμε γοργά.
Πώς θα 'θελα να 'μουν κι εγώ σ' αυτά τα μέρη
μαζί με άλλους Έλληνες στους Ιταλούς να στήναμε
και πάλι το καρτέρι.
Να 'μουν κι εγώ εκεί μαζί με όλους να φωνάζω
αυτό το ΟΧΙ το τρανό, το ιστορικό το ΟΧΙ.
Να μπορούσα να σκαρφάλωνα
στης Αλβανίας τα βουνά με θάρρος
κι εκεί τη λέξη ΑΕΡΑ να φώναζα
όπως ο Έλληνας φαντάρος.
Δε θα ξεχάσουμε ποτέ τους Έλληνες γενναίους
που τη ζωή τους δώσανε για μάθημα ελευθερίας
και όμορφης ειρήνης.
Ας τους τιμήσουμε ξανά με δάφνια στεφάνια
κι ας ευχηθούμε όλοι μας να έχουμε ΕΙΡΗΝΗ.

Κωστής Μαυρίδης, 6η τάξη

ΟΧΙ

Οι Έλληνες, αν χρειαστεί να πάρουμε τα όπλα,
θα διώξουμε τον τύραννο σαν τα παλιά τα χρόνια.
Με τόλμη, με παλικαριά, όλοι μαζί με μια φωνή,
με μια καρδιά, με μια ψυχή θα πούμε πάλι ΟΧΙ.

Ρούλα Ερεντζή, 6η τάξη

Η Νέα Καλλικράτεια

Η Νέα Καλλικράτεια βρίσκεται στη βορειοδυτική Χαλκιδική και έχει περίπου 2100 κατοίκους. Είναι μια κωμόπολη που ιδρύθηκε μετά το 1922 από πρόσφυγες που ήρθαν από την Καλλικράτεια της Ανατολικής Θράκης.
Μόλις μπει κανένας στην Καλλικράτεια, θα δει ένα μικρό και παλιό εκκλησάκι. Μετά ακολουθούν πολλά σπιτάκια χτισμένα από παλιά χρόνια και μικρά σούπερ-μάρκετ. 200 μέτρα παρακάτω έχουν χτιστεί μεγάλα και μοντέρνα σπίτια και μαγαζιά. Μπορεί κανείς να δει τη νεοχτισμένη εκκλησία και απέναντι τα 3 σχολεία (νηπιαγωγείο, δημοτικό και γυμνάσιο). Αν προχωρήσεις λίγο πιο μέσα στην πόλη, θα δεις ότι ο δρόμος φαρδάνει και ότι παντού υπάρχουν μικρά δρομάκια με μαγαζιά. Αυτή είναι η λεγόμενη αγορά.

Το χειμώνα η Καλλικράτεια είναι σχεδόν έρημη, ενώ το καλοκαίρι δεν ξέρεις τι σου γίνεται από τον πολύ τουρισμό. Μέσα στην αγορά μπορεί κανείς να βρει ό,τι μαγαζί θέλει: σούπερ-μάρκετ, μπακάλικο, μανάβικο, εστιατόριο κ.α. Στο κέντρο της Καλλικράτειας υπάρχει ένα μεγάλο συντριβάνι που χτίστηκε πριν από τρία χρόνια. Αριστερά του, ο καινούργιος δήμαρχος της πόλης έφτιαξε ένα πάρκο με παγκάκια και μια παιδική χαρά.

Δεξιά βρίσκονται „Τα Πεύκα“, το μεγαλύτερο εστιατόριο στην Καλλικράτεια. Δεν είναι ένα απλό εστιατόριο, γιατί έχει snack-bar, καφετέρια και rub σε ένα. Ονομάστηκε έτσι, γιατί γύρω του έχει πολλά πεύκα. Πίσω, δεξιά κι αριστερά από „Τα Πεύκα“, μπορεί κανείς να δει ντισκοτέκς, μπαράκια, κλαμπ και καφετέριες. Προπαντός το βράδυ η μουσική τραβάει πολύ κόσμο, ιδιαίτερα τη νεολαία. Οι περισσότερες ταβέρνες βρίσκονται πλάι στη θάλασσα. Το βράδυ πολλοί κάθονται σε ένα από αυτά τα εστιατόρια και βλέπουν ή ακούν το θόρυβο των κυμάτων της θάλασσας που σκάνε στην αμμουδιά. Άλλοι άνθρωποι κάνουν βόλτες στην παραλία με συγγενείς ή φίλους και τρώνε παγωτό ή σπόρια.

Τα φώτα αυτής της πόλης σβήνουν περίπου στις 5 τα ξημερώματα και για 3 ώρες ησυχάζει η πόλη. Έπειτα πάνε άλλοι στη δουλειά τους ή απολαμβάνουν τις διακοπές τους στην Καλλικράτεια.

Δημήτρα Χρυσομάλλη, 9η τάξη

Της νύχτας τα καμώματα

Η ιστορία που ακολουθεί μας απασχόλησε στο μάθημα της Ε΄ τάξης την προηγούμενη σχολ. χρονιά

(1996/97) στο ΚΚΓ. Εδώ δίνουμε την περίληψη της αρχής. Τη συνέχεια την έγραψε ο μαθητής Χρήστος Γκόλιας που τώρα, βέβαια, βρίσκεται στην ΣΤ΄ τάξη:

(Περίληψη : Μια ομάδα μαθητών από την Αθήνα με το δάσκαλό τους αποφάσισαν να κατασκηνώσουν για μερικές μέρες σε κάποιο δάσος, μακριά από την πρωτεύουσα. Πράγματι, βρήκαν ένα ωραίο ξέφωτο κοντά σε μια πηγή και τακτοποίησαν τις σκηνές τους. Ο δάσκαλος τους έδωσε οδηγίες τι πρέπει να κάνουν για να έχουν ασφάλεια και η πρώτη νύχτα έφτασε.
Δεν είχαν όμως πέσει καλά καλά για ύπνο, όταν εμφανίστηκε ένας γέρος βοσκός, που είχε δει τη φωτιά των μαθητών και είχε ανησυχήσει, μη τυχόν ξέσπασε πυρκαγιά στο δάσος. Όταν όμως κατάλαβε τι συνέβαινε, κάθησε για λίγο μαζί με τα παιδιά και το δάσκαλο και τους διηγήθηκε την ιστορία ενός παλικάριού από το χωριό του, που είχε εξαφανιστεί μέσα σ' αυτό το δάσος και κανείς δεν ήξερε τι του είχε συμβεί. Αυτό το γεγονός είχε τρομοκρατήσει από τότε όλους τους χωρικούς. Εννοείται ότι τώρα τρομοκρατήθηκαν και οι μικροί μαθητές). . .

. . . Τα παιδιά άκουγαν τι τους έλεγε ο βοσκός.Μετά από μία ώρα έφυγε ο βοσκός και τα παιδιά σκέφτονταν με το δάσκαλό τους τι να κάνουν. Στο τέλος αποφάσισαν να φύγουν. Πήραν τις σκηνές τους και ήθελαν να πάνε στο χωριό του βοσκού. Άλλ' όσο κι αν πήγαιναν, δεν έβλεπαν χωριό. Δε έβλεπαν τίποτα. Ξαφνικά ακούστηκε ένα μπουμ. Ο Γιώργος είχε πέσει. Οι συμμαθητές του, τον σήκωσαν . Ευτυχώς δεν είχε πάθει τίποτα. Σε λίγο είδαν ένα φως. Ήταν μια φωτιά αναμμένη μέσα σε μία σπηλιά. Μέσα στη σπηλιά έμενε μια μάγισσα. Στο πάτωμα ήταν μια μεγάλη πέτρα. Όταν η μάγισσα είδε τους μαθη-τές με το δάσκαλό τους, είπε: „ Αυτός που έρχεται στη σπηλιά μου γίνεται πέτρα“,και έκανε όλα τα παιδιά και το δάσκαλο πέτρα. Ένας μόνο κατάφερε να κρυφτεί. Ήταν ο Αντρέας. Σιγά σιγά πλησίασε τη μάγισσα, την άρπαξε, της έκλεισε τα μάτια και της έδεσε τα χέρια και τα πόδια. Ύστερα πήρε το βιβλίο της μαγικής και έκανε τη μάγισσα πέτρα. Τις άλλες πέτρες τις έκανε ξανά ανθρώπους. Η μια πέτρα, που την είχαν δει από την αρχή, ήταν το παλικάρι που πριν πέντε χρόνια είχε χαθεί στο μεγάλο σκοτεινό δάσος. Ήταν γυμνό το παλικάρι και τα παιδιά του έδωσαν ρούχα να φορέσει. Μετά πέταξαν το βιβλίο της μαγικής στη φωτιά και έσπασαν την πέτρα της μά-γισσας, γιατί στο βιβλίο έλεγε ότι μια σπασμένη πέτρα δεν μπορείς να την ξανακάνεις άνθρωπο ούτε μάγισσα. Το παλικάρι έδειξε στην τάξη το δρόμο για το χωριό. Τα ζώα χαίρονταν γιατί τα παιδιά ελευθέρωσαν το παλικάρι απ' την κακή μάγισσα. Στο χωριό οι συγγενείς του παλι-καριού κι οι γονείς του χαίρονταν πάρα πολύ. Τα παιδιά κοιμήθηκαν στο σπίτι του παλικάριού και την άλλη μέρα πήγαν πίσω στην Αθήνα.

Χρήστος Γκόλιας, 6/ΚΚΓ

Ένα ευγενικό φάντασμα

Μια φορά ζούσε σ'ένα δάσος στα ψηλά βουνά μια καλή οικογένεια με δυο παιδιά. Ένα κορίτσι, τη Μαρία και ένα αγόρι, το Γιώργο. Μια μέρα του καλοκαιριού, αποφάσισε ο Γιώργος με τη Μαρία να πάνε σ'ένα άλλο κοντινό δάσος για μερικές μέρες. Αρχισαν να ετοιμάζουν τα πράγματά τους για την κατασκήνωση. Είπαν στους γονείς τους „γεια σας“ και εκείνοι τους είπαν να προσέχουν. Όταν έφτασαν στο δάσος είδαν ένα μεγάλο παλιό πύργο. Γύρω του ήταν χρωματιστά λουλούδια. Ο πύργος είχε πέτρινες σκάλες, διάφορα αγάλματα και χαλασμένα παράθυρα. Ο Γιώργος κι η Μαρία μπήκαν προσεχτικά μέσα. Ο πύργος ήταν τεράστιος με πολλές σκάλες και κόκκινα πατώματα. Ξαφνικά ακούγεται ένας θόρυβος από πάνω και εμφανίζονται τρία φαντάσματα: ένα χοντρό, ένα λιγνό και ένα χαζό. Όταν τα είδαν τα παιδιά, έβαλαν τις φωνές και άρχισαν να τρέχουν. Απ' το φόβο τους πήραν διαφορετικούς δρόμους. Η Μαρία πήγε στο ποτάμι, ενώ ο Γιώργος προς τους θάμνους. Όταν έφτασε η Μαρία στο νερό, έχασε τον αδερφό της. Έψαξε αρκετή ώρα, μα δε βρήκε τίποτα. Τότε ξάπλωσε κάτω από ένα δέντρο για ύπνο. Το άλλο πρωί πήγε στον πύργο για να δει μήπως ήταν εκεί ο Γιώργος, μα ξαφνικά συνάντησε ένα ευγενικό φάντασμα κι όχι ένα από εκείνα τα άλλα μέσα στον πύργο.

„Με λένε Μαρία“, είπε εκείνη και αυτό απάντησε:

„Εγώ είμαι ένα φάντασμα ευγενικό και με λένε Γιώργο.“

Η Μαρία το κοίταξε και το ρώτησε αν είδε ένα παιδί που το λένε κι αυτό Γιώργο, γιατί είναι ο αδελφός της. Μα το φάντασμα είπε ότι δεν είχε δει κανένα παιδί με όνομα Γιώργο.

„Άμα θέλεις, μπορώ να σε βοηθήσω να βρούμε τον αδελφό σου“, της είπε το φάντασμα. Η Μαρία χάρηκε και άρχισαν να ψάχνουν. Βράδιασε, αλλά δε βρήκαν τίποτα. Η Μαρία και το φάντασμα κάθισαν κάτω από ένα δέντρο κι άναψαν φωτιά. Η Μαρία στενοχωριόταν και αναρωτιόταν αν θα βρίσκανε τον αδελφό της, γιατί τον αγαπούσε πολύ. Το φάντασμα της έλεγε ότι θα τον βρουν, για να μη στενοχωριέται. Την άλλη μέρα πήγαν ξανά για ψάξιμο. Το φάντασμα ρώτησε τη Μαρία ξαφνικά:

„Πώς είναι να έχεις πόδια;“

„Γιατί ρωτάς;“

„Θέλω και εγώ να ζήσω πάλι κι όχι να είμαι φάντασμα, δηλαδή πεθαμένος.“

„Αφού ήσουν μια φορά άνθρωπος, πρέπει να ξέρεις“, του είπε η Μαρία.

„Όχι“, απάντησε το φάντασμα, „δε θυμάμαι τίποτα πια από τη ζωή μου.“ Μόλις έφτασαν κοντά στον πύργο, μπήκαν μέσα. Όταν προχώρησαν και ανέβηκαν τις σκάλες, η Μαρία βρήκε ένα μπουκάλι με ένα κόκκινο υγρό.

„Τι είναι αυτό;“ρώτησε.

Μόλις το είδε το φάντασμα, φώναξε από τη χαρά του και είπε:

„Είναι ένα φάρμακο, που άμα το πεις, γίνεσαι πάλι άνθρωπος.“

„Και τι θα γίνει, αν το πω εγώ;“ ρωτά περίεργη η Μαρία.

„Τότε θα πεθάνεις και θα γίνεις κι εσύ φάντασμα σαν κι εμένα.“

Μόλις το φάντασμα ήπιε το υγρό, έγινε άνθρωπος. Τότε η Μαρία τι να δει; Εκείνο το ευγενικό φάντασμα που ήπιε το υγρό και έγινε πάλι άνθρωπος, ήταν ο αδελφός της ο Γιώργος. Ο Γιώργος και η Μαρία χάρηκαν πολύ.

„Δε σε κατάλαβα“, είπε ο Γιώργος, „γιατί, όταν κάποιος είναι φάντασμα, δε θυμάται τίποτα από τη ζωή του.“

„Ούτε εγώ σε κατάλαβα, γιατί δεν ήξερα ότι είσαι εσύ αυτό το φάντασμα“, είπε η Μαρία και ρώτησε: „Πώς έγινε φάντασμα;“ Ο Γιώργος απάντησε:

„Όταν τρέχαμε από το φόβο μας, πήραμε άλλους δρόμους και εγώ πήγα προς τα χωράφια, όπου έπεσα σ'ένα γκρεμό κι έγινα φάντασμα μέχρι τώρα.“ Τα δυο αδέρφια γέλαγαν που, ενώ ο Γιώργος ήταν το φάντασμα, έμαχαναν το Γιώργο.

Όταν έφτασαν στο σπίτι τους και τα ρώτησαν οι γονείς τους πώς τα πέρασαν, εκείνα τους είπαν όλη την ιστορία και ο μπαμπάς κι η μαμά τους χάρηκαν που δεν έπαθαν τίποτα.

Ελένη Κάλφα, 6η τάξη ΚΚΓ

Τεύχος 19

Εισαγωγικό σημείωμα

Αγαπητοί αναγνώστες,
με το 19ο τεύχος μας σας ευχόμαστε καλό και ευτυχισμένο το 1998! Κι αν μας επιτρέπεται να κάνουμε μια ευχή για την εφημεριδούλα μας, θα θέλαμε να βλέπουμε κάθε φορά καλές και πολλές συνεργασίες, ώστε να βγαίνουμε έγκαιρα και με ενδιαφέρουσα ύλη.
Αυτή τη φορά είμαστε σίγουροι ότι το στόχο αυτό τον πιάσαμε. Για πρώτη φορά μαθητές και μαθήτριες έτρεξαν να φέρουν τις συνεργασίες τους. Μπράβο σε όλα τα παιδιά που βοήθησαν να εκδοθεί το 19ο τεύχος του „Εδώ Ακουσάγαρον“! Ιδιαίτερες ευχαριστίες αξίζουν στο Λάκη Κόη για τη βοήθειά του στην επεξεργασία του lay out. Μακάρι και στο μέλλον να έχουμε τέτοιους συνεργάτες!

Πίνακας περιχομένων

Ολυμπιακοί Αγώνες 2004 (Ν.Κανόνης - Γ.Βέλιος) σελ. 1
Αινίγματα (Χρήστος Γκόλιας) σελ. 4
Τα αζέχαστα Χριστούγεννα της Ιωάννας (Κρύστα Καμαράκη) σελ. 5
Οι διακοπές των Χριστουγέννων (Κωστής Μαυριδής) σελ. 6
Η βασιλόπιττα (Ελένη Βαρζακάνου) σελ. 7
Τα Άγια Θεοφάνεια (Κατερίνα Dick) σελ. 8
Ανάκδοτα (Δήμητρα Χρυσομάλλη - Ισαβέλλα Ντικ, σελ. 9
Περσασμένα - ξεχασμένα; (Ναταλί Καλούδη) σελ. 10
Τα γενέθλια του φίλου μου του Γιάννη (Βασ. Κωνσταντίνου) σελ. 12
Τα κατοικίδια ζώα: τα κουνέλια (Ελένη Κάλφα) σελ. 12
Είναι μόνο ένα joint ! (Ελένη Καραγκιόζη) σελ. 13
Τα Τέμπη (Αναστασία Αμπατζόγλου) σελ. 18
Το χωριό Καστανιές (Ραχήλ Καλούδη) σελ. 19
Εκδρομή στην Trier (Αναστασία Μητρολίδη) σελ. 20
Το λιοντάρι της Αμφίπολης (Σαββατούλα Γρεσιδίου) σελ. 21

1. ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΑΘΗΝΑ 2004

Όπως σίγουρα θα ξέρουμε πολλοί από σας, οι Ολυμπιακοί Αγώνες 2004 ανατέθηκαν στην Αθήνα. Όλος ο κόσμος μιλάει γι’ αυτό το θέμα, μα προπαντός η Ελλάδα. Ακούγονται κυρίως θετικά πράγματα για αυτούς τους Ολυμπιακούς Αγώνες, αλλά παρατηρούνται επίσης και αρκετές αρνητικές γνώμες. Όλοι οι Έλληνες αισθάνονται περηφάνεια και τιμή που μπόρεσε η Αθήνα να ξεπεράσει στον αγώνα δρόμου για την ανάθεση της Ολυμπιάδας 2004 τόσες άλλες πόλεις. Εκείνη τη χρονιά η ελληνική πρωτεύουσα θα είναι το κέντρο του παγκοσμίου ενδιαφέροντος, γιατί εκεί θα αγωνιστούν οι καλύτεροι αθλητές του κόσμου για μετάλλια και δόξα και θα προ◆παθήσουν να υπερασπιστούν την τιμή τους. Από την άλλη όμως μια τέτοια Ολυμπιάδα φέρνει και πολλά προβλήματα μαζί της:οικονομικά, περιβαλλοντικά,συγκοινωνιακά κ.α. Ενδιαφερεθήκαμε, λοιπόν, να μάθουμε πώς βλέπουν διάφοροι γνωστοί αλλά και άγνωστοι άνθρωποι την ανάθεση των Ολυμπιακών Αγώνων 2004 στην Αθήνα. Ανατρέξαμε σε εφημερίδες, αλλά και πήραμε συνεντεύξεις εμείς οι ίδιοι. Τα αποτελέσματα αυτής της μικρής έρευνας σας τα δίνουμε εδώ. Αν συμφωνείτε ή διαφωνείτε με αυτές τις δηλώσεις, μπορείτε να μας το γράψετε ή να μας το πείτε. Ένας διάλογος δε βλάπτει!

„ Οι Ολυμπιακοί Αγώνες θα μας δώσουν τη δυνατότητα να αναδείξουμε και πλευρές της ολυμπιακής ιδέας που έχουν ξεχαστεί, την ευγενή άμιλλα απέναντι στην εμπορευματοποίηση και τη σύνδεση του αθλητισμού με την πολιτιστική δημιουργία“. (Κ.Σημίτης, προθυπουργός της Ελλάδας)

„Πιστεύω ότι ο ελληνικός λαός δεν μπορεί να αντέξει το οικονομικό βάρος μιας Ολυμπιάδας. Αν την πάρουμε, θα επιβληθούν φόροι στους Έλληνες για πολλές δεκαετίες. Θα γίνουν πλούσιοι μερικοί και φτωχότεροι 10 εκατομμύρια Έλληνες. Δεν έχουμε σχολεία, νοσοκομεία, πανεπιστήμια, έχουμε τόσα κοινωνικά προβλήματα. Αγαπάω τον τόπο μου και δεν μου αρέσει να τον βλέπω να υποφέρει“. (Γιάννης Διακογιάννης, γνωστός αθλητικογράφος).

„Θα ήταν πιο σκόπιμο η ανάθεση των Ολυμπιακών Αγώνων να είχε γίνει για το 1996 (τότε όμως μπόρεσε και επιβλήθηκε η Coca-Cola). Έτσι τουλάχιστον είναι παρηγοριά ότι θα γίνουν το 2004 στην Αθήνα. Χαλάλι στους Έλληνες, έστω και αν κατά την άποψή μου οι σημερινοί Ολυμπιακοί Αγώνες δεν έχουν τίποτε να κάνουν με την ολυ-μπιακή ιδέα του Πιερ ντε Κουμπερτέν“. (κ.Kramer, καθηγητής, ΚΚΓ)

„Είμαι σύμφωνη για την τέλεση των Ολυμπιακών Αγώνων στην Αθήνα και αισθάνομαι μεγάλη περηφάνεια γι’ αυτό“. (κυρία Δημητριάδου, καθηγήτρια στο ΚΚΓ)

„Το βρίσκω καλό που η Ολυμπιάδα 2004 θα γίνει στην Αθήνα, επειδή η Ελλάδα είναι η πατρίδα τους“. (Ελένη Καραγκιόζη, μαθήτρια, 16 χρόνων)

„Νομίζω πως η Αθήνα είναι μια κατάλληλη πόλη για τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Όμως θα ήταν καλύτερο, αν τους είχε πάρει το 1996, μια που ήταν και η 100η επέτειος από την επανίδρυσή τους. Ελπίζω η οργάνωση να είναι το ίδιο καλή όπως ήταν στην Ατλάντα“. (κ. Gier, καθηγητής στο ΚΚΓ)

„Χαρήκαμε πολύ όταν ακούσαμε για το ότι οι Ολυμπιακοί Αγώνες θα τελεστούν στην Αθήνα. Είναιπολύ καλό, γι’ αυτό θέλουμε να πάμε να τους παρακολουθήσουμε όταν φτάσει ο καιρός.“ (Θοδωρής Καμαράκης (12), Βασίλης Κωνσταντίνου(12) , Γιάννης Καλίτσας (12), μαθητές)

„ Άκουσα ότι ο Σάμαρανκ πιστεύει ότι οι Ολυμπιακοί Αγώνες που θα γίνουν στην Αθήνα το 2004 θα είναι πολύ καλοί. Θα ήθελα κι εγώ να παρακολουθήσω τους αγώνες του 2004 και η Ελλάδα να κερδίσει πάρα πολλά μετάλλια“. (Ρούλα Ερεντζή, 12 χρόνων, μαθήτρια)

2. Αινίγματα

α) Δύο άτομα περπατούν σε ένα δρόμο. Ο ένας είναι ο πατέρας του γιου του άλλου. Ποια είναι τα άτομα αυτά;

β) Ποια ερώτηση δεν μπορείς να απαντήσεις με ναι;

γ) Καθένας το είδε. Αλλά δε θα το δει ποτέ ξανά. Τι είναι;

δ) Γιατί τα άσπρα αρνιά τρώνε πιο πολύ από τα μαύρα;

ε) Γιατί μερικά είδη πουλιών πετούν το χειμώνα σε νότες χρώε;

Απαντήσεις

α) Οι Έλληνες αυτοί είναι η μητέρα και ο πατέρας. β)κοιμάσαι;

γ) Το χτες. δ) Γιατί υπάρχουν πιο πολλά άσπρα αρνιά από μαύρα. ε) Γιατί είναι πολύ μακριά για να περπατήσουν.

Χρήστος Γκόλιας, 6 η τάξη ΚΚΓ

3. Τα αζέχαστα Χριστούγεννα της Ιωάννας

Δήγημα

Ήταν Δευτέρα, έξι μέρες πριν από τα Χριστούγεννα, όταν το σχολείο θα έκλεινε και τα παιδιά ετοιμαζόνταν για διακοπές, που η μάνα της Ιωάννας αρρώστησε βαριά κι έπρεπε να μπει στο νοσοκομείο. Η Ιωάννα ήταν ένα ήσυχο κορίτσι, 14 χρόνων, που νόμιζε πως το σχολείο και οι φίλες ήταν το πιο σπουδαίο πράγμα στον κόσμο. Είχε μόνο ένα μικρότερο αδελφό, το Δημητράκη, που ήταν 8 χρόνων. Ο μπαμπάς τους δεν ήξερε τίποτε από δουλειές του σπιτιού. Ο Δημητράκης ήταν πολύ μικρός, γι’ αυτό η κατιμένη η Ιωάννα έπρεπε να κάνει όλες τις δουλειές μόνη της· να μαγειρεύει, να πλένει πιάτα, να πλένει ρούχα, να τα σιδερώνει και να κρατάει το σπίτι καθαρό.

Είχε ξεχάσει για πρώτη φορά τις φίλες της και το σχολείο και το μόνο που παρακαλούσε ήταν να γυρίσει η μάνα της πίσω μέχρι τα Χριστούγεννα. Ο μπαμπάς της την πήγαινε κάθε μέρα στη μάνα της. Την Τετάρτη της πήγαν κι ένα ηλεκτρικό χριστουγεννιάτικο δεντράκι, για να νιώθει κι αυτή ότι έρχονται Χριστούγεννα.

Μα ήρθαν τα Χριστούγεννα κι η μάνα της ήταν ακόμη στο νοσοκομείο. Ο μπαμπάς της Ιωάννας με κόπο έφησε στο φούρνο γουρουνάκι με πατάτες Ένα φαγητό για όλη την οικογένεια. Μόλις ετοιμάστηκε, όλοι μαζί, ο μπαμπάς, η Ιωάννα κι ο Δημητράκης πήγαν στο νοσοκομείο , για να γιορτάσουν Χριστούγεννα μαζί με τη μάνα τους.

Είχαν φτάσει στο νοσοκομείο κι η Ιωάννα ένιωθε κάπως παράξενα, κάπως σαν να λυπόταν τον κόσμο που ήταν εκεί μέσα. Μα και χαιρόταν, γιατί θα γιορτάζε Χριστούγεννα μαζί με τη μάνα τους. Έφτασαν στο δωμάτιό της. Η Ιωάννα μπήκε τελευταία μέσα. Όταν έφτασε η σειρά της να δει τη μάνα της, της είπε : « Χρόνια Πολλά, τι κάνεις; » κι εκείνη της απάντησε: « Χρόνια Πολλά, ε, είμαι καλύτερα ». Δεν έλεγε ποτέ την αλήθεια στα παιδιά, μόνο στον μπαμπά.

Ο μπαμπάς έβγαλε το φαγητό και το μοίρασε σε τέσσερα κομμάτια. Όλοι έφαγαν χωρίς όρεξη.

Τα Χριστούγεννα ούτε δώρα ούτε μάνα υπήρξαν στο σπίτι. Τα δώρα δεν την ένοιαζαν, αλλά η μάνα της. Κάθε μέρα τη μάνα της σκεφτόταν.

Μια μέρα ο Δημητράκης και ο μπαμπάς της πήγαν μια βόλτα. Η Ιωάννα δεν πήγε μαζί. Κάθισε σπίτι και παρακαλούσε να γίνει καλά η μάνα της. Έτσι πέρασαν δύο ατελείωτες ώρες.

Ξαπνικά χτύπησε το κουδούνι. Η Ιωάννα με λυπημένο πρόσωπο πήγε να ανοίξει την πόρτα. Την άνοιξε και τι να δει; Ο μπαμπάς της, ο Δημητράκης και η μάνα της ήταν εκεί. Το πρόσωπο της Ιωάννας έλαμπε τώρα από χαρά. Έτρεξε στην αγκαλιά της και την έσφιξε τόσο πολύ, που παρα λίγο θα έπεφτε κάτω. Τώρα πια δε στενοχωριόταν άλλο.

Όταν άνοιξαν τα σχολεία, όλο χαρές ήταν η Ιωάννα και το πρόσωπό της άστραφτε. Με την αρρώστεια της μάνας της κατάλαβε ποιο είναι γι’ αυτήν το σπουδαιότερο πρόσωπο στον κόσμο!

Κρύστα Καμαράκη, 6η τάξη ΚΚΓ

4. Οι διακοπές των Χριστουγέννων

Οι ημέρες των διακοπών μου κύλησαν πολύ όμορφα. Ήρθαν η νονά και ο νονός μου από την Ελλάδα. Κάναμε πολλές συζητήσεις και πήγαμε πολλές βόλτες. Μια μεγάλη βόλτα για τρεις μέρες ήταν στο Παρίσι. Ήταν μια θαυμάσια εμπειρία.

Όταν υπήρχαν λειτουργίες, τις πιο πολλές φορές πηγαίναμε στην εκκλησία κι ακούγαμε τη Θεία Λειτουργία. Τη νύχτα της Πρωτοχρονιάς την περάσαμε σε καλούς φίλους. Μέχρι τις δώδεκα παρά πέντε παίζαμε χαρτίνα και συζητούσαμε για διάφορα θέματα. Στις δώδεκα άρχισαμε να τραγουδάμε πρωτοχρονιάτικα τραγούδια και μετά βγήκαμε έξω για τα πυροτεχνήματα. Όταν μπήκαμε ξανά στο σπίτι, κόναμε τη βασιλόπιττα.

Μετά απ’ αυτή τη μέρα άρχισα να σκέφτομαι το σχολείο. Οι μέρες κατόπιν πέρασαν δυστυχώς πολύ γρήγορα. Τις τρεις τελευταίες ημέρες μόνο μπόρεσα να γυρίσω στην πραγματικότητα και να διαβάσω τα μαθήματά μου.

Η πρώτη μέρα στο σχολείο μου ήταν δύσκολη. Έπρεπε να δουλέψω πάλι κι αυτό μου κακοφάνηκε. Όμως ένιωσα και μεγάλη χαρά, όταν βρεθήκαμε πάλι όλοι μαθητές και δάσκαλοι. Χρόνια πολλά και καλή χρονιά, λεγαμε όλοι.

Χρόνια πολλά ακόμη εύχομαι κι εγώ στην εφημερίδα μας.

Κωστής Μαυρίδης, 6η τάξη ΚΚΓ

5. Η βασιλόπιττα

Στην εποχή του Μ. Βασιλείου, όταν είχε πέσει στην Καισάρεια της Καπαδοκίας μεγάλη πείνα, βάρβαροι λαοί θέλανε να επιτεθούν και να λαφυραγωγήσουν την Καισάρεια.

Ο στρατιωτικός διοικητής της πόλης ζήτησε από το Μ.Βασιλείο, που ήταν δεσπότης εκεί, να κάνει έρανο, για να μαζέψουν λεφτά να πληρώσουν τους χριστιανούς στρατιώτες, οι οποίοι θα υπερασπιζόνταν την πόλη. Μια που κανείς δεν είχε λεφτά να δώσει, ο άρχοντας απείλησε ότι θα έπαιρνε τα χρυσά άγια σκεύη των εκκλησιών, για να πληρώσει με αυτά το στρατό του. Οι Χριστιανοί φοβήθηκαν ότι δε θα μπορούσαν να κάνουν άλλο πια τις λειτουργίες τους χωρίς τα ιερά σκεύη και έδωσαν στον έρανο ό,τι χρυσαιφικό είχε καθένας.

Μάζεψε, λοιπόν, ο Μ.Βασιλείος τα χρυσαφικά των Χριστιανών και ετοιμάστηκε να τα παραδώσει στον άρχοντα. Μα πριν προλάβει να το κάνει αυτό, ο άρχοντας είχε κιόλας καταφέρει με το στρατό του να διώξει τους βάρβαρους εχθρούς. Γι’ αυτό οι στρατιώτες δε χρειαζόταν να πάρουν μισθό, γιατί λαφυραγόγησαν τους βάρβαρους.

Μα ο Μ.Βασιλείος τώρα είχε ένα πρόβλημα· ποιος είχε δώσει καθένα χρυσαφικό και πώς θα το έπαιρνε πίσω, που όλα είχαν μπλεχτεί σε ένα σακκί; Σκέφτηκε, λοιπόν, την επόμενη Κυριακή να μη δώσει αντίδορο, αλλά στον καθένα Χριστιανό ένα ψωμάκι, που μέσα του είχε βάλει από ένα χρυσαφικό από τον έρανο που είχε κάνει.

Εκείνη την Κυριακή έγινε ένα θαύμα και ο καθένας βρήκε μέσα στο ψωμάκι του το χρυσαφικό που είχε δώσει. Από τότε έμεινε η παράδοση να φτιάχνουμε τη βασιλόπιττα, για να θυμόμαστε το θαύμα του Μ.Βασιλείου.

Ελένη Βαρζακάνου, 7η τάξη ΚΚΓ

6. Τα Άγια Θεοφάνεια

Όταν ο Χριστός έγινε 30 χρόνων, πήγε στον Ιορδάνη ποταμό. Εκεί ο Ιωάννης ο Πρόδρομος τον βάπτισε. Η Εκκλησία μας γιορτάζει την ημέρα αυτή στις 6 Ιανουαρίου.

Φέτος στις 6 Ιανουαρίου πήγα κι εγώ στην εκκλησία. Μετά τη Θ. Λειτουργία έγινε ο Αγιασμός. Ο πάτερ Ευάγγελος άρχισε να ψέλνει το « Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε. . .». Με ένα ματσάκι βασιλικό που το βουτούσε μέσα στον Αγιασμό και με το Σταυρό στο χέρι περνούσε από τους Χριστιανούς και τους ευλογούσε. Πολλοί έψελναν μαζί, αλλά μερικοί που δεν το ήξεραν, όπως εγώ, δεν ψέλνανε.Στο τέλος περάσαμε ένας ένας και πήραμε Αγιασμό μέσα σ’ ένα μπουκαλάκι.

Όσοι θέλανε να περάσει ο πάτερ από το σπίτι τους, έπρεπε να δηλωθούν. Δηλώθηκε και η μαμά μου. Μετά από μια βδομάδα μας ειδοποίησε ο πάτερ πως θα περάσει από μας. Τον περιμέναμε πολλή ώρα, γιατί είχε να πάει σε τριάντα σπίτια εκείνο το απόγευμα. Όταν ήρθε, ήταν καταδρωμένος, γιατί ανέβηκε τα σκαλοπάτια, επειδή, λέει, δε βρήκε το ασανσέρ. Στο χέρι κρατούσε το ματσάκι το βασιλικό, το Σταυρό και ένα κουβουδάκι με Αγιασμό και ψάλλοντας πήγε από δωμάτιο σε δωμάτιο. Ήταν πολύ βιαστικός, γιατί ήθελε να πάει και σε άλλα σπίτια.

Για μένα ήταν η πρώτη φορά που ο πάτερ ήρθε στο σπίτι μας για να το ευλογήσει.

Κατερίνα Dick, 5η τάξη ΚΚΓ

7. Εδώ ... γελάνε!

- Γιατί οι πόντιοι αθλητές πριν κάνουν γυμναστική πηγαίνουν δίπλα στη φωτιά;
- Για να κάνουν προθέρμανση!

- Πώς πέθανε ο τελευταίος πόντιος αθλητής;
- Κάηκε στην ... προθέρμανση!

- Γιατί ο Πόντιος δεν μπαίνει σε ασανσέρ τριών ατόμων;
- Περιμένει να έρθουν και οι άλλοι δύο!

Ήταν κάποτε ένας Άγγλος, ένας Ιταλός κι ένας Έλληνας και τους είχαν πάρει κάποιοι επιστήμονες, οι οποίοι τους έβαζαν έναν έναν σ’ ένα χρυσό αεροπλάνο, για να δουν ποιος θα κλέψει τα περισσότερα πράγματα από αυτό.Βάζουν μέσα τον Άγγλο. Κάθεται 1 - 2 ώρες, βγαίνει και έχει κλέψει τη μια μηχανή. Βάζουν τον Ιταλό. Κάθεται 1, 2, 3, 4 ώρες και βγαίνει έχοντας κλέψει και την άλλη μηχανή.Τέλος, μπαίνει ο Έλληνας. Κάθεται 1,2,3,4,5,6,7,8 ώρες, μία μέρα, μία νύχτα και στο τέλος μπαίνουν οι επιστήμονες μέσα και του λένε:

- Μπράβο, παιδί μου! Εσύ δεν έκλεψες τίποτε, ενώ οι άλλοι έκλεψαν και τις δύο μηχανές.

Και ο Έλληνας:

- Φτου να πάρει η οργή! Γι’ αυτό τόσες ώρες δεν έπαιρνε μπροστά το ρημάδι!

Δήμητρα Χρυσομάλλη, 9η τάξη ΚΚΓ

- Γιατί οι Πόντιοι, όταν πάνε για ύπνο, παίρνουν ένα ποτήρι γεμάτο νερόκ ι ένα άδειο;
- Γιατί μπορεί να διαψούν μπορεί και να μη διαψώσουν!

- Γιατί οι Πόντιοι, όταν πάνε για ύπνο, βάζουν γλυκά κάτω από το μαξιλάρι τους;
- Για να βλέπουν όνειρα γλυκά!

Ισαβέλλα Dick, 9η τάξη ΚΚΓ

8. Περασμένα ξεχασμένα;

Πριν λίγο καιρό κάναμε με την τάξη μου μια εκπαιδευτική εκδρομή στο Μόναχο για 5 μέρες. Σ’ αυτό το διάστημα επισκεφτήκαμε διάφορα ιστορικά μνημεία και κτίρια μέσα στο Μόναχο και στην περιφέρεια. Σε μια τέτοια επίσκεψη θα αναφερθώ εδώ.

Ήταν μια βροχερή και κρύα μέρα, όταν το πρόγραμμά μας έδειχνε : « Επίσκεψη στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως Νταχάου ». Το Dachau είναι γνωστό, γιατί το στρατόπεδο συγκεντρώσεως που υπήρχε εκεί, ήταν τόπος θανάτου για Εβραίους και πολιτικά καταδικασμένους στη Γερμανία.

Κτίστηκε το 18ο αιώνα και ήταν εργοστάσιο. Κατά τη διάρκεια της χιτλερικής κυβέρνησης το χρησιμοποιήσαν οι ναζί ως στρατόπεδο συγκεντρώσεως. Οι Αμερικανοί κατέστρεψαν τα μισά κτίρια το 1945, όταν νίκησαν στο 2ο παγκόσμιο πόλεμο, και ελευθέρωσαν τους επιζώντες φυλακισμένους. Όμως παρέμειναν αρκετά μισογκρεμισμένα κτίρια ως μνημεία για τις επερχόμενες γενιές. Μερικές παράγκες διορθώθηκαν αργότερα, για να σχηματίζουν εντύπωση οι επισκέπτες για το πώς περίπου περνούσαν οι κρατούμενοι.

Καθώς περνούσαμε την κύρια είσοδο, είδαμε πάνω μια μεγάλη επιγραφή: «Arbeit macht frei». Ήταν πολύ βαριά η ατμόσφαιρα, καθώς αντικρύσαμε το μεγάλο προαύλιο με τις μεγάλες αποθήκες και πίσω πίσω την πέτρινη γούρνα, στην οποία έκαigan τα σώματα των νεκρών. Πριν χωριστούμε σε μικρές ομάδες, πήγαμε σ’ένα μουσείο, όπου υπήρχε μια έκθεση φωτογραφίας με θέμα τους ναζί, το Χίτλερ και τους βασανισμένους ανθρώπους, που δεν έκαναν τίποτα άλλο, παρά να είναι Εβραίοι ή είχαν το θάρρος να πουν πως ήταν μεγάλο έγκλημα οι πράξεις του Χίτλερ.

Δίπλα ήταν ένας μικρός κινηματογράφος που έδειχνε ένα ντοκυμαντέρ για τον παράλογο πόλεμο, όπου σκοτώθηκαν εκατομμύρια άνθρωποι. Έδειχνε σκηνές από την καθημερινή ζωή στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως, που ήταν γεμάτο βάσανα, αρρώστιες και θάνατο.

Όταν βγήκαμε, ήμαστε αρκετά τρομαγμένοι και δεν μπορούσαμε να φανταστούμε πως έγιναν στ’ αλήθεια τέτοια πράγματα. Χωρισμένοι σε μικρές ομάδες περάσαμε αμίλητοι τα μνημεία. Στο τέλος μπήκαμε στους θαλάμους των αερίων, όπου θανάτωναν τους ανθρώπους.

Εκεί που στεκόμασταν, μπήκαν μερικοί νέοι από άλλες ομάδες εκδρομών. Με τρόμαξε το γεγονός ότι μπήκαν γελαστοί και σίγουρα δε θα ξεχάσω ποτέ μια φράση που είπε ένας απ’ αυτούς: „Dat könnte ‘n guter Partykeller sein, au!“ (σ.σ. „Θα μπορούσε να ήταν ένας ωραίος χώρος για πάρτυ, ε;“)

Σ’ όλη την επιστροφή προς την Jugendherberge αυτό σκεφτόμουν. Δεν είναι λύση να αποσιωπούμε όλα αυτά που έγιναν. Το Νταχάου έμεινε για να υπενθυμίζει στους ανθρώπους να επαγρυπνούν, να μην ξαναγίνει ποτέ τέτοια απίστευτη σφαγή ανθρώπων.

Μα όταν ακούω τέτοιες κουβέντες, με πιάνει κατάθλιψη. Κι εσάς;

Ναταλί Καλοούδη, 11η τάξη St. Ursula Gymn.

9. Τα γενέθλια του φίλου μου του Γιάννη

Στις 11.12.1997 είχε γενέθλια ο φίλος μου ο Γιάννης. Μετά από το σχολείο πήγα μαζί του στο σπίτι του. Εκεί παίζαμε ένα ηλεκτρονικό παιχνίδι που το λένε Play Station.

Μετά από καμιά ώρα περίπου πήγαμε να φάμε κάτω στο μαγαζί που έχουν οι γονείς του. Καθήσαμε, φάγαμε, ήπιαμε και κουβεντιάσαμε. Μετά ήρθαν και άλλα παιδιά, ο Θεοδωρής, ο Κωστής, η Χριστίνα, η Κατερίνα, η Βερένα, ο Adalbert, ο Robert, η Ελένη και άλλοι. Όλοι μαζί πήγαμε στο κινηματογράφο και είδαμε το έργο «Ηρακλής» (Herkules). Μετά από το σινεμά, πήγαμε όλοι μαζί ξανά στο μαγαζί και φάγαμε. Σιγά σιγά άρχισαν να φεύγουν τα πρώτα παιδιά. Εγώ έμεινα ακόμη λίγο και έπαιξα με το Γιάννη και μετά ο αδελφός του με πήγε στο σπίτι μου. Ο Γιάννης χάρηκε που μπόρεσαν και ήρθαν τόσα παιδιά στα γενέθλιά του και του χάρισαν ένα σωρό δώρα.

Βασίλης Κωνσταντίνου, 6η τάξη ΚΚΓ

10. Τα κατοικίδια ζώα: Τα κουνέλια

Τα κουνέλια είναι ήσυχα και μικρά κατοικίδια ζώα, που δεν κάνουν θόρυβο και μένουν μέσα σε κλουβιά με άχυρο. Η τροφή τους είναι χόρτα, διάφορα λάχανα και σαλατικά, ξηροί καρποί χωρίς μπαχαρικά, καρτότα κλπ. Μην μπερδεύετε τους ξηρούς καρπούς με τα φασόλια, γιατί από τα φασόλια τα κουνέλια αρρωσταίνουν άσχημα ή πεθαίνουν καμιά φορά κιόλας. Πίνουν καθαρό νερό της βρύσης μέσα σε ειδικά μπουκαλάκια που τα πουλούν σε όλα τα μαγαζιά με είδη για ζώα. Τους αρέσει πολύ το χάιδεμα στην πλάτη και κάτω από το λαιμό. Πρέπει να έχουν πάντα φαγητό στο κλουβί τους, για να νιώθουν άνετα και 1-2 φορές την εβδομάδα πρέπει να τα καθαρίζουμε, για να μην αρρωσταίνουν. Τουλάχστον τρεις φορές τη βδομάδα πρέπει να τα αφιρουμε να περπατούν έξω από το κλουβί, για να ξεμουδιάσουν.

Ελένη Κάλφα, 6η τάξη ΚΚΓ

11. „Είναι μόνο ένα Joint...“

Είναι μόνο ένα Joint! Αλήθεια; Καινούριες εξετάσεις έδειξαν πόσο δυνατά ενεργεί η μαριχουάνα στο σώμα και στην ψυχή, προπαντός στη νεολαία. Μια που είναι και πολύ σοβαρό το θέμα για τα ναρκωτικά και ενδιαφέρει όλους μας, σκέφτηκα να γράψω μια αληθινή ιστορία που συνέβηκε το 1991 στο Chicago στις ΗΠΑ. Αυτή η τραγική ιστορία με συγκίνησε πολύ και έμαθα αρκετά πράγματα παραπάνω για τα ναρκωτικά.

Η Heather Brooks πήγαινε στο γυμνάσιο και ήταν μια από τις καλύτερες μαθήτρίες του σχολείου. Η παρέα της δεκατετράχρονης κοπέλας ήταν πιο μεγάλη στα χρόνια απ’ αυτήν. Ένα βράδυ η Heather και η παρέα της ήταν μαζί σε ένα πάρκο. Εκεί ένας όμορφος σπουδαστής απ’ το κολέγιο, ο Justin, της πρόσφερε μια τζούρα από ένα τσιγάρο μαριχουάνας και την πέρασε να το ρουφήξει. „Σε ηρεμεί, είναι απόλαυση!“ Η Heather δεν ήθελε. Ήταν κατά τον ναρκωτικών. Ο Justin όμως τη βεβαίωσε, ότι δεν είναι ναρκωτικό, είναι μόνο υποκατάστατο. „Εντάξει, καλά. Μόνο μια φορά!“ Ρούφηξε το γλυκό καπνό μέσα στα πνευμόνια της και τον κράτησε μέχρι που νόμισε ότι θα σκάσει. Μετά έκανε κι άλλες ρουφηξιές. Η Heather ένιωσε ζαλάδες και την έπιασε μια παράξενη ευφορία. Ακόμα λίγες τζούρες και η Heather ήταν απόλυτα ευχαριστημένη. Η ώρα σταμάτησε. Τα χρώματα και οι θόρυβοι έγιναν πιο έντονοι. Αυτή η έντονη αίσθηση κράτησε τέσσερις ώρες. Την άλλη η Heather μέρα περίμενε πώς και πώς να της δώσει κάποιος από την παρέα μαριχουάνα. Ο Justin της έδωσε πάλι ένα Joint. Εκείνη το πήρε με ευχαρίστηση και αναροσιότητα, γιατί οι νέοι το βλέπουν τόσο τραγικό το θέμα. Όσο πιο πολύ κάπνιζε απ’ αυτό, τόσο πιο φανταστικά αισθανόταν. Οι γονείς της καταλάβαν πως η κόρη τους άλλαξε, αλλά στα ερωτήματά τους δεν έπαιρναν απάντηση. Στη διάρκεια της πρώτης τάξης του γυμνασίου η Heather κάπνισε όλο και πιο πολύ χασίσι. Όχι μόνο στην παρέα, αλλά και τις προινές ώρες: ένα πριν σηκωθεί απ’ το κρεβάτι και ένα στο αυτοκίνητο της μεγαλύτερης φίλης της ενώ πήγαιναν στο σχολείο. Τώρα χρειαζόταν πιο πολύ πράγια, για να φτάσει σε έκσταση. Για μεγαλύτερη απόλαυση αγόρασε μια πίπα νερού. Με αυτήν την πίπα πηγαίνει όλος ο καπνός στα πνευμόνια και δεν ξεφεύγει τίποτα. Η Heather δε νοιαζόταν για το ότι χρειαζόταν πιο πολύ χασίσι. „Κοιτάζτε πόσο πολύ μπορώ να καπνίσω, χωρίς να το καταλάβει κανείς“, έλεγε με θαυμασμό. Ήταν σίγουρη πως θα μπορούσε κάθε στιγμή να το σταματήσει. Όταν τη ρωτούσαν οι γονείς της, πώς τα πάει στο σχολείο, εκείνη τους έλεγε μ’ένα χαμόγελο στο πρόσωπο: „Τέλεια!“ Ο Frank και η Diana Brooks, οι γονείς της, την πίστευαν, μια που ήταν πάντα μια καλή μαθήτριά.

Η Heather όμως δεν χειροτέρεψε μόνο στα μαθήματα, αλλά είχε γίνει και μια μεγάλη ψεύτρα. „Θα πάω σήμερα μετά το σχολείο στην Amy.“ Απτ’ αυτού όμως και μέχρι να έρθει η ώρα του βραδυνού φαγητού που έπρεπε να είναι στο σπίτι, πήγαινε με την παρέα της σ’ ένα έρημο μέρος να καπνίσουν ναρκωτικά.. Κάθε Παρασκευή βράδυ η Heather έπρεπε να είναι στις έντεκα στο σπίτι. Όταν πήγαιναν όλοι στο κρεβάτι, εκείνη περίμενε μέχρι που να σβήσει το φως της κρεβατοκάμαρας των γονιών της.. Μόλις έσβηνε, περίμενε ακόμη δέκα λεπτά και ύστερα έφρυγε κρυφά από το σπίτι και πήγαινε σε οποιοδήποτε πάρτυ.

Η Heather και οι φίλοι της δεν κάπνιζαν μόνο μαριχουάνα, αλλά έπιναν και μπύρα και βότκα. Απ’ το αλκοόλ αισθανόταν η Heather καλύτερα. Παραξενευόταν μάλιστα για το πόσο πολύ μπορεί να πει χωρίς να κάνει εμετό. Οι απουσίες στο σχολείο γίνονταν πιο πολλές και στα μαθήματα χειροτέρευε. Ακόμη λίγο μπορούσε να κοιροδέψει τους γονείς της. Όταν έστειλαν το ενδεικτικό του πρώτου εξαμήνου, η Heather έβρισε τα τεσάρια και τα πεντάρια με τη βοήθεια ενός διορθωτικού υγρού και έγραψε άσους και δυάρια. Μέχρι το τέλος της χρονιάς οι βαθμοί της είχε πάει απ’ το δύο στο πέντε και είχε 39 μέρες απουσίες. Είχε παρατήσει και όλα τα τμήματα ελεύθερης απασχόλησης στο σχολείο. Οι γονείς της τη ρωτούσαν να μάθουν το λόγο και εκείνη απαντούσε, πως χρειαζόταν πιο πολύ χρόνο για τον εαυτό της. Εκείνοι νόμιζαν πως η συμπεριφορά της κόρης τους είχε να κάνει με την εφηβία. Όμως τα ναρκωτικά όριζαν από εδώ και πέρα τη ζωή της Heather. Στο ημερολόγιό της είχε γράψει μια φορά : Τα ναρκωτικά είναι μια μεγάλη λίμνη της καταστροφής. Πνίγνομαι!“ Συνήθως το κορίτσι ήταν πάντα υγιές. Μα τώρα δεν αισθανόταν καλά, είχε κρύα χέρια και πόδια. Τα βράδια ζιπνούσε βήχοντας και κρατούσε όλο το μαξιλάρι στο πρόσωπο, για να μην την ακοΐνει οι γονείς της. Αυτοί καταλάβαιναν πως άλλαξε η κόρη τους, αλλά οι ερωτήσεις τους δεν ωφελούσαν σε τίποτα. Ανησυχούσαν.

Το δεύτερο χρόνο στο γυμνάσιο έμαθε η Heather πολλά κόλπα, για να μη μυριεί το δωμάτιό της απ’ το ναρκωτικό. Πριν πάει στο σπίτι μετά απ’ το σχολείο, μασούσε πάντοτε μαστίχα. Είχε αγοράσει και σταγόνες για τα μάτια. Όσο πιο πολύ μαριχουάνα κάπνιζε, τόσο πιο πολλά ναρκωτικά ήθελε. Αλλ’ η μαριχουάνα ήταν το „δικό της“ ναρκωτικό. Με αυτό άρχισε και μ’ αυτό τελειωσε. Στο τέλος περίπου αυτού του δεύτερου χρόνου η Heather ξαναπήγε κρυφά σ’ ένα πάρτυ, μια που είχαν βγει και οι γονείς της. Όταν ήρθε η ώρα να φύγει για το σπίτι της, την πήγε η παρέα της στο σπίτι με τ’ αυτοκίνητο. Ο οδηγός, Ryan, είχε πει πολύ και είχε πάρει και ναρκωτικά. Έτρεχε με 160 χμ. και σε μια στιγμή τράκαρε πάνω σ’ ένα διάδρομο και το αυτοκίνητο αναποδούγρισε δυο φορές. Ο Ryan είχε κολλήσει με το κεφάλι πάνω για τον εαυτό της. Εκείνοι νόμιζαν η κόρνα. Οι υπόλοιποι είχαν γρατζουνιές στο πρόσωπο και σπασμένα χέρια και πόδια. Η Heather δεν καταλάβαινε τους πόνους της, διότι είχε πάρει πολλά ναρκωτικά και είχε πει επίσης πολύ. Είχε σοβαρά χτυπήματα στη σπονδυλική στήλη και στο σθέρκο κι έπρεπε ένα χρόνο να κάνει φυσιοθεραπεία. „Δεν ήξερα ότι είχε πει ο Ryan“, έλεγε στους γονείς της. Με πολλά ζώρια την πίστευαν, αλλά και πάλι ήταν χαρούμενοι που είχε επιζήσει η κόρη τους. Έτσι τη συγχώρεσαν άλλη μια φορά μέχρι που ξαναφυγε κρυφά απ’ το σπίτι. Από τότε ήθελαν να την προσέχουν καλύτερα. Ύστερα από τρεις μήνες και ενώ η Heather ήταν μόνη της στο σπίτι, γιατί οι γονείς της είχαν βγει για φαγητό, ήρθε ένας καλός φίλος, ο Charlie, να την επισκερτεί. Μαζί του είχε φέρει και τριάμιση γραμμάρια κοκαΐνη. Κάθισαν λοιπόν κι τη ρούφηζαν με τη μύτη τους μ’ένα καλαμάκι. Για μια στιγμή άρχισε να χτυπάει γρήγορα η καρδιά της Heather. Αυτό δεν το είχε πάθει μέχρι τώρα. Κάπνισε λίγη μαριχουάνα για να περάσει και να ξεκουραστεί, αλλά τελικά γινόταν όλο και πιο ανήσυχη. Η καρδιά της χτυπούσε τόσο γρήγορα που φαινόταν πάνω από την μολούζα. Παρακάλεσε τον Charlie από φόβο να τηλεφωνήσει στο Πρότονο Βοηθειών για να ζητήσει βοήθεια. Εκείνος όμως εξαναγκάστηκε από την πίσω πόρτα. „Πρέπει να φύγω πριν έρθουν οι μπάτσοι!“ Μέσα στο ασθενοφόρο η Heather είχε 196 πίστη. „Μίλα μας!“, της έλεγαν οι γιατροί. „Δε θέλουμε να πεθάνεις.“ Οι γονείς της Heather έπαθαν μεγάλο σοκ, μόλις τους είπαν οι γιατροί πως η Heather είναι μόνο και μόνο στην εντατική λόγω υπερβολικής δόσης κοκαΐνης. Και πάλι όμως χρειαζόταν η Heather τη δύναμη και την αγάπη των γονιών της. „Από εδώ και πέρα δε θα σε αφήσουμε ούτε δευτερολέπτο απ’ τα μάτια μας!“ Κάθε πρωί περίμενε ο πατέρας της μέχρι να έρθει το σχολικό λεωφορείο και μετά πήγαινε στη δουλειά του. Και απ’ το σχολείο την έπαιρναν ή ο πατέρας ή η μάνα της. Απαγορευόταν πια οι βόλτες με αυτοκίνητα φίλων και τα πάρτυ. Το καλοκαίρι πήγαν οικογενειακώς στην Καλιφόρνια, για να ξεφύγει η Heather απ’ τους φίλους της. Τέσσερις εβδομάδες ήταν ανήσυχη και νευρική. Πάντα ιδρώνε , γιατί έπρεπε να συνηθισει το σώμα της στην υγιεινή ζωή. Με τον καιρό καθάρισε και το μυαλό της. Πολλές φορές σκεπτόταν την περίοδο που ήταν στο νοσοκομείο. „Παραλίγο θα πέθαινα και κανένas απ’ τους φίλους μου δεν ήρθε να με επισκερτεί, έστω και μια φορά.“ Μόλις ξαναγύρισαν στο Chicago συμπλήρωσε τα μαθήματα που έχασε και ξανάρχισε να παίζει αριμόνιο.

Μέχρι σήμερα η Heather έχει πόνους σπονδυλικής στήλης από το ατύχημα και βλέπει διάφορες εικόνες που της θυμίζουν τον καιρό που έπαιρνε ναρκωτικά. Τελικά κατάφερε και πήγε το 1995 στο σχολείο. Παίρνει καλούς βαθμούς και είναι πάλι μια από τις καλύτερες μαθήτρίες. Στο μέλλον θέλει να σπουδάσει νομική.

Ελένη Καρυγκόζη, 10η τάξη ΚΚΓ

12. Τα Τέμπη

Στην εθνική οδό Θεσσαλονίκης-Αθήνας, μεταξύ της Κατερίνης και της Λάρισας βρίσκονται τα Τέμπη. Είναι μια όμορφη κοιλάδα ανάμεσα σε δυο βουνά, τον Όλυμπο και τον Κίσσαβο. Στη μέση της κοιλάδας αυτής κυλάει τα καθαρά νερά του ο ποταμός Πηνειός.

Στη μέση περίπου της κοιλάδας και ακριβώς δίπλα στο ποτάμι οι άνθρωποι του λαού έχουν χτίσει πάνω στα βράχια μια όμορφη εκκλησία στο όνομα της Αγίας Παρασκευής. Για να πάει κανείς εκεί, πρέπει να περάσει πάνω από το ποτάμι από μια μεγάλη κρεμαστή γέφυρα. Δίπλα από το εκκλησάκι υπάρχει και μια σπηλιά που κατεβαίνουν μέχρι μια πηγή. Το νερό της είναι θαυματουργό και κάνει καλό κυρίως στην όραση.

Υπάρχουν ακόμη μαγαζάκια με δώρα και αναμνηστικά, ζαχαροπλαστεία και καραβάκι για να πάει κανείς βόλτα στο ποτάμι.

Δυστυχώς όμως, το περσινό καλοκαίρι στην περιοχή εκείνη έπιασε μια φοβερή φωτιά και κατέστρεψε ένα μεγάλο μέρος αυτής της όμορφης κοιλάδας!

Αναστασία Αμπατζόγλου, 7η τάξη ΚΚΓ

13. Το χωριό Καστανιές

Το καλοκαίρι 1987 πήγαμε διακοπές στην Ελλάδα και τις περισσότερες μέρες τις περάσαμε κοντά στους συγγενείς μας, που μένουν στη Θράκη και συγκεκριμένα στην περιοχή της Ορεστιάδας. Σε ένα διπλανό χωριό, τις Καστανιές, που είναι το τελευταίο χωριό της Ελλάδας πριν την Τουρκία, υπάρχει μια τοποθεσία που είναι πάρα πολύ ωραία και πήγαμε πολλές φορές. Έξω από το χωριό περνάει ο ποταμός Αρδας. Το καλοκαίρι, που δεν έχει πολύ νερό, οι όθκες του είναι πολύ πλατιές και είναι στρωμένες με πολύ λεπτή άσπρη άμμο. Σ’ ένα σημείο του έφτιαξαν τα τελευταία χρόνια ένα δρόμο, αλλά το νερό τρέχει συνέχεια πάνω από το δρόμο.

Στο ποτάμι υπάρχουν πουλιά, βάτραχοι, ψάρια και κάπου κάπου κανένα φιδί. Όταν περνούσαμε αυτό το δρόμο, πάντα κατεβαίναμε από το αυτοκίνητο και περνούσαμε το ποτάμι με τα πόδια.

Οι νέοι του χωριού Καστανιές έχουν δουλέψει και διαμορφώσει πολύ ωραία αυτό το μέρος και έτσι έρχεται πολός κόσμος. Εκείνες τις μέρες που ήμαστε εμείς εκεί, έγινε μια πολύ μεγάλη γιορτή και ήρθε κόσμος από πολλά μέρη της Ελλάδας. Ήρθαν πολλοί τραγουδιστές. Η γιορτή κράτησε τρεις μέρες.

Μ’ άρεσε πάρα πολύ. Αν βρεθείτε κι εσείς κάπου εκεί κοντά, να μην ξεχάσετε να περάσετε κι από τις Καστανιές!

Ραχήλ Καλοούδη, 6η τάξη ΚΚΓ

14. Εκδρομή στην Trier

Στις χριστουγεννιάτικες διακοπές ο παπάς μας της ενορίας του Αγίου Δημητρίου Άαχεν οργάνωσε μια εκδρομή στη γερμανική πόλη Trier (Τρέβηρα). Από το Άαχεν φύγαμε στις 7.30 το πρωί. Φτάσαμε εκεί περίπου στις 9.30 η ώρα. Πρώτα είδαμε την Porta Nigra, μια παλιά πόλη από το τείχος της πόλης, η οποία έχει μαυρίσει από το χρόνο κι από μια πυρκαγιά στα πολύ παλιά χρόνια.

Ύστερα είδαμε διαφορετικές μικρές και μεγάλες εκκλησίες, που μου άρεσαν πάρα πολύ. Μετά πήγαμε σ’ ένα κεντρικό εστιατόριο και φάγαμε.

Στη συνέχεια επισκεφτήκαμε το μητροπολιτικό ναό και τη βασιλική του Μεγάλου Κωνσταντίνου, όπου προσκυνήσαμε τα λείψανα της Αγίας Ελένης.

Μετά είχαμε μια ελεύθερη ώρα για να δούμε τη χριστουγεννιάτικη αγορά της πόλης. Στις 21.30 φτάσαμε πάλι στο Άαχεν.

Αναστασία Μητρολίδη, 7η τάξη ΚΚΓ

15. Το λιοντάρι της Αμφίπολης

Κοντά στις Σέρρες, σ' ένα χωριό που λέγεται Αμφίπολη, πριν από πολλά χρόνια ένας γλύπτης που λεγόταν Στρυμόνας, ήθελε να φτιάξει ένα λιοντάρι από μάρμαρο. Άρχισε με πολύ κόπο τη δουλειά. Καθόταν με κουράγιο μήνες ολόκληρους να το φτιάξει. Όταν πια είχε τελειώσει, είδε ότι είχε ξεχάσει να βάλει τη γλώσσα του λιονταριού. Στενοχωρήθηκε τόσο πολύ, ώστε από την απελπισία του πήρε το λιοντάρι και έπεσε μαζί του μέσα σ' ένα ποτάμι. Μετά από μερικά χρόνια κάποιοι ψαράδες εκεί που ψαρεύανε, βρήκαν το λιοντάρι και το έστησαν σε μια βάση εκεί κοντά. Από τότε το ποτάμι πήρε το όνομα Στρυμόνας, όπως δηλαδή έλεγαν το γλύπτη. Μάλιστα το λιοντάρι και χωρίς γλώσσα είναι καταπληκτικό κι αν σας δοθεί ευκαιρία, να περάσετε να το δείτε!

Σαββατούλα Γρεασίδου, 6 τάξη ΚΚΓ

Τεύχος 20

1. Οι νέοι και τα σινιέ ρούχα

Όλο και πιο πολλοί νέοι φορούν σινιέ ρούχα από μάρκες σαν τη Nike, τη Diesel και άλλες. Όλα αυτά ξεκινούν από τους stars, τους οποίους οι νέοι προσπαθούν να μιμηθούν στο θέμα του ντυσίματος.

« Όσο πιο ακριβή είναι η μάρκα, τόσο καλύτερη », πιστεύει ένα μεγάλο κομμάτι των νέων στη Γερμανία και με αυτή την εντύπωση πηγαίνουν και αγοράζουν τα ρούχα τους. Έτσι χαλάνε εκατομμύρια για ρούχα, που μετά από λίγο δε θα είναι άλλο στη μόδα ή θα χαλάσουν.

Μεγάλο ρόλο στη μόδα παίζει και η διαφήμιση, γιατί με αυτήν μαθαίνουν οι καταναλωτές τι είναι in και τι out. Πριν το 1985 ένα τζιν ήταν απλά ένα τζιν, αλλά όταν άρχισαν να κάνουν διαφήμιση, διπλασιάστηκαν τα κέρδη, λέει ο διευθυντής πωλήσεων της Levi Strauss στη Γερμανία.

Ο αγώνας των βιομηχανιών ενδυμασίας για την κατάκτηση της προτίμησης των νέων γίνεται όλο και πιο δύσκολος. Η γερμανική Στατιστική Υπηρεσία υπολογίζει ότι ο αριθμός των νέων ηλικίας από 12 μέχρι 21 χρόνων θα μειωθεί μέχρι το 2030. Για να τραβήξουν οι εταιρείες ενδυμάτων όσο γίνεται πιο πολλούς νέους, φτιάχνουν συνέχεια διάφορα ερωτηματολόγια, για να δουν τι άποψη έχουν οι νέοι για τη ζωή, για τον τρόπο αγοράς και για τη στάση τους απέναντι στα σινιέ ρούχα. Αυτές οι έρευνες δείχνουν ότι οι νέοι ψωνίζουν και είναι αισιόδοξοι ότι, και όταν μεγαλώσουν, θα έχουν αρκετά λεφτά, για να αγοράζουν επώνυμα ρούχα.

Αυτοί είναι οι λόγοι, γιατί τόσοι πολλοί νέοι αγοράζουν επώνυμα ρούχα, αλλά πρέπει να κρατάμε πάντα μπροστά μας ότι τα σινιέ ρούχα δεν είναι πάντα τα καλύτερα και ότι αυτά έχουν τα μειονεκτήματά τους.

Αναστάσιος Κρίκας, 8η τάξη KKG

2. Κρυπτόλεξο

Στο παρακάτω κρυπτόλεξο κρύβονται τα ονόματα εφτά ελλήνων τραγουδιστών. Θα τα βρεις, αν ψάξεις προς όλες τις κατευθύνσεις.

Ρ Τ Ρ Ι Ο Ν Β Φ Ζ Υ Θ Θ Ρ Α
Θ Ο Ο Σ Σ Σ Ε Σ Ω Β Α Λ Δ Ρ
Π Ο Υ Ρ Χ Ψ Ω Β Ν Ξ Κ Ι Λ Ι
Τ Γ Δ Β Ι Σ Σ Η Ε Ζ Σ Β Η Θ
Ι Κ Λ Ν Α Ξ Ο Π Ρ Η Σ Ι Τ Υ
Α Φ Χ Ψ Ω Σ Σ Α Κ Β Γ Ε Δ Α
Λ Σ Δ Φ Γ Η Η Α Ξ Κ Λ Ρ Σ Σ
Κ Ε Ρ Τ Υ Θ Ν Ι Ο Π Α Α Σ Σ
Α Ζ Χ Ψ Η Α Ω Β Ν Λ Κ Τ Χ Ξ
Ι Η Γ Φ Ι Π Φ Δ Σ Α Σ Ο Ρ Τ
Ο Υ Θ Κ Ι Ο Μ Π Λ Κ Ι Σ Ξ Η
Σ Η Α Γ Φ Φ Δ Ρ Δ Ν Σ Α Ρ Τ
Υ Φ Θ Ι Ο Π Ν Β Α Μ Ω Σ Ρ Υ
Σ Μ Β Ω Ν Δ Ε Σ Υ Γ Γ Γ Ν Ω Σ

Σαββατούλα Γρεασίδου, 6η τάξη KKG

3. Η ρύπανση της θάλασσας

Εγώ νομίζω ότι αυτό το θέμα μας αφορά όλους, μικρούς και μεγάλους.

Σε άλλους αρέσει να πηγαίνουν το καλοκαίρι, όταν έχει πολλή ζέστη, στη θάλασσα, να κάνουν βουτιές και να κολυμπούν σε καθαρό νερό. Άλλοι πάλι θέλουν να πηγαίνουν με τη βαρκούλα τους για ψάρεμα. Άλλωστε, η καθαρή θάλασσα βοηθάει πάρα πολύ και τους αρρώστους.

Βέβαια, όταν πετάμε ένα μικρό χαρτάκι μέσα στη θάλασσα, νομίζουμε ότι δε θα συμβεί τίποτε. Αλλά, αν όλοι μας πετάξουμε ένα μικρό χαρτάκι και γεμίσει η θάλασσα όλο σκουπίδια, τότε θα αναρωτιόμαστε πώς μπορούσε να γίνει κάτι τέτοιο και ρίχνουμε το φταιξιμο στους άλλους.

Δεν είναι μόνο τα σκουπίδια, αλλά και το πετρέλαιο και άλλες ακαθαρσίες που μολύνουν τη θάλασσα. Πολλοί από μας λένε «δε βαριέσαι, θα την καθαρίσουν. Και μέχρι τότε εμείς θα πηγαίνουμε σε πισίνα».

Δε σκέφτονται ότι όλα τα θαλασσινά ζώα και φυτά θα φοβήσουν. Όταν όμως πάνε σε μια ταβέρνα, για να φάνε ψάρια, τότε θα θυμώσουν, γιατί δε θα είναι νόστιμα ή θα βρομάνε. Τότε ίσως τους έρθει η όρεξη να καθαρίσουν τη θάλασσα, αλλά θα είναι πια αργά.

Γι' αυτό σας παρακαλώ, πριν να είναι κιόλας πολύ αργά, ας μην πετάμε σκουπίδια στη θάλασσα και αν βλέπουμε άλλους να το κάνουν, ας τους μιλήσουμε να σκεφτούν κι αυτοί να χρησιμοποιούν το σκουπιδοτενεκέ. Αν δεν το κάνουμε για τον εαυτό μας, ας το κάνουμε για τα ζώα που προσπαθούν κάθε μέρα να σώσουν τη ζωή τους από τα ανθρώπινα λύματα.

Δήμητρα Χρυσομάλλη, 9η τάξη KKG

4. Η μόδα κι εμείς

Παίρνοντας αφορμή από το μάθημα των Ελληνικών, όπου ασχοληθήκαμε με το θέμα «Μόδα», αποφασίσαμε εμείς οι δύο να πάρουμε συνέντευξη από δύο άλλους συμμαθητές μας στο KKG, που πηγαίνουν στη 10η τάξη. Πρόκειται για την Ελένη Μηλόυση και το Λάκη Κόη. Πολλοί από σας θα συμφωνήσετε κι άλλοι όχι. Όποια γνώμη κι αν έχετε, μπορείτε να μας το γράψετε για να το δημοσιεύσουμε την επόμενη φορά.

Ερώτηση: Πότε παίζουν σημαντικό ρόλο τα ρούχα;
Ελένη : Όταν βγαίνω το Σαββατοκύριακο έξω καθώς και σε διάφορες γιορτές.
Λάκης : Και για μένα τα ρούχα παίζουν ρόλο τα Σαββατοκύριακα, όταν βγαίνω έξω.
Ερώτηση: Εκφράζετε τα συναισθήματά σας ανάλογα με τον τρόπο που ντύνεστε;
Ελένη : Χμ . . .
Λάκης : Χμ . . .
Ερώτηση: Είναι σημαντικός για σας ο τρόπος, με τον οποίο ντύνονται οι φίλοι σας;
Ελένη : Όχι, μπορούν να ντύνονται όπως θέλουν.
Λάκης : Όχι, πιστεύω πως ο χαρακτήρας είναι σημαντικότερος.
Ερώτηση: Παίζει ρόλο η εξωτερική σας εμφάνιση στη σχολική σας ζωή;
Ελένη : Παίζει μεγάλο ρόλο, γιατί δε θα μπορούσα να πάω στο σχολείο με οποιαδήποτε ρούχα.
Λάκης : Πιστεύω κι εγώ πως παίζει, γιατί δε θα ήθελα να έρχομαι στο σχολείο με άσχημα ρούχα.
Ερώτηση: Τα ρούχα έχουν άλλη σημασία για τα αγόρια κι άλλη για τα κορίτσια;
Ελένη : Εγώ νομίζω πως τα κορίτσια βάζουν πιο πολλή σημασία στα ρούχα που φορούν.
Λάκης : Ναι, γιατί τα κορίτσια πρέπει να ντύνονται και σαν κορίτσια και όχι σαν αγόρια.
Ερώτηση: Τσακωνέστε συχνά με τους γονείς σας εξαιτίας της εμφάνισής σας;
Ελένη : Εγώ γενικά δεν έχω πρόβλημα με τους γονείς μου γι' αυτό το θέμα. Υπάρχουν μερικές φορές που ο πατέρας μου δε συμφωνεί με τα ρούχα που φοράω.
Λάκης : Με τους γονείς μου δεν έχω πρόβλημα γι' αυτό το θέμα.
Ερώτηση: Πόσο ανεκτικοί είστε σεις σχετικά με τα ρούχα που φορούν οι γονείς σας;
Ελένη : Μερικές φορές η μάνα μου φοράει ρούχα, με τα οποία δε συμφωνώ καθόλου. Πάντω, γενικά δε με πειράζει τι φορούν οι γονείς μου, γιατί έτσι κι αλλιώς δεν μπορώ να τους διατάξω τι να φορέσουν.
Λάκης : Το τι φορούν οι γονείς μου μου είναι εντελώς αδιάφορο. Πάντω η μητέρα μου προσέχει πιο πολύ την εξωτερική της εμφάνιση από τον πατέρα μου.
Ερώτηση: Πόσο χρόνο και πόσα χρήματα ξοδεύετε για την εξωτερική σας εμφάνιση;
Ελένη : Τα ρούχα που αγοράζω τα πληρώνουν συνήθως οι γονείς μου. Είναι όμως σημαντικό να δουν πρώτα τα ρούχα, γιατί αλλιώς δε θα μου δώσουν τα χρήματα.
Χρειάζομαι πολύ χρόνο, για να αγοράσω ρούχα, γιατί θέλω να είμαι σίγουρη ότι δε θα μετανιώσω και θα τα αφήσω μετά να κρέμονται στην ντουλάπα.
Λάκης : Δεν ξοδεύω πολλά χρήματα για τα ρούχα μου, αλλά χρειάζομαι πολύ χρόνο, για να τα διαλέξω.
Ερώτηση: Υπάρχουν ρούχα, τα οποία δε θα θέλατε να φορέσετε;
Ελένη : Ποτέ δε θα έβγαينا έξω στο δρόμο με φαρδύ παντελόνι, όπως φορούν πάρα πολλά κορίτσια και τα περισσότερα αγόρια.
Λάκης : Δε θα φορούσα ποτέ ρούχα σε στιλ Heavy ή Punk.
Ερώτηση: Λοιπόν, κάνουν τα ρούχα τους ανθρώπους;
Ελένη : Είναι αλήθεια ότι τα ρούχα κάνουν τους ανθρώπους, αλλά δεν μπορείς από το ντύσιμο του άλλου να αναγνωρίσεις τι χαρακτήρα έχει.
Λάκης : Σε μερικές περιπτώσεις ναι, όπως για παράδειγμα στη δουλειά.
Σας ευχαριστούμε πολύ!

Γιάγκος Σιβτανίδης - Γιώργος Κουργιαντάκης, 8η τάξη KKG

5. Το πρόβλημα με τα σκουπίδια

Όλοι μας ξέρουμε, ότι υπάρχει πρόβλημα με την καθαριότητα στα χωριά, στις πόλεις σε κάθε χώρα. Η αιτία είναι τα σκουπίδια, που προκαλούν τη μόλυνση του περιβάλλοντος. Εμείς οι άνθρωποι μολύνουμε την ατμόσφαιρα, την πόλη κι έτσι όλη τη γη, γιατί δεν την διατηρούμε καθαρή.

Σήμερα οι άνθρωποι, προπαντός οι νέοι και τα μικρά παιδιά, δε σκέφτονται τις συνέπειες που προκαλούν, όταν πετάνε σκουπίδια στον δρόμο και βρομίζουν έτσι την ατμόσφαιρα. Η απροσεξία των νεαρών απέναντι στο περιβάλλον αυξάνεται. Έτσι δε δίνουν πια σημασία στους σκουπιδοτενεκέδες.

Αν και φταίμε εμείς, δίνουμε το φταιξιμο για την ρύπανση σε άλλους. Ο τόπος στον οποίο ζούμε, κατάντησε σκουπιδοτενεκές: Παντού βλέπεις σκουπίδια πεταμένα στις γωνίες, στις παιδικές χαρές, στα δάση και αλλού. Όμως τα σκουπίδια δεν είναι το μόνο πρόβλημα που πρέπει να αντιμετωπίσουμε . Είναι και τα καυσάερια. Τα καυσάερια, που δημιουργούν τα αυτοκίνητα και οι βιομηχανίες, καταστρέφουν τη φύση και τους ανθρώπους. Εξαιτίας των καυσαερίων μεγαλώνει η τρύπα του όζοντος. Αν δεν συμμορφωθούμε στο μέλλον, κάποια μέρα θα καταστραφεί ολόκληρη η γη, μαζί της και η ανθρωπότητα.

Δήμητρα Γούσιου, 9η τάξη, KKG

Τεύχος 21

1. Προσκύνημα στον Άγιο Ραφαήλ.

Όταν εδώ στη Γερμανία γιορταζόταν το φετινό καρναβάλι, η ενορία του Αγίου Δημητρίου Άαχεν προγραμματίζει μια εκδρομή στη Λέσβο. Την Παρασκευή το πρωί πετάξαμε από το Düsseldorf για την Αθήνα. Εκεί πήγαμε σ’ ένα εστιατόριο, γιατί το αεροπλάνο για τη Μυτιλήνη θα πετούσε το απόγευμα. Στο αεροδρόμιο της Μυτιλήνης μας περίμενε ένα λεωφορείο, που το είχαμε παραγγείλει, και μας πήγε στο μοναστήρι των αγίων Ραφαήλ, Νικολάου και Ειρήνης. Αυτό που μου έκανε εντύπωση στη Λέσβο ήταν ότι είχε πάρα πολλές στροφές και στενούς δρόμους. Στο μοναστήρι μας περίμενε ο μάγειρας και μια γυναίκα, που βοηθούσε τις καλόγριες και μας συνόδεψαν στους ξενόνες. Πήγαμε εκεί, αψησάμε τα πράγματά μας και μετά συναντηθήκαμε στο εστιατόριο. Δεν είχε μεγάλη ποικιλία από φαγητά, γιατί ο μάγειρας άνοιξε μόνο για μας. Όταν χορτάσαμε, πήγαμε να κοιμηθούμε. Υπήρχαν τρία δωμάτια για τις γυναίκες και ένα για τους άντρες. Το Σάββατο πήγαμε από τις 7 μέχρι τις 9 η ώρα στην εκκλησία. Μετά τη Θ. Λειτουργία φάγαμε πρωινό. Εντωμεταξύ ήρθε ένας καλός ιερομόναχος που μας συνόδεψε στην περιήγηση που κάναμε μετά το πρωινό στη Λέσβο. Πήγαμε μ’ ένα λεωφορείο σε τρία μοναστήρια. Το πρώτο ήταν του Ταξιάρχη Μιχαήλ. Αυτό το μοναστήρι είχε πίσω από ένα τζάμι το πρόσωπο του Ταξιάρχη Μιχαήλ. Το είχε φτιάξει ένας καλόγερος που ήταν ο μοναδικός από 40 γέροντες που γλίτωσε από τους Τούρκους. Με το αίμα των άλλων καλόγερων έφτιαξε το πρόσωπο του Ταξιάρχη Μιχαήλ. Το δεύτερο μοναστήρι ήταν του αγίου Ιγνατίου. Μέσα σ’ αυτό είχε δωμάτια με πάρα πολύ παλιά πράγματα, δηλαδή μουσείο. Υπήρχαν παλιά βιβλία καθώς και εργαλεία, που χρησιμοποιούσαν παλιότερα οι άνθρωποι στις καθημερινές δουλειές τους. Όταν είδαμε το μουσείο, οι άντρες χωρίστηκαν από τις γυναίκες, γιατί ένα κομμάτι του μοναστηριού ήταν μόνο για άντρες. Ο ιερομόναχος συνόδεψε τις γυναίκες και ένα καλογεροπαίδι τους άντρες. Εμείς πήγαμε στην εκκλησία του αγίου Νικολάου. Η εκκλησία ήταν μικρή, μα ο κήπος δίπλα της πολύ μεγάλος. Στη μέση του κήπου σε μια περίφραξη είχε γατάκια κι ένα ελαφάκι. Επειδή το ένα μοναστήρι βρισκόταν σε μεγάλη απόσταση από το άλλο, πέρασε η ώρα γρήγορα και πεινάσαμε. Πήγαμε σ’ ένα εστιατόριο να φάμε. Όταν φάγαμε, ο ιδιοκτήτης του μαγαζιού μας έπαιξε στο αρμόνιο ένα τραγούδι. Δυστυχώς, έπαιξε μόνο ένα και εμείς φύγαμε για το τρίτο και τελευταίο μοναστήρι. Εκεί βρισκόταν η εικόνα της Παναγίας, που την έφτιαξε ο Ευαγγελιστής Μάρκος. Φεύγοντας απ’ αυτό το μοναστήρι επιστρέψαμε στη Μυτιλήνη στο μοναστήρι των αγίων Ραφαήλ, Νικολάου και Ειρήνης και φάγαμε βραδινό φαγητό. Ο ιερομόναχος είχε μια βάση στην Αθήνα κι έπρεπε να φύγει. Εμείς, αφού φάγαμε, πήγαμε στους ξενόνες, για να κοιμηθούμε. Την άλλη μέρα, Κυριακή, πήγαμε πάλι στην εκκλησία, όπου συναντήσαμε και την ηγουμένη. Μετά τη Θ.Λειτουργία είδαμε καλύτερα το μοναστήρι, το οποίο έχει δύο εκκλησίες. Η μία ήταν αφιερωμένη στον άγιο Νικόλαο και στην αγία Ειρήνη και η άλλη στον άγιο Ραφαήλ. Επίσης πήγαμε να πάρουμε την ευχή της ηγουμένης. Είχε όμως πολλές δουλειές και έτσι δεν την είδαμε πολλή ώρα. Το μεσημέρι πήγαμε στο εστιατόριο, φάγαμε και πήγαμε στη Μητρόπολη της Μυτιλήνης. Εκεί υπήρχε όλο το σώμα του αγίου Θεοδώρου. Από τη Μητρόπολη φύγαμε και καταλήξαμε σε μια ψαροταβέρνα. Μετά το φαγητό κι αφού οι μεγάλοι ήπαν κρασί, άρχισαν να τραγουδούν. Στο δρόμο για το λεωφορείο συνέχισαν τα τραγούδια τους. Μόλις φτάσαμε στους ξενόνες, κοιμηθήκαμε. Τη Δευτέρα το πρωί περίμενε το λεωφορείο για να μας πάει στο αεροδρόμιο. Πετάξαμε από τη Μυτιλήνη στη Θεσσαλονίκη. Εκεί καθένας μπορούσε να πάει όπου ήθελε. Μερικοί πήγαν στην αγορά και μερικοί, όπως εμείς, πήγαμε σε συγγενείς μας. Ο θείος μου ήρθε και μας πήρε. Στο σπίτι του ήταν μαζεμένοι όλοι οι συγγενείς μας. Η ώρα πέρασε γρήγορα, αλλά πέρασαμε πολύ όμορφα. Ο θείος μου μας πήγε στο αεροδρόμιο πάλι και γυρίσαμε στη Γερμανία.

Κρύστα Καμαράκη, 6η τάξη KKG

2. Πού μπορείτε να πάτε το καλοκαίρι

Οι μαθητές της 6ης τάξης του Kaiser - Karls - Gymnasium σας προσφέρουν τη δυνατότητα να ανακαλύψετε νέες πλευρές της πατρίδας μας και - γιατί όχι - να τις επισκεφθείτε. Αν μη τι άλλο, εκεί μπορεί να συναντήσετε και τους ίδιους τους μαθητές, τους γονείς τους ή άλλους συμπατριώτες μας από το Άαχεν. Για μικρή βοήθεια σας δίνουμε στο περίπου και τη θέση όπου βρίσκονται. Εμπρός, λοιπόν, και καλό ταξίδι!

Το χωριό Στέρνα

Το χωριό Στέρνα είναι ένα πολύ μικρό χωριό, που είναι κοντά στην Ορεστιάδα. Εκεί μένει η γιαγιά μου και πολλοί συγγενείς μου. Μπαίνοντας στο χωριό, είναι μία πινακίδα που γράφει: „Καλώς ήλθατε“. Το σπίτι που μένει η γιαγιά μου είναι άσπρο με καφέ πόρτες και παράθυρα. Δίπλα είναι ένας κήπος, στον οποίο η γιαγιά μου φυτεύει πατάτες, καρότα, αγγούρια, πιπεριές, σταφύλια, καρπούζια και άλλα πράγματα.Πίσω από το σπίτι έχει και κοτόπουλα. Δίπλα από τον κήπο είναι ένα ποτάμι. Γι’ αυτό έχει πολλά κουνούπια το βράδυ. Αν πας ίσα από το σπίτι της γιαγιάς μου, έρχεσαι σε ένα δρόμο. Αν προχωρήσεις αυτό το δρόμο, στην αριστερή μεριά έχει μία παιδική χαρά. Εκεί παίζω μερικές φορές με τον ξάδερφό μου και τα αδέρφια μου. Μετά έχει χωράφια, μόνο χωράφια με καλαμπόκια ή ήλιους. Από εκεί μπορείς να δεις την Τουρκία και τη Βουλγαρία. Όταν φεύγεις από το χωριό, έχει πάλι μία πινακίδα που γράφει „Στο καλό “. Στην πλατεία υπάρχουν πολλά καφενεία και μία άλλη παιδική χαρά. Εκεί απέναντι έχει και μία εκκλησία.

Ραχήλ Καλούδη, 6η τάξη KKG

Σαντορίνη

Το περασμένο καλοκαίρι κάναμε διακοπές σ’ ένα νησί των Κυκλάδων, τη Σαντορίνη. Η Σαντορίνη ή Θήρα, όπως αλλιώς λέγεται, είναι ένα από τα ομορφότερα νησιά του Αιγαίου με πολύ μεγάλη ιστορία και παράδοση.

Ήταν τόσα πολλά και υπέροχα αυτά που γνώρισα, που δεν ξέρω τι να σας πρωτοδιηγηθώ.

Εμείς μέيناμε στα Φηρά, που είναι και η πρωτεύου-σα του νησιού. Είχαμε όμως τη δυνατότητα να γυρίσουμε όλο το νησί με αυτοκίνητο και να επισκεφτούμε τα αξιοθέατά του.

Αυτό που έχει ξεχωριστό η Σαντορίνη είναι το σχήμα της και το μαύρο και κόκκινο χρώμα που έχουν τα βράχια της. Κι αυτό, γιατί όπως ξέρουμε η Σαντορίνη έγινε από τις εκρήξεις του ονομαστού της ηφαιστείου, το οποίο ήταν ενεργό ήδη από τα προϊστορικά χρόνια. Γι’ αυτό και το πρώτο πράγμα που επισκέφθηκα ήταν ακριβώς αυτό το ηφάιστειο, το οποίο είναι ακόμη ενεργό και βγάζει σε μερικά σημεία καπνό. Τον 20ο αιώνα πολλοί αρχαιολόγοι πίστευαν πως η Σαντορίνη ήταν η χαμένη Ατλάντιδα.

Το δεύτερο αξιοθέατο, που με εντυπωσίασε, ήταν η προϊστορική πόλη στο Ακροτήρι της Θήρας. Η πόλη, που τα ερείπιά της βλέπεις σήμερα ο επισκέπτης, χρονολογείται στην πρώτη φάση της χαλκοκρατίας (1650-1500 π.Χ.). Πλήθος από ευρήματα διατηρήθηκαν στο μεγαλύτερο μέρος τους σε καλή κατάσταση. Ο θεατής δε χορταίνει να τα θαυμάζει.

Το ηλιοβασίλεμα της Οίας είναι από τα πιο όμορφα στον κόσμο, όπως και η Περίσσα με τη μαύρη παραλία της. Θα θυμάμαι για πάντα την εικόνα που πήρα μαζί μου στο δρόμο της επιστροφής μου.

Κωστής Μαυριδής, 6η τάξη KKG

Τράγιλος Σερρών

Το χωριό μου λέγεται Τράγιλος και ανήκει στο νομό Σερρών. Χωρίζεται σε Άνω και Κάτω Τράγιλο.

Υπάρχουν λίγα αυτοκίνητα και γι’ αυτό τα παιδιά μπορούν να παίζουν στους δρόμους ως το βράδυ.

Το χωριό μου δεν έχει πολυκατοικίες όπως στις πόλεις, αλλά μικρά σπιτάκια. Έχει ένα πάρκο, όπου συναντιούνται τα παιδιά, για να παίξουν. Οι νέοι συναντιόνται σε μια καφετέρια και οι μεγάλοι στο καφενείο του χωριού. Τις Κυριακές πηγαίνουν όλοι στην εκκλησία.

Μια γέφυρα ενώνει τον Τράγιλο με τη Μαυροθάλασσα. Αυτό το χωριό είναι λίγο πιο μεγάλο κι έτσι υπάρχουν και πιο πολλές καφετέριες, περίπτερα και μαγαζιά.

Θοδωρής Καμαράκης, 6η τάξη KKG

Ελλάδα

Εμείς πηγαίνουμε κάθε χρόνο στην Ελλάδα. Ο αδερφός μου, ο παππούς μου, ο μπαμπάς μου, η μαμά μου, η γιαγιά μου κι εγώ μετράμε τις μέρες από το Γενάρι και πάνω.

Όταν έρχεται η μέρα, για να πάμε στην Ελλάδα, χαϊρόμαστε πολύ. Πηγαίνουμε στην Καβάλα, στο χωριό Ακροβούνι. Είναι πάρα πολύ ωραία.

Φέτος θα βείνουμε τρεις βδομάδες. Θα πάμε και στην Αθήνα σε κάποιους θείους μου. Μετά από τρεις εβδομάδες θα ξανάρθουμε στη Γερμανία.

Ρούλα Ερεντζή, 6η τάξη KKG

Αθήνα - Αστακός

Το καλοκαίρι θα πάω στην Αθήνα. Η Αθήνα είναι η πρωτεύουσα της Ελλάδας. Το κέντρο της έχει πολύ κίνηση και κόσμο. Έχει πολλά αυτοκίνητα και καυσάερια. Η Αθήνα έχει πολλά αξιοθέατα όπως την Ακρόπολη, θέατρα και πολλά άλλα. Σίγουρα τα καυσάερια δεν είναι καλά γι’αυτά τα αξιοθέατα. Γι’αυτό βάζουμε κομμάτια της Ακρόπολης σε μουσεία. Η Αθήνα έχει και πολλά πράσινια όπως το Μαρούσι, την Πεύκη, την Φιλοθέη και πολλά άλλα. Εκεί υπάρχουν πάρκα, άλση, βουνά και παιδικές χαρές. Μετά από την Αθήνα θα πάω στον Αστακό. Ο αστακός είναι στο νομό Αιτωλοακαρνανίας και περίπου 300 χμ. μακριά από την Αθήνα. Όπου θα πάω πηγαίνει, και λεωφορείο του ΚΤΕΛ. Στην κομπόλη του πατέρα μου έρχεται και φεύγει φέρρυ-μωτ από την Κεφαλλονιά. Δηλαδή εκεί είναι και θάλασσα. Γι’αυτό πολλοί άντρες είναι ψαράδες . Μισή ώρα από το λιμάνι βρίσκονται τχθιοκαλλιέργιες. Στην παραλία υπάρχουν πολλά καφενεία και πολλές ταβέρνες. Στην αγορά υπάρχουν πολλά μαγαζιά, π.χ. σουπερ-μάρκετ, χρώματα - σιδηρικά, μαγαζι ποδηλάτων, συννεργείο αυτοκινήτων κ.ά. Στο κέντρο του Αστακού βρίσκεται μια εκκλησία που την λένε Άγιο Νικόλαο, όπου και βαφτίστηκα κι εγώ. Στα όρια της κομπόλης είναι ένα μοναστήρι που το λένε Άγιο Γεώργιο. Γύρω από τον Αστακό είναι πολλά μικρά χωριά. Από την περιοχή αυτή κατάγεται ο πατέρας μου. Δυο σπία δίπλα από το δικό μας βρίσκεται ένα μεγάλο, πλούσιο, καινούριο ξενοδοχείο. Γι’ αυτούς που δε θέλουν να δώσουν πολλά λεφτά, υπάρχει ένα μικρό, παλιό ξενοδοχείο. Ο αστακός έχει 1000 περ. κατοίκους. Το καλοκαίρι διπλασιάζεται ο αριθμός από τους πολλούς τουρίστες. Για τη νεολαία υπάρχουν ηλεκτρονικά παιχνίδια, Night Club και δισκοθήκη. Φυσικά, εκεί που θα πάω υπάρχουν και νηπιαγωγείο, δημοτικό σχολείο, γυμνάσιο και λύκειο. Για τα μικρά παιδιά είναι εκεί παιδικές χαρές και για τα μεγάλα μπασκέτες. Στα όρια του Αστακού με το χωριό Καραϊσκάκη είναι νοσοκομείο και νεκροταφείο. Γύρω, γύρω από τον Αστακό είναι βουνά. Εκεί βόσκουν κατσίκες και αγελάδες. Όταν εργόμαστε και φεύγουμε, περνάμε από εκεί. Όταν εργόμαστε, βλέπω από τα βουνά το σπίτι μας και χαιρόμαι ενώ όταν φεύγουμε, στενοχωριέμαι πάρα πολύ και μερικές φορές κλαίω. Έτσι θα είναι κι αυτή τη φορά.

Χρήστος Γκόλιας, 6η τάξη KKG

Οι καλοκαιρινές διακοπές μου

Το καλοκαίρι πάμε συνήθως στην Κύπρο, στην Λεμεσό, που μένει η οικογένεια της μητέρας μου. Η Κύπρος είναι ένα νησί στη Μεσόγειο θάλασσα.

Το σπίτι της γιαγιάς και του παππού μου, δηλαδή του πατέρα και της μητέρας της μάνας μου, είναι κοντά στη θάλασσα.

Η Κύπρος είναι πάντα γεμάτη με τουρίστες. Είναι κάτι το διαφορετικό από εδώ. Τα μαγαζιά είναι ανοιχτά μέχρι πολύ αργά και τα παιδιά τρέχουν στους δρόμους και παίζουν. Στην παραλία είναι πολύ ωραία. Ανάβουν τόσα πολλά φώτα, που νομίζεις ότι είναι μέρα και πολλοί ψαράδες έρχονται να ψαρέψουν. Κάθε απόγευμα περνάει ένα μεγάλο αυτοκίνητο που πουλάει καρπούζια και πεπόνια. Οι λαϊκές αγορές δεν έχουν ησυχία τότε και τα καφενεία είναι πάντα ανοιχτά. Ο πιο πολύς κόσμος βγαίνει το απόγευμα και τοβράδυ για βόλτα και το μεσημέρι κοιμάται, γιατί έχει πολλή ζέστη.

Η γιαγιά της μητέρας μου μένει σ' ένα χωριό λεγόμενο Ομωδός. Εκεί έχει πάντα ησυχία, όμως έχει κι αυτό μαγαζάκια και καφενεία. Έχει πολλά αμπέλια και περιβόλια. Εκεί καλλιεργούν λεμονιές, κρεμμύδια, αγγούρια, ντομάτες, λαχανικά και πολλά αμπέλια. Έχει και γαϊδούρια, κότες και κόκκορες. Η γιαγιά της μητέρας μου έχει μια χελώνα. Παλιά είχε κι αυτή γαϊδούρια και κοτόπουλα. Στην πλατεία έχει πολύ κόσμο και στην άκρη είναι μια εκκλησία. Είναι η μοναδική στο χωριό κι έτσι όλος ο κόσμος πηγαίνει εκεί, όταν έχει λειτουργία. Το χωριό είναι τόσο μικρό που όλοι ξέρουν τη γιαγιά μου και καταλαβαίνουν αν έρχονται τουρίστες ή ξένοι στο χωριό.

Ελένη Κάλφα, 6η τάξη ΚΚΓ

Πού πηγαίνα το καλοκαίρι

Εμείς το καλοκαίρι πάμε στο χωριό του πατέρα μου, που το λένε Μελενικίτσι. Είναι χτισμένο στους πρόποδες του βουνού. Στο χωριό έχει και μια πολύ όμορφη εκκλησία. Πάνω στους λόφους είναι μικρά εκκλησάκια. Έχει και ένα δημοτικό σχολείο. Τα μεγάλα παιδιά πάνε σχολείο στις Σέρρες. Τα παιδιά εκεί έχουν και μηχανάκια.

Στο χωριό έχουμε ψησταριές που πουλάνε σουβλάκια, πατάτες, κοτόπουλα και ποτά. Εκεί στο χωριό παίζω με τις φίλες μου, την αδερφή μου Τατιάνα και τις ξαδέφρες μου Ιουλία και Μαρία. Εμένα μου αρέσει πολύ το Ηρώον.

Χριστίνα Γιαννούση, 6η τάξη ΚΚΓ

Πού πέρασα τις διακοπές μου

Πέρσι πήγα εγώ και η οικογένειά μου με φίλους στη Θάσο. Μόλις φτάσαμε, ψάχναμε για σπίτι, όμως δε βρήκαμε. Έπρεπε να ψάξουμε πρώτα 1 ώρα για να βρούμε.

Αφού βρήκαμε σπίτι, αφήσαμε τα πράγματά μας και κάναμε μια βόλτα στην παραλία. Είδαμε πολλές ψαροταβέρνες, πιτσαριές, παντοπωλεία, παιχνιδιουπόλες και μαγαζιά με ψιλοπράγματα. Καθήσαμε 3 μέρες σε ένα χωριό που φημίζεται για το αρνί του. Εκεί φάγαμε πολύ ωραίο αρνί.

Προτού φύγουμε, πήγα να παίξω ηλεκτρονικά παιχνίδια και πήγαμε στο λούνα-παρκ. Την τελευταία μέρα κάναμε το γύρο του νησιού.

Γιάννης Καλίτσας, 6η τάξη ΚΚΓ

Πού περνά τις διακοπές μου

Τον περισσότερο χρόνο τις διακοπές μου περνά στο Σιδηρόκαστρο. Το Σιδηρόκαστρο είναι μια πόλη του νομού Σερρών και έχει περίπου 10.000 κατοίκους.

Πάνω σ' ένα βράχο έχει ένα μοναστήρι και λίγο πιο κάτω ένα ίδρυμα για σπαστικά παιδιά. Από εκεί ψηλά μπορείς να δεις το Σιδηρόκαστρο και τα περίχωρά του.

Κάθε Πέμπτη γίνεται ένα μεγάλο παζάρι στο κέντρο. Εκεί γύρω βρίσκονται μαγαζιά όπως φαρμακεία, καταστήματα ρούχων, σούπερ-μάρκετ, ζαχαροπλαστεία, περίτετρα, καφετερίες, fast food, ταβέρνες και πολλά άλλα. Υπάρχουν τρία δημοτικά σχολεία, τέσσερα νηπιαγωγεία, ένα γυμνάσιο και ένα λύκειο. Σχεδόν δίπλα στο γυμνάσιο βρίσκεται ένα ανοιχτό στάδιο και ένα κλειστό γυμναστήριο, όπου τα παιδιά παίζουν ποδόσφαιρο, μπάσκετ και ασχολούνται με τον αθλητισμό.

Λίγο έξω από το Σιδηρόκαστρο είναι τα γνωστά Λουτρά του Σιδηροκάστρου. Επίσης έχει και ένα ξενοδοχείο που λέγεται Olympic. Και το τελευταίο που μου αρέσει ιδιαίτερα είναι οι δυο πισίνες.

Σαββατούλα Γρεασίδου, 6η τάξη ΚΚΓ

Πού θα πέρασω τις καλοκαιρινές μου διακοπές

Φέτος που θα πάω στην Ελλάδα, θα μείνω στη γιαγιά μου και θα παίζω με τα παιδιά του χωριού μου. Το χωριό μου λέγεται Κυψέλη και είναι στο νομό Πρεβέζης.

Κοντά στο σπίτι μας, περίπου 50 μέτρα, βρίσκεται η εκκλησία του χωριού. Λίγο πιο πέρα είναι η πλατεία, όπου μαζεψόμαστε τα βράδια όλα τα παιδιά και μιλάμε. Τρία χιλιόμετρα έξω απ' το χωριό μου είναι ένα πιο μεγάλο χωριό, που το λένε Καναλάκι. Εκεί πηγαίνουν οι γονείς μου και ψωνίζουν. Τα βράδια βγαίνουμε στην Πάργα, που δεν είναι μακριά από εμάς. Εκεί έχει μια μεγάλη παραλία. Σχεδόν κάθε μεσημέρι πηγαίνουμε στη θάλασσα που τη λένε Λούτσα.

Έτσι είναι λοιπόν εκεί που μένω.

Βασίλης Κωσταντίνου, 6η τάξη ΚΚΓ

Το χωριό μου

Το χωριό μου λέγεται Τράγυλος και ανήκει στο νομό Σερρών. Ένα κομμάτι είναι χτισμένο σ' ένα ύψωμα γι' αυτό το ονομάζουν Πάνω Τράγυλο και το υπόλοιπο Κάτω Τράγυλο.]

Στην άκρη του χωριού βρίσκεται ένα παλιό υδραγωγείο που τώρα δε λειτουργεί άλλο πια. Απέναντι είναι ένα ποτάμι το οποίο στερεύει το καλοκαίρι. Στη μεριά του υδραγωγείου υπάρχουν τρία δρομάκια, όπου είναι χτισμένα τα πρώτα σπίτια. Όλα τα σπίτια είναι μοναχικά μ' ένα μεγάλο κήπο. Πολλοί από τους κατοίκους καλλιεργούν διάφορα πράγματα, όπως λαχανικά και φρούτα.

Στο τέλος του δρόμου στην αριστερή μεριά είναι ένα μικρό πάρκο. Εκεί κοντά έχει μια ανηφόρα. Από εκεί αρχίζει ο Επάνω Τράγυλος. Ανεβαίνοντας την ανηφόρα στην αριστερή μεριά είναι ένα μικρό εκκλησάκι, στη συνέχεια είναι ένα νεκροταφείο και το νηπιαγωγείο. Επίσης έχει ένα σούπερ-μάρκετ, ένα βενζινάδικο, ένα φούρνο και μερικά περίτετρα. Στην κορφή βρίσκεται το σχολείο, η εκκλησία, το δημαρχείο και το καφενείο για να περνούν οι άντρες την ώρα τους.

Κρύστα Καμαράκη, 6η τάξη ΚΚΓ

Τεύχος 22

Συνέντευξη με μια νεαρή Ελληνίδα

Εδώ Ακυίσγρανον: Γιατί ήρθες στη Γερμανία;
Θεοδώρα Τσάφου: Για διακοπές.
Εδώ Ακυίσγρανον: Έργεσαι για πρώτη φορά;
Θεοδώρα Τσάφου: Ναι, είναι η πρώτη μου φορά
Εδώ Ακυίσγρανον: Μέχρι τώρα τι είδες;
Θεοδώρα Τσάφου: Είδα τις πολύ ωραίες εκκλησίες και τα κτίριά της.
Εδώ Ακυίσγρανον: Σε ποιες πόλεις πήγες;
Θεοδώρα Τσάφου: Στο Düsseldorf, στο Monschau, στο Maasticht και στις Βρυξέλλες.
Εδώ Ακυίσγρανον: Εκεί τι έκανες;
Θεοδώρα Τσάφου: Γύρισα τις πόλεις και μου άρεσαν πάρα πολύ.
Εδώ Ακυίσγρανον: Βλέπεις διαφορά ανάμεσα στις πόλεις της Γερμανίας, του Βελγίου και της Ολλανδίας;
Θεοδώρα Τσάφου: Ναι, η βασική διαφορά είναι η αρχιτεκτονική των σπιτιών. Οσον αφορά τις εκκλησίες γενικά είναι περίπου η ίδια αρχιτεκτονική.
Εδώ Ακυίσγρανον: Είδες και το κέντρο του Άαχεν;
Θεοδώρα Τσάφου: Ναι, γύρισα την πόλη, είδα το δημαρχείο σας που μου άρεσε πάρα πολύ και έμοιζε με το δημαρχείο των Βρυξελλών. Πήγα σε 2-3 πάρκα που ήταν τεράστια και δε συγκρίνονται με τα ελληνικά.
Εδώ Ακυίσγρανον: Αγοράσατε και πράγματα. Βλέπετε διαφορές στις τιμές των διάφορων προϊόντων ανάμεσα στην Ελλάδα και στη Γερμανία;
Θεοδώρα Τσάφου: Υπάρχουν κάποια προϊόντα, τα οποία τουλάχιστον εγώ δεν τα έχω δει στην Ελλάδα. Τώρα, όσον αφορά τις τιμές, δεν ξέρω. Πιστεύω ότι σε ορισμένα πράγματα έχετε πολύ καλές τιμές.
Εδώ Ακυίσγρανον: Δηλαδή, με λίγα λόγια σας άρεσε;
Θεοδώρα Τσάφου: Μου άρεσε πολύ. Θέλω να ζανάρθω.
Εδώ Ακυίσγρανον: Ευχαριστώ για τη συνέντευξη.

Χρήστος Γκόλιας, 7η τάξη ΚΚΓ

Ελληνικά στιχάκια

- 1.) Ζήσε το σήμερα, ξεχνώντας το χθές και με την ελπίδα ότι υπάρχει το αύριο!
- 2.) Μη λυπάσαι που πέρασε, να χαίρεσαι που υπήρξε!
- 3.) Πέρα από τα σύννεφα, και πέρα από τον ουρανό, υπάρχει μια καρδούλα, που λέει «Σ’ αγαπώ»!

Ανέκδοτα

- 1.) -Κυρία μου, λέει ο δάσκαλος στη μητέρα ενός μαθητή, ο γιος σας αντιγράφει! Κάνει πάντα τα ίδια λάθη όπως ο διπλανός του!
-Και που ξέρετε ότι δεν αντιγράφει ο διπλανός του παιδιού μου;
-Αποκλείεται! Ακούστε με και θα καταλάβετε! Σε μια ερώτηση σ’ένα διαγώνισμα, ο διπλανός του παιδιού σας έγραψε: «δεν ξέρω!» Και ο γιος σας έγραψε: «Κι εγώ το ίδιο!».
- 2.) -Είσαι ανυπόφορος, λέει η γυναίκα στο σύζυγό της. Πρέπει να σκεφτείς, ότι όλα εδώ μέσα είναι δικά μου. Το σπίτι, τα έπιπλα, τα ρούχα! Τι είχες εσύ πριν με παντρευτείς;
-Την ησυχία μου! απαντάει ο σύζυγος.

Δήμητρα Χρυσομάλλη, 10η τάξη ΚΚΓ

Ο τραγουδιστής Γιάννης Βαρδής

Οι περισσότεροι από σας θα έχουν ακούσει το όνομα Γιάννης Βαρδής. Εμένα προσωπικά μου αρέσει πολύ. Είχα την τύχη να τον συναντήσω σε ένα ελληνάδικο κοντά στη Θεσσαλονίκη. Δεν περίμενα πως θα ερχόταν κι αυτός, αλλά επειδή δεν υπόρεσε να έρθει ο αγαπημένος μου τραγουδιστής Σ. Γονίδης, ήρθε ο 24χρονος νέος και όμορφος Γιάννης Βαρδής. Ήταν πολύ ευγενικός και αστείος. Το γνωστότερο τραγούδι του είναι το «Άμα δεις τα παιδιά». Ετσι ονόμασε και το δίσκο του, ο οποίος περιέχει πολλά και όμορφα τραγούδια. Βασικά ο Γιάννης Βαρδής τραγουδάει σχεδόν μόνο μπαλάντες και όχι τσιφτετέλια ή ζεϊμπέκικα όπως άλλοι τραγουδιστές. Κατά τη γνώμη μου έχει μια ωραία, απαλή φωνή και τραγουδάει τέλεια.

Ας μιλήσω όμως λίγο και για το πρόσωπό του:

Ο Γιάννης Βαρδής γεννήθηκε στις 29 Μαρτίου 1974. Μέχρι τα 19 του χρόνια ζούσε με τη μητέρα του (οι γονείς του είναι χωρισμένοι). Μετά, αποφάσισε να μείνει μαζί με τον πατέρα του, τον οποίο γνώρισε μόλις πριν από τέσσερα χρόνια. Ναι, καλά διαβάσατε. Δεν είχε τη δυνατότητα να τον γνωρίσει πιο μπροστά. Ο πατέρας του, Αντώνης Βαρδής, είναι επίσης τραγουδιστής εδώ και πολλά χρόνια. Πατέρας και γιος γίνανε καλύτεροι φίλοι. Οι δυο τους έχουν μαζί τρία τραγούδια, τα οποία θα μπορούσαμε να ακούσουμε στο καινούριο άλμπουμ του Γ. Βαρδή.

Αν μου δοθεί η ευκαιρία να πάω πάλι σε καμιά συνανλία του Γιάννη Βαρδή, σίγουρα δε θα διστάσω.

Δήμητρα Χρυσομάλλη, 10η τάξη ΚΚΓ

Κατερίνη

Η Κατερίνη είναι μια πόλη του νομού Πιερίας και βρίσκεται ανάμεσα στη Θεσσαλονίκη και στη Λάρισα. Έχει πολύ τουρισμό το καλοκαίρι, γιατί έχει μια υπέροχη θάλασσα με κατακάθαρα νερά, όμορφες αμμουδιές και πολλά καταστήματα για κάθε ηλικία. Απέχει μόνο 110 χλμ. από τη Γιουγκοσλαβία. Γι’ αυτό έχει και πολλούς γιουγκοσλάβους τουρίστες. Και αυτό αρέσει στους μαγαζάτορες. Το πάρκο της Κατερίνης είναι πολύ μεγάλο με υπέροχες γεφυρούλες, ωραιότατα λουλούδια, συντριβάνια και λιμνούλες με αγάλματα. Λένε πως είναι από τα ωραιότερα πάρκα της Μακεδονίας. Σε όσους δεν αρέσει η θάλασσα, μπορούν να επισκεφτούν τα ωραία αξιοθέατα που δεν είναι μακριά από την Κατερίνη. Το αρχαίο Δίον, το κάστρο του Πλαταμώνα, την Πέλλα, τη Βεργίνα, και φυσικά τον Όλυμπο, το πιο ψηλό βουνό της Ελλάδας και γνωστό από τη μυθολογία.

Μου αρέσει η Κατερίνη, όχι επειδή μένουν οι συγγενείς μου εκεί, αλλά επειδή είναι μια ωραία πόλη, που αξίζει τον κόπο να την επισκεφτεί κανείς.

Κατερίνα Ντικ, 6η τάξη ΚΚΓ

Η Κύπρος

Η Κύπρος είναι πολύ όμορφη και περίπου 620 χλμ. μακριά. Στην Κύπρο ζούνε 700 000 άνθρωποι. Απ’ αυτούς είναι 80% Έλληνες και 20% Τούρκοι. Η Κύπρος είναι ένα από τα μεγαλύτερα νησιά του ελληνισμού.

Στη Λάρνακα έχει ένα πολύ μεγάλο αεροδρόμιο.

Η Λεμεσός έχει παραπάνω από 100 000 κατοίκους και είναι η δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της Κύπρου μετά την πρω-τεύουσα, τη Λευκωσία. Στη Λεμεσό έχει πολύ ωραίες ακρογιαλιές με μεγάλες πέτρες και πολλά καράβια.

Βαβυλωνία Tank, 6η τάξη ΚΚΓ

Κρυπτόλεξο

Στο παρακάτω κρυπτόλεξο υπάρχουν πέντε λέξεις που έχουν σχέση με το σχολείο. Μπορείς να τις βρεις, αν ψάξεις από πάνω προς τα κάτω και από αριστερά προς τα δεξιά:

Μ Α Θ Α Ι Ν Ω Τ
Ο Γ Β Ζ Α Γ Ξ Κ
Λ Ε Ξ Ε Ι Σ Ε Π
Υ Χ Δ Σ Ε Φ Κ Θ
Β Ι Β Α Ι Ο Γ Υ
Ι Υ Μ Ι Σ Ν Θ Η
Ε Δ Ξ Ψ Ω Η Τ
Γ Ρ Α Φ Ε Ι Ο Β

Ιουλία Καλλιόπη, 5η τάξη ΚΚΓ

Πρόγραμμα φιλοξενίας 1998

Αυτό το καλοκαίρι έγινε ένα πρόγραμμα φιλοξενίας ελλήνων μαθητών από Αγγλία, Γαλλία και Γερμανία για τρεις εβδομάδες, το οποίο είχε οργανώσει το Πανεπιστήμιο Κρήτης. Από το Άαχεν πήραν μέρος 13 παιδιά, ηλικίας 14 μέχρι 19 χρόνων και δυο συνοδοί, οι οποίοι ονομάζονται Μίλτος Μαλάκος, 20 ετών και η Καίτη Κορόδνη. Το πρόγραμμα ήταν να πάμε στην Κρήτη, όμως τελικά μας πήγαν έξω από την Πάτρα,, στο ξενοδοχείο «Rion». Αυτό το ξενοδοχείο δεν ήταν αυτό που περιμέναμε, μόνο η εξωτερική του εμφάνιση μας είχε ενθουσιάσει. Όλα τ’ άλλα, απ’ το φαγητό μέχρι τις καταριίδες στα δωμάτια μας, μας χάλασαν στην αρχή το κέφι. Ενώ είχαμε μείνει με τη σκέψη ότι θα είχαμε εκεί τρεις βδομάδες διακοπές, μας αιφνιδίασαν ότι θα πρέπει να κάνουμε κάθε μέρα μάθημα ελληνικών. «Αγγλου», «Γάλλου» και «Γερμανοί» μαζί. Δεν είχαμε άλλη διέξοδο, έπρεπε να πάμε στο σχολείο για μάθημα. Εμείς ήμασταν το μοναδικό γκρουπ που δεν είχε πληροφορηθεί ότι έπρεπε να πηγαίνουμε σχολείο. Κάναμε κανονικό μάθημα με νεαρούς δασκालους (λογοτεχνία/γραμματική). Εμείς όλοι από το Άαχεν ήμασταν οι μόνοι αντιδραστικοί, προπαντός η συνοδός μας, η κα. Καίτη, με τους γιους της, Αχλλέα και Αντώνη. Μέχρι που μας έκανε η αστυνομία επίσκεψη, επειδή δε μας είχαν μεταχειριστεί κατάλληλα. Είχαμε πολλή διασκέδαση και στο τέλος καλύτερεσε όλο και πιο πολύ η κατάσταση. Έπειτα κάναμε εκδρομές στην Πάτρα, Ολυμπία, Καλάβρυτα, στους Δελφούς και στην Ακρόπλη Αθηνών. Στην Αθήνα μείναμε δύο μέρες στο ξενοδοχείο «President», το οποίο άρεσε σε όλους. Εκεί είχαν πολύ ωραία διακόσμηση και πολυτέλεια, π.χ. τηλεόραση,

πισίνα κτλ. Μας άρεσε τόσο πολύ που δε θέλαμε να φύγουμε, όμως οι τρεις εβδομάδες είχαν περάσει.

Δήμητρα Γούσιου & Ισαβέλλα Dick 10η τάξη ΚΚΓ

Τα Σύβοτα

Τα Σύβοτα είναι ένα μικρό χωριό. Βρίσκεται σε απόσταση 20 χλμ. από την Ηγουμενίτσα. Τα Σύβοτα είναι γνωστά από την αρχαία Ελλάδα. Εκεί έγινε η ναυμαχία μεταξύ των Κερκυρέων και των Πελοποννήσιων. Είναι χτισμένο στην πλαγιά και στους πρόποδες του βουνού. Υπάρχουν όμορφα δάση με βελανιδιές και με ελαιόδεντρα. Το καλοκαίρι επισκέπτονται πολλοί τουρίστες το χωριό για τις όμορφες ακρογιαλιές, την καθαρή θάλασσα και την πανέμορφη θέα. Καθιστός στην προκυμιά, πίνοντας το αναψυκτικό σου μπορείς να απολαύσεις το ηλιοβασίλεμα. Απέναντι βρίσκεται το νησί Κέρκυρα που είναι πολύ όμορφο νησί και σου δίνετε η ευκαιρία να το επισκεφτείς.

Αλεξία Ζορκάδη, 6 τάξη ΚΚΓ

Το καλοκαίρι 1998

Αυτό το καλοκαίρι πήγαμε οικογενειακός στην Ελλάδα. Τέσσερις εβδομάδες καθήσαμε στο χωριό μας, Νέα Καλλίστη, που ανήκει στο νομό Ροδόπης. Κάθε μέρα πηγαίναμε στην παραλία και κάναμε μπάνια. Τα βράδυα μαζευόμασταν τις περισσότερες φορές στο μεγάλο μας μπαλκόνι με διάφορους συγγενείς. Ψήναμε μπριζόλες και λουκάνικα. Την τελευταία βδομάδα πήγαμε για τέσσερις μέρες στο νησί Θάσος. Ήμασταν στη Χρυσή Αμμουδιά. Τα βράδυα πηγαίναμε στην πόλη Λιμένα και βλέπαμε τα αξιοθέατα στα τουριστικά. Παντού είχε τέτοια μαγαζιά. Κι εμείς αγοράσαμε μπιμπελό για να μην ξεχάσουμε τη Θάσο. Ελπίζω να ξαναπάμε, γιατί μου άρεσε πολύ.

Ρούλα Καραγκιόζη, 6η τάξη ΚΚΓ

Τεύχος 23

Πίνακας περιεχομένων

- Ελλάδα, της Ραχήλ. Καλούδη σελ. 1
- Η μαγική σφαίρα, της Νικολέτας Γιαννουλίδου σελ. 2
- Karlsfest, της Ελένης Κάλφα σελ. 4
- Το χιόνι του αιώνα, του Χρήστου Γκόλια σελ. 5
- Επιλογή μαθημάτων, του Τάσου Κρίκα σελ. 7
- Εργασίες για το σπίτι, της Ιωάννας Μηλούση σελ. 8
- Εφιάλτης, της Ο.Α. και Το μέλλον της γης μας, του Γ.Κ. σελ. 9
- Περιγραφή της ελληνικής τάξης, του Αλέξη Κανόνη σελ. 10
- Αυτοπαρουσίαση μαθητών του ΚΚG σελ. 11
- Χόμπυ; Καράτε!, του Βασίλη Κωνσταντίνου σελ. 15
- Παράξενες επαφές, της Ελένης Βαρζακάνου σελ. 16
- Κρυπτόλεξα, των Δημήτρη Καζαντζιόη και Σελίνας Wilke σελ. 18
- Βιβλιοπαρουσίαση, των Τάσου Κρίκα και Κώστα Παπαδέλη σελ. 19
- Οι Μπητλς, του Κωστή Μανυρίδη σελ. 20
- Ελληνική παιδική χορωδία στο Άαχεν, της Κρύστας Καμαράκη σελ. 21
- Τα τραγούδια μας, της Julia Καλλιπόση σελ. 22
- Με μια αγκαλιά τραγούδια, της Ζωής Μπραϊκούδη σελ. 23
- Ο αγαπημένος μου ηθοποιός, του Γιάννη Καλίτσα σελ. 24
- Εδώ γελάνε, των Χριστίνα Γιαννούση και Αλέκου Μέργιανλή σελ. 25

Εισαγωγικό σημείωμα

Γεια σας, φίλοι αναγνώστες,
Στο 23ο τεύχος της εφημεριδούλας μας έχουμε όπως πάντα πλούσια ύλη. Αυτή τη φορά δε χρειάστηκαν και πολλά λόγια για να ετοιμάσουν οι μαθητές το «εδώ Ακυσίγρανον». Μπράβο τους!
Ένα μεγάλο όμως μπράβο ανήκει και στα Ελληνόπουλα της 9ης τάξης του ΚΚG, που συμμετείχαν στο γλωσσικό διαγωνισμό Bundessprachwettbewerb 1999 και κέρδισαν ένα 2ο βραβείο που συνοδεύεται από χρηματικό ποσό. Τους γίνεται μάλιστα η τιμή να παρουσιάσουν το βραβευμένο τραγούδι τους στη μεγάλη εκδήλωση της απονομής των βραβείων, στην οποία θα πάρει μέρος και η ίδια η υπουργός Παιδείας της Β. Ρηνανίας Βεστφαλίας.
Ένα ακόμη ευχάριστο νέο που έχουμε να ανακοινώσουμε είναι η επίσκεψη μαθητών του Γυμνασίου Πυργετού (Λάρισα) στο Άαχεν τη δεύτερη εβδομάδα του Μαΐου και η φιλοξενία τους από μαθητές του ΚΚG. Τους ευχόμαστε καλή διαμονή και καλή πρόοδο στα μαθήματά τους.
Σε όλους εσάς ακόμη ευχόμαστε καλό διάβασμα της εφημερίδας μας/σας.

Για τη σύνταξη Στέλιος Κανόνης, φιλόλογος	
Ελλάδα	
Ελλάδα, σ’ αγαπώ πολύ μ’ αρέσει η όμορφη φύση εκεί. Ελλάδα, μ’ αρέσει ο καιρός σου κι απάνω στις πόλεις το φως του φεγγαριού. Μ’ αρέσουν, Ελλάδα, οι δικές σου οι νύχτες κι ακόμα οι μέρες ζεστές και γλυκές. Μ’ αρέσουν τα σπίτια τα λευκά και το χρωματιστό ηλιοβασίλεμα. Ελλάδα, μ’ αρέσει η γλώσσα σου κι η διάλεκτος του κάθε χωριού. Μ’ αρέσουν τα βράδια στη Σαλονίκη και τα βράδια στο σπίτι μου, στη Θράκη. Ελλάδα, μ’ αρέσει και το δικό σου ψωμί, μ’ αρέσει κι η χλιαρή βροχή. Ελλάδα, μ’ αρέσουν τα τραγούδια σου μ’ αρέσουν και τα όργανα που παίζουν πολλοί συγγενείς μου. Ελλάδα, θα δεις, μια μέρα θα ‘ρθω να σε δω, γιατί εδώ πολύ σ’ αποθυμώ! Ραχήλ. Καλούδη, 7η τάξη ΚΚG	

Η μαγική σφαίρα (παραμύθι)

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα κοριτσάκι που το έλεγαν Ιζαμπέλλα. Μια καλή φιλένάδα της της δώρισε στα γενέθλιά της μια μαγική σφαίρα. Μέσα σ’ αυτήν φαινόταν ένα δάσος κι ένα φανταστικό παλάτι.
Ένα βράδυ που πήγε να κοιμηθεί, έλαμψε ένα φως κι η Ιζαμπέλλα βρέθηκε μέσα στη μαγική σφαίρα. Δεν ήξερε τι να κάνει. Ξαφνικά όμως βρέθηκε μπροστά της μια καλή νεράιδα.
- Τι να κάνω; φώναξε η Ιζαμπέλλα.
Κι η νεράιδα της απάντησε:
- Προχώρα και μετά από κάθε δέκατο δέντρο που θα συναντάς, θα σε απειλεί κι ένα κακό ζώο. Πρόσεξε όμως: δεν κάνεις να τα σκοτώσεις. Πρέπει να τα διώξεις με την καλοσύνη σου!
Αυτά είπε η νεράιδα κι εξαφανίστηκε.
Η Ιζαμπέλλα προχώρησε προς το παλάτι και πραγματικά στο δέκατο δέντρο φάνηκε μια μεγάλη αρκούδα. Το κορίτσι φοβήθηκε και θέλησε να φύγει, αλλά ημήθηκε τα λόγια της νεράιδας. Πήγε κοντά στην αρκούδα κι άρχισε να την χαϊδεύει. Τότε η αρκούδα εξαφανίστηκε.
Στο εικοστό δέντρο βρέθηκε μπροστά σε ένα μεγάλο ποτάμι. Φοβήθηκε να κολυμπήσει, γιατί ήταν γεμάτο ανθρωποφάγα ψάρια.
Τότε άκουσε τη φωνή της νεράιδας να της λέει:
- Ιζαμπέλλα, θυμήσου τα λόγια μου!
Με όσο θάρρος είχε, μπήκε μέσα στο ποτάμι. Την ίδια στιγμή το ποτάμι έγινε ένας φαρδύς δρόμος που την οδήγησε στο παλάτι.
Πάλι φάνηκε η νεράιδα και της λέει:
- Στο παλάτι ζει μια κακιά μάγισα. Για να μπεις μέσα και να την εξαφανίσεις πρέπει να χρησιμοποιήσεις την καλοσύνη σου!
Η νεράιδα εξαφανίστηκε κι η Ιζαμπέλλα έκανε ό,τι της είχε. Η κακιά μάγισα της άνοιξε την πόρτα, μπήκε μέσα και βρέθηκε μπροστά σε μια σκάλα. Ανέβηκε τη σκάλα και μπροστά της φάνηκε ένας δράκος. Δίπλα του στεκόταν η κακιά μάγισα.
- Θα σε σκοτώσω, λέει το κορίτσι και η μάγισα βάζει τα γέλια.
- Και πώς θα το κάνεις αυτό; Με μαχαίρι;
- Όχι με μαχαίρι, αλλά με την καλοσύνη μου, είπε η Ιζαμπέλλα και προχώρησε προς το μέρος της μάγισας ανοίγοντας την αγκαλιά της. Τότε η κακιά μάγισα μεταμορφώθηκε στην καλή νεράιδα.
- Εγώ ήμουν η κακιά μάγισα. Ένας κακός μάγος με είχε μεταμορφώσει και μόνο με την καλοσύνη κάποιου μικρού παιδιού, που θα κατόρθωνε να έρθει στο παλάτι, θα μπορούσαν να λυθούν τα μάγια.
Μετά απ’ αυτά τα λόγια της νεράιδας η Ιζαμπέλλα βρέθηκε πάλι στο σπίτι της κι έζησε αυτή καλά κι εμείς καλύτερα.

Νικολέτα Γιαννουλίδου, 5η τάξη ΚΚG

Karlsfest 1999

Όπως κάθε χρόνο έγινε κι εφέτος η σχολική γιορτή του Kaiser - Karls - Gymnasium του Άαχεν.
Η γιορτή άρχισε στις 16 η ώρα στο Audimax. Όπως και τις άλλες φορές η αίθουσα ήταν γεμάτη με μαθητές, γονείς, αδελφια, συγγενείς κλπ. Όλα τα θέματα που παρουσιάστηκαν, τα είχαν αναλάβει οι μαθητές και οι μαθητρίες του σχολείου μαζί με τους καθηγητές.
Η γιορτή άρχισε με τη σχολική ορχήστρα. Ύστερα ο διευθυντής του σχολείου μας, Dr. Jaegers, έβγαλε λόγο που χειροκροτήθηκε με μεγάλο ενθουσιασμό. Στη συνέχεια ξανάρθε η ορχήστρα.
Μετά απ’ αυτό ο Dr. Jaegers έδωσε τα βιβλία - δώρα στους μαθητές των μεγάλων τάξεων που είχαν καλούς βαθμούς. Σειρά είχε τώρα η μπάντα του σχολείου. Όταν τελείωσαν αυτοί, η σκηνη γέμισε από τα παιδιά της 5ης τάξης που τραγουδούσαν.
Μετά, τρεις μαθητές της 7b - ανάμεσά τους κι η Ραχήλ Καλούδη κι ο Γιάννης Καλίτσας - έπαιζαν το σκετς « Putzfrau im Hofrat », το οποίο μας έκανε να γελάσουμε πολύ.
Ακολούθησε η Ster - AG που χόρευε πολύ καλά και χειροκροτήθηκε κι αυτή με μεγάλο ενθουσιασμό. Σειρά τώρα είχε μια έβδομη τάξη που τραγούδησε αγγλικά τραγούδια, ενώ την ακολούθησε η χορευτική ομάδα του σχολείου που ενθουσίασε με τον ωραίο χορό της.

Μετά από ένα σκετς της 13ης τάξης με τίτλο « Ein Brief, der ihn erreichte », ένα χορό της 12ης τάξης και μερικά τραγούδια από τη χοροδία τέλειωσε και αυτό το Karlsfest, που όπως πάντα μας άρεσε πάρα πολύ.

Ελένη Κάλφα, 7η τάξη ΚΚΓ

Το χιόνι του αιώνα

Την περασμένη Δευτέρα καθόμουν στο γραφείο μου κι έκανα μαθήματα. Σκεφτόμουν τι ωραία θα ήταν αν έπεφτε χιόνι, να μπορέσω να παίξω έξω με το ελκυθρό μου.

Ξαφνικά άρχισε να ρίχνει χοντρό *χαλάζι*, που έμενε άλλοιτο στα πεζοδρόμια και σε άλλα μέρη. Ύστερα έριξε χιόνι που έπεσε πανω στο *χαλάζι* κι όλα έγιναν κάτασπρα. Μετά από τόσο πολύ χιόνι φάνηκε για λίγο ο ήλιος. Η θέα ήταν καταπληκτική. Το χιόνι στις σκεπές των σπιτιών, στα δέντρα, στο γρασιδί και στους δρόμους φαινόταν τόσο ωραίο με το φως του ήλιου, ώστε το φωτογράφισα.

Μετά απ’ αυτό συνέχισα να κάνω τις εργασίες μου. Αφού τελείωσα μ’ αυτές, ντύθηκα ζεστά, πήρα το ελκυθρό μου και βγήκα έξω. Λερώθηκα τόσο πολύ που η μητέρα μου έπρεπε να πλένει αρκετά την επόμενη μέρα. Εγώ πάντως διασκεδάσα πολύ εκείνο το απόγευμα.

Όταν ξύπνησα το άλλο πρωί, τα ρολά του δοματίου μου ήταν κλειστά και δεν μπορούσα να δω έξω. Ετοιμάστηκα όπως πάντα και κατέβηκα, για να πάω στο σχολείο. Όταν άνοιξα την πόρτα του σπιτιού, είδα τόσο χιόνι όσο δεν είχα δει ποτέ στη ζωή μου. Στο δρόμο για τη στάση έπεσα, αλλά ευτυχώς δεν έπαθα τίποτε. Το λεωφορείο ήρθε με λίγα μόνο λεπτά καθυστέρηση. Στο Laurensberg που μένω και στο Süsterfeld το λεωφορείο έτρεχε αρκετά γρήγορα. Μόνο όταν φτάσαμε στην πόλη, πηγαίναμε βήμα βήμα, γιατί οι δρόμοι ήταν μπλοκαρισμένοι.

Εφτάσα στο σχολείο στις 8 η ώρα ακριβώς. Ήμουν ο όγδοος μαθητής που έφτανε στην τάξη πριν αρχίσει το μάθημα. Όταν έφτασε ο 13ος μαθητής, *αρχίσαμε το μάθημα*. Είχαμε Μαθηματικά. Όλη την ώρα περίμενα το φίλο μου να εμφανιστεί. Αυτός όμως ο καημένος περίμενε στη στάση 90 λεπτά, για να έρθει το λεωφορείο. Όταν πια απελπίστηκε, ξεκίνησε από το Vaalserquartier με τα πόδια και ήρθε στο σχολείο.

Έφτασε την τρίτη ώρα μουσκεμένος μέχρι το κόκαλο. Πολλά παιδιά δεν ήρθαν

καθόλου, γιατί είχαν αποκλειστεί από το χιόνι. Για πρώτη φορά, είχαν οι μετεωρολόγοι, *έριξε* τόσο χιόνι στο Άαχεν να τελευταία 100 χρόνια. Γι’ αυτό και ο νομάρχης έδωσε εντολή να μη λειτουργήσουν τα σχολεία, που τους έλειπαν αρκετοί μαθητές. Την επόμενη μέρα, δηλαδή την Τετάρτη, αρρόστησα και δεν πήγα σχολείο. Η μητέρα μου που βγήκε *έξω* μου είπε πως το χιόνι είχε αρχίσει να λιώνει. Την Πέμπτη όσο χιόνι δεν είχε λιώσει, *πάγωσε*. Έτσι, στο σχολείο μάς απαγόρεψαν να βγούμε στην αλην την ώρα του διαλείμματος, γιατί υπήρχε φόβος να πέσουμε και να τραυματιστούμε.

Πάντως από την Παρασκευή το χιόνι κι ο πάγος άρχισαν να λιώνουν πολύ γρήγορα. Ας ελπίσουμε ότι τώρα δε θα αρχίσουν οι πλημμύρες των ποταμιών!

Χρήστος Γκόλιας, 7η τάξη ΚΚΓ

Επιλογή μαθημάτων

Άμα ακούσει κανείς αυτές τις λέξεις, θα του έρθει αμέσως στο μυαλό ότι πρέπει να διαλέξει διάφορα μαθήματα στο σχολείο, που θα του άρεσε να μάθει. Αυτή η σκέψη δεν είναι λάθος, γιατί στην αλήθεια είναι έτσι. Πρέπει οι μαθητές να βρουν ποια μαθήματα θέλουν να κάνουν για τις επόμενες χρονιές. Εδώ στο σχολείο μας αυτή την επιλογή μαθημάτων την έχουν χωρίς σε τέσσερα σκαλοπάτια. Αυτό σημαίνει ότι οι μαθητές πρέπει να διαλέξουν τέσσερις φορές στα 9 χρόνια που πηγαίνουν στο γυμνάσιο. Την πρώτη φορά οι μαθητές πρέπει να επιλέξουν την πρώτη ξένη γλώσσα τους. Μπορούν να διαλέξουν ανάμεσα σε Αγγλικά και Λατινικά. Τη δεύτερη φορά πρέπει να επιλέξουν στην 7η τάξη τη δεύτερη ξένη γλώσσα που θέλουν και που μπορεί να είναι: Αγγλικά, Λατινικά (ανάλογα ποια πρώτη ξένη γλώσσα διάλεξαν) Γαλλικά και για τους Έλληνες Ελληνικά. Η επόμενη επιλογή γίνεται στην 9η τάξη. Εκεί πρέπει να διαλέξουν ένα μάθημα ανάμεσα σε Γαλλικά, Λατινικά, Μαθηματικά, Ισπανικά, Τεχνικά κ.α.! Η τελευταία φορά, που πρέπει να κάνουν μια επιλογή είναι στην ανώτερη βαθμίδα. Εκεί διαλέγουν τα μαθήματα για τις απολυτήριες εξετάσεις. Εγώ είμαι τώρα στην 9η τάξη και διάλεξα τα Τεχνικά για επόμενο κύριο μάθημα. Αυτό το έκανα, γιατί μου αρέσει να ζωγραφίζω και να φτιάχνω σκίτσα. Αυτή τη στιγμή χαράζουμε τρισδιάστατα κτίρια, που τα έχουμε πλάσει πιο μπροστά στο μάθημα. Γράφουμε επίσης και εργασίες πάνω στο μάθημα, αλλά αυτές δεν είναι πολύ δύσκολες. Κατά τη γνώμη μου η επιλογή μαθημάτων είναι ένα καλό σύστημα, γιατί έτσι οι μαθητές μπορούν να διαλέξουν τα μαθήματα, τα οποία τους ενδιαφέρουν και μπορούν να πάρουν ένα βαθμό.

Αναστάσιος Κρίκας, 9η τάξη του ΚΚΓ

Εργασίες για το σπίτι

Η φράση “εργασίες για το σπίτι” σημαίνει τα μαθήματα, τα οποία μας δίνουν οι καθηγητές στο σχολείο, για να τα ετοιμάσουν οι μαθητές στο σπίτι για την επόμενη μέρα που θα έχουν πάλι το μάθημα αυτό. Το νόημα αυτών των εργασιών είναι ένας έλεγχος για τους μαθητές αν κατάλαβαν την ύλη του μαθήματος στο σχολείο. Η δική μου γνώμη πάνω σ’ αυτό το θέμα είναι διπλή. Από τη μια μεριά δε μου αρέσουν αυτές οι εργασίες, γιατί είναι τις περισσότερες φορές πολλές και δύσκολες, έτσι που μερικές φορές εμείς οι μαθητές δεν μπορούμε να τις λύσουμε και αναγκαζόμαστε ή να τις αντιγράψουμε από ένα συμμαθητή ή να το εξομολογηθούμε στους καθηγητές ότι δεν έχουμε τα μαθήματα που μας βάλανε. Αυτοί μετά μας ρωτάνε για το λόγο και μας γράφουνε στο βιβλιαράκι τους. Έτσι έχουμε μπροστά τους την προφορική απόδοση του κάθε μαθητή. Κάθε ένας καθηγητής, ανάλογα πώς τα βλέπει, κάνει διαφορετικά πράγματα, όταν π.χ. ένας μαθητής *έχχασε* 3 ή παραπάνω φορές τα μαθημάτά του: Τότε μπορεί ένας καθηγητής να το σημειώσει στο βιβλίο της τάξης και να πληροφορήσει τους γονείς αυτού του παιδιού. Άλλος όμως μπορεί να μην πει τίποτα.

Από την άλλη μεριά όμως αυτή η δουλειά στο σπίτι είναι καλή, γιατί έτσι μπορούν τα παιδιά να ελέγχουν αν κατάλαβαν την ύλη που διδάχτηκε στο μάθημα. Έτσι, αν ανακαλύψουν οι μαθητές ότι δεν κατάλαβαν τίποτα ή μόνο μερικά πράγματα, μπορούν να παρακαλέσουν τον υπεύθυνο καθηγητή να τους εξηγήσει την ύλη ξανά.

Ιωάννα Μηλούση, 9η τάξη ΚΚΓ

Εφιάλτης

Φίδια σε πνίγουν, τα καυσαέρια σε σκάνε...
Προσπαθείς να ξεφύγεις, μα πού να πας;

Ο χαμός είναι παντού, οι άνθρωποι πεθαίνουν,
παντού βλέπεις νεκροφόρες, είναι η οσμή του θανάτου.

Κλείνεις τα μάτια, φαντάζεσαι το αντίθετο:
καθαρό αέρα, ζωή χωρίς αμάξια.

Τα ξανανοιγεις, βλέπεις την αλήθεια:
βρομιά παντού, τα πράγματα θολώνουν.

Ο.Α., 8η τάξη St. U. Gymnasium

Το μέλλον της γης μας

Πάνω στη Γη μας τη μικρή υπάρχουν πολλά δρομάκια,
και καμιά μέρα στη ζωή θα μας σφίσουν τα λαμιάκια.

Έχει πολλά εργοστάσια και πολύ λίγη πρασινάδα,
κι απ’ τα πολλά τα καυσαέρια θα μας πονάνε τα κεφάλια.

Και σε λίγα χρόνια θα φοράμε ασφύξιογόνο μάσκα
και δε θα αναπνέουν άλλο τα πνευμόνια απ’ τα πολλά τα γκαζία.

Και στο τέλος η Γη θα σβήσει και δε θα υπάρχει άλλο η φύση.
Κ.Γ., 9η τάξη David Hansemann Realschule

Περιγραφή της ελληνικής τάξης του ΚΚΓ

Η τάξη των Ελληνικών στο Kaiser - Karls - Gymnasium είναι περίπου 40τ.μ. μεγάλη και σχεδόν 4μ. ψηλή. Απέναντι από την πόρτα έχουμε 4 σχετικά μεγάλα παράθυρα και από κάτω τους 2 καλοριφέρ. Μπροστά είναι φυσικά ο πράσινος πίνακας που δεν είναι ο μοναδικός. Στ’ αριστερά της πόρτας είναι άλλος ένας μεγάλος, πάνω στον οποίο είναι κολλημένα μερικά πλακάτ φτιαγμένα από τους μαθητές, και ένας χάρτης της Ελλάδας. Σχεδόν όλους τους τοίχους της αίθουσας τους έχουμε γεμίσει με αφίσες από διάφορες περιοχές της Ελλάδας. Έτσι δεν είναι τελείως άδειοι και μας δίνουν το αίσθημα ότι βρισκόμαστε κοντά στην πατρίδα. Την αίθουσα γεμίζουν όμως και οι τρεις μεγάλες ντουλάπες με βιβλία και άλλα υλικά για το μάθημα και φυσικά τα θρανία με τις καρέκλες. Στην πλευρά των παράθυρων είναι ένα μακρύ πράσινο τραπέζι, κάθετα στο οποίο έχουμε βάλει σε τρεις σειρές άλλα 9 θρανία. Απέναντι από την έδρα υπάρχουν μερικά ράφια φορτωμένα με βιβλία. Το κανονύριο καμάρι των μαθητών είναι η τηλεόραση με το βίντεο και ένα κομπιούτερ που μας χάρισαν κάποιοι άνθρωποι. Το καλό είναι ότι ανήκουν μόνο στην ελληνική τάξη και γι’ αυτό δε χρειάζεται ούτε να ψάχνουμε κάθε φορά για μια άδεια αίθουσα, για να δούμε μια ταινία ούτε να ψάξουμε για κομπιούτερ, για να κάνουμε κάτι που χρειαζόμαστε.

Αλέξης Κανόνης, 9η τάξη ΚΚΓ

Αυτοπαρουσίαση μαθητών του ΚΚΓ

Λέγομαι Κατερίνα Ντικ και γεννήθηκα στις 7.4.1987 στο Άαχεν. Ζω με τους γονείς μου και τις δύο αδερφές μου, Δωροθέα και Ισαβέλλα, στην οδό Templergraben. Τελείωσα το δημοτικό σχολείο στο GGS Schönforst, όπου έμαθα για 4 χρόνια Ελληνικά. Εδώ και δύο χρόνια βρίσκομαι στο Kaiser - Karls - Gymnasium, που μου αρέσει πάρα πολύ. Μου αρέσει η γυμναστική και εδώ και πέντε χρόνια είμαι μέλος ενός συλλόγου. Έχω κι άλλα χόμπυ, όπως ο χορός που είμαι μέλος της ομάδας Grün - weiß Aquisgrana. Μου αρέσουν και οι δύο χώρες, η Γερμανία και η Ελλάδα. Στην Ελλάδα μου αρέσουν ιδιαίτερα οι ωριαίες *θάλασσες*, η όμορφη μουσική, τα ωραία νυχτερινά κέντρα και ο ελληνικός λαός που είναι πολύ φιλικός.

Με λένε Μαρία Ματεντζόγλου και είμαι έντεκα χρονών. Είμαι 1/4 Γερμανίδα. Η μητέρα μου, Σίλβια, είναι Γερμανίδα κι ο πατέρας μου, Συμεών, είναι μισός Έλληνας. Η μητέρα του είναι Γερμανίδα. Ο πατέρας

του ήρθε στη Γερμανία δεκαοχτώ χρονών, για να σπουδάσει στο Άαχεν. Τώρα μένει στην Κολωνία.

Ο αδελφός μου λέγεται Νίκος και είναι δεκατριών χρονών. Μένω στο Άαχεν και πάω στο ΚΚΓ, στην 6η τάξη. Ο δάσκαλός μου της ελληνικής γλώσσας λέγεται κύριος Κανόνης. Οι φίλες μου λέγονται Λέονι, Άννα, Καταρίνα, Στέφι, Μαρία, Φαρίνα και Αλεξία. Παίζω βόλεϋ και μπάσκετ και χορεύω. Το αγαπημένο μου χρώμα είναι το μπλε. Κάθε χρόνο πάμε στην Ελλάδα, στο εξοχικό μας σπίτι, ανάμεσα στο Πόρτο Χέλι και στο Κρανίδι. Εκεί είναι πολύ ωραία. Από εκεί βλέπουμε τη θάλασσα.

Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα. Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα.

Με λένε Άννα Μαυρομμάτη. Εγώ είμαι 11 χρονών και πάω στην 6η τάξη του ΚΚΓ. Ο Φίλιππος κι ο Μίνως είναι αδέρφια μου. Ο μπαμπάς μου είναι από την Αθήνα, η μαμά μου από το Άαχεν κι εγώ γεννήθηκα εκεί. Ο ..έλληνας παππούς μου πέθανε το 1995. Τώρα έχω μόνο μια ελληνίδα θεία που ζει εδώ κι έναν Έλληνα θείο που ζει στην Αθήνα. Μου αρέσει η Ελλάδα, μου αρέσει ο ήλιος κι η θάλασσα.

Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα. Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα.

Εμένα με λένε Λύζα - Σιβύλλε - Βαβυλωνία Tank και πηγαίνω στην 6η τάξη του Kaiser - Karls - Gymnasium στο Άαχεν. Γεννήθηκα στις 30.8.1987 στο Μόναχο. Ο μπαμπάς μου είναι Έλληνας και η μητέρα μου είναι Γερμανίδα, γι’ αυτό εγώ είμαι και Ελληνίδα και Γερμανίδα. Έχω κι ένα αδελφό που λέγεται Κυρίλλ Μαρία Νικόλας Τηλεβόας· εγώ τον φωνάζω Τηλεβόα. Είναι 3 χρόνια πιο μικρός από μένα και τον αγαπώ πάρα πολύ, αν και μερικές φορές τσακωνόμαστε. Μου αρέσει πολύ να ζωγραφίζω και να διαβάζω. Πιο πολύ απ’ όλα τα φαγητά μου αρέσει το ψάρι στη σχάρα. Ο μπαμπάς μου γεννήθηκε στον Πειραιά και μεγάλωσε στην Κύπρο. Τώρα μένει στο Βίνταχ, ένα χωριό κοντά στο Μόναχο. Κάθε μέρα πηγαίνει με το αυτοκίνητό του στο Λάντσπεργκ, όπου είναι καθηγητής της ζωγραφικής. Ο πατέρας του έχει πεθάνει κι η μητέρα του είναι ακόμη στην Κύπρο. Η μητέρα μου είναι καθηγήτρια Γερμανικών σ’ ένα σχολείο στο Übach - Palenberg. Οι γονείς της μένουν στην Κολωνία.

Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα. Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα.

Με λένε Νίκο Γιαννουλίδη. Είμαι 12 χρόνων και τον ερχόμενο Σεπτέμβριο θα γίνω 13. Έχω καστανά μαλλιά και μάτια και ύψος 1,61 μέτρα. Έχω μια μεγάλη οικογένεια με πάνω από 20 ξαδέφφια. Την αδελφή μου τη λένε Μαρία. Μου αρέσει το μπάσκετ, το ποδόσφαιρο και το πιάνο. Πηγαίνω στο ΚΚΓ, όπου έχω πολλούς καθηγητές, άλλους καλούς κι άλλους όχι τόσο καλούς. Οι φίλοι μου είναι ο Τάσος, ο Julian, ο Konni, ο Stefan, ο Μιχάλης και ο Ντίνος. Οι αγαπημένες μου εκπομπές και τα αγαπημένα μου έργα είναι Liebling, ich hab’ die Kinder geschrumpft, Die Wochenschow και GZSZ.

Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα. Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα.

Με λένε Τάσο Μαστή , γεννήθηκα στο Άαχεν, στις 18 Μαρτίου 1987. Οι γονείς μου λέγονται Ελένη Χαλκίδου και Λουκάς Μαστής. Έχω δύο μεγαλύτερες αδελφές, που τις λένε Γιάννα και Μαρία. Πάω στην έκτη τάξη του Kaiser - Karls - Gymnasium και κάνω Ελληνικά με τον κύριο Κανώνη. Το σχολείο δεν είναι μακριά από το σπίτι μου. Μου αρέσουν όλα τα μαθήματα, αλλά η Ιστορία είναι το πιο ωραίο. Όταν δε διαβάζω, παίζω ποδόσφαιρο ή μπάσκετ με τους φίλους μου. Τώρα θα αρχίσω και τένις. Ελπίζω να γίνω καλός παίχτης. Στις διαοπές μου πάω στην πατρίδα μου, τη Ρόδο. Όταν μεγαλώσω, θέλω να πάω στην Αμερική. Αυτό είναι το μεγάλο όνειρό μου.

Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα. Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα.

Ονομάζομαι Μιχάλης Ιορδανίδης, είμαι 12 χρόνων και πηγαίνω στην 6η τάξη του ΚΚΓ. Ο δάσκαλος της τάξης μου είναι ο H. Falter. Κάθε απόγευμα, μετά τα μαθήματά μου βγαίνω λίγο έξω και παίζω με τους φίλους μου ποδόσφαιρο ή μπάσκετ. Όταν τα καλοκαίρια πηγαίνω με τους γονείς μου στην Ελλάδα, πηγαίνουμε ή στη Θεσσαλονίκη ή για μπάνια στην παραλία Διονυσίου, που είναι στη Χαλκιδική.

Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα. Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα.

Με λένε Ρούλα Καραγκιόζη. Γεννήθηκα στο Άαχεν και είμαι 12 χρόνων. Πηγαίνω στην 6η τάξη του Kaiser - Karls - Gymnasium. Έχω καστανά, μακριά μαλλιά. Τα μάτια μου είναι επίσης καστανά. Στο ΚΚΓ πηγαίνω εδώ και δύο χρόνια και μου αρέσει πολύ. Έχω πολλές φιλενάδες που με βοηθούν και στα προβλήματά μου. Το χόμπυ μου είναι να ακούω μουσική, να βλέπω τηλεόραση και να τηλεφωνώ.

Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα. Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα.

Με λένε Αλεξία Ζορκάδη, είμαι 12 χρόνων και είμαι 1 Ελληνίδα. Οι γονείς μου είναι Έλληνες και κατάγονται από την Ήπειρο. Έχουν ένα μαγαζί στην Kaiserplatz, στη διασταύρωση. Μένω στο Άαχεν και πηγαίνω στην 6η τάξη του Kaiser - Karls - Gymnasium. Έχω άλλα τρία αδέρφια, δύο αγόρια και ένα κορίτσι.Τα χόμπυ μου είναι τένις, μπάσκετ και κολύμπι.

Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα. Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα.

Το όνομά μου είναι Κωνσταντίνος Μητρολιδής. Μένω στο Άαχεν - Μπραντ. Έχω καστανά μαλλιά και καστανά μάτια. Η μαμά μου είναι Γερμανίδα κι ο μπαμπάς μου είναι από την Ελλάδα. Εγώ γεννήθηκα στη Γερμανία. Παίζω κάθε μέρα με τους φίλους μου ποδόσφαιρο ή μπάσκετ. Παίζω και ποδόσφαιρο σε μια ομάδα που τη λένε Raspo Brand. Έχω δύο αδελφούς και μια αδελφή. Τον ένα τον λένε Αλέξανδρο, τον άλλο Νίκο και την αδελφή μου Αναστασία. Τα καλοκαίρια πηγαίνουμε στην Ελλάδα, στη γιαγιά μου, που έχει ένα σπίτι στις Σέρρες. Άλλες φορές πηγαίνουμε σε ένα νησί.

Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα. Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα.

Χόμπυ : Καράτε!

Πριν εφτά μήνες στο Eschweiler άνοιξε μια καινούρια σχολή του καράτε. Την άνοιξε ένας Έλληνας που τον λένε Διονύση Μπισσιόπουλο και έχει βγει δύο φορές παγκόσμιος πρωταθλητής στο καράτε. Όταν άνοιξε η σχολή, πήγα κι εγώ με το θείο μου. Μου άρεσε πολύ, γιατί εκεί μαθαίνεις να αυτοαμύνεσαι, κάνεις πολλά ανοήγματα και μπορείς να πάρεις και μετάλλια σε διάφορα τουρνουά, αν είσαι καλός. Έχουμε κάνει μέχρι τώρα τρεις ή τέσσερις επιδείξεις που άρεσαν στον κόσμο που τις παρακολούθησε. Πριν ενάμιση μήνα είχαμε εξετάσεις και όποιος ήθελε εξεταζόταν, για να αλλάξει ζώνη. Έδωσα κι εγώ εξετάσεις και πέρασα, όπως άλλωστε όλοι οι μαθητές της σχολής και πήραμε την κίτρινη ζώνη.

Όλες οι ζώνες είναι εννιά. Αρχίζουν από την άσπρη και προχωρούν σε κίτρινη, πορτοκαλί, πράσινη, μπλε, τρεις καφέ και μία μαύρη. Μέχρι τώρα η σχολή έχει 50 έως 60 μαθητές, που γίνονται όλο και περισσότεροι. Αν θέλετε, μπορείτε να περάσετε από τη σχολή να δείτε πως είναι.

Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα. Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα.

Βασίλης Κωνσταντίνου, 7η τάξη ΚΚΓ

Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα. Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα.

Παράξενες επαφές

Είναι 6 η ώρα το απόγευμα, όταν αποφασίζω να πάρω τηλέφωνο τη Μαρία, για να τη ρωτήσω αν έχει όρεξη να έρθει και να πάμε μαζί μια βόλτα στο δάσος. Μου χρειάζεται καθαρός αέρας και η Μαρία είναι η μοναδική φίλη που εμπιστεύομαι. Στις έξι και τέταρτο χτυπάει το κουδούνι και πηγαίνω ψαχουλεύτά μέχρι την πόρτα, για να ανοίξω. Είχα πολλές δυσκολίες να συνηθίσω να προσανατολιζόμαι από τότε που μια καταραμένη παιδική αρρώστεια με τύφλωσε. Σιγά σιγά όμως ήταν πολύ καλός, γιατί μου δινε την ευκαιρία να ξεσκάσω. Άλλωστε κι ο καιρός ήταν θαυμάσιος. Μόλις έφτασε η Μαρία στο διαμέρισμά μου, χαϊρετηθήκαμε και αγκαλιαστήκαμε αλλάζοντας φιλιά. Ύστερα με πήρε από το ένα χέρι, ενώ από το άλλο κρατούσα το μπιστουνάκι που με βοηθούσε στο περπάτημα. Κατεβαίνουμε σιγά σιγά, για να μη σκοντάψω. Μπήκαμε στο αυτοκίνητο της Μαρίας και ξεκινήσαμε για το δάσος κουβεντιάζοντας στο δρόμο για διάφορα πράγματα. Δεν αργήσαμε να φτάσουμε στον προορισμό μας. Ο περιπατος στο δάσος ήταν πολύ καλός, γιατί μου δινε την ευκαιρία να ξεσκάσω. Άλλωστε κι ο καιρός ήταν θαυμάσιος. Ξαφνικά, η Μαρία διακόπτει την κουβέντα μας, για να μου πει ότι σε λίγη απόσταση μπροστά μας βλέπει ένα πολύ δυνατό και παράξενο φως. Κάθε δευτερόλεπτο που περνάει αισθάνομαι το χέρι της φίλης μου να με σφίγγει όλο και περισσότερο από αγωνία, ώσπου κάποια στιγμή με αφήνει και πέφτει. Εγώ τρομαγμένη σκύβω πάνω της και προσπαθώ να καταλάβω τι της έχει συμβεί. Πριν όμως καλά καλά ακουμπήσω τη Μαρία, ακούω δίπλα μου μια ζεστή και τριφερή φωνή που την είχα ακούσει κι άλλη φορά: - Κατερίνα, αγάπη μου, μ’ ακούς; Εγώ είμαι, η μάνα σου· δε με γνωρίζεις; «Μα δεν μπορεί, συλλογίζομαι εγώ, αποκλείεται να είναι η μάνα μου, αφού έχει πεθάνει εδώ και δύο χρόνια. Γιατί, γιατί κάνει κάποιος τέτοια μακάβρια αστεία; Γιατί θέλει αυτή η γυναίκα, όποια κι αν είναι, να με τρελάνει; Με ποιο δικαίωμα μου ματώνει την καρδιά; Άααα, τι γίνεται με μένα; Α! . . . » - Πού είμαι; Τι μου συμβαίνει; Τι πονοκέφαλος είναι αυτός; Μαρία, πού είσαι; - Εδώ είμαι, Κατερίνα. Μην ανησυχείς. Πες μου πώς αισθάνεσαι; Κοιμόσουν ολόκληρη τη νύχτα και όλη τη μέρα σήμερα. Τι έπαθες; - Τι συνέβηκε χτες στο δάσος, Μαρία; - Δεν ξέρω πια. Ξέρω μόνο πως ζαλίστηκα και κοιμήθηκα. Εσένα τι σου έτυχε; - Είναι απίστευτο! Ήταν μια γυναίκα που έλεγε πως είναι η μητέρα μου και κάτι με τράβηξε στον ουρανό. Άλλο τίποτε δεν μπορώ να θυμηθώ. Μα θέλω οπωσδήποτε να μάθω τι μου συνέβηκε. Γι’ αυτό θα κάνω ό,τι μπορώ. Τ’ ορκίζομαι!

Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα. Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα.

Ελένη Βαρζακάνου, 8η τάξη ΚΚΓ

Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα. Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα.

Κρυπτόλεξο
Μ Γ Υ Μ Ν Α Σ Τ Ι Κ Η
Α Ρ Χ Ψ Ε Γ Ε Ω Β Υ Σ
Θ Ρ Η Σ Κ Ε Υ Τ Ι Κ Α
Η Μ Ο Κ Α Τ Ε Ο Σ Γ
Μ Π Ε Σ Α Λ Γ Χ Α Θ Γ
Α Ρ Ι Σ Τ Η Δ Ν Ο Υ Λ
Τ Ρ Α Π Ε Ν Ζ Ι Γ Δ Ι
Ι Σ Τ Ο Ρ Ι Α Κ Ι Ρ Κ
Κ Α Ε Ι Ψ Κ Ψ Α Α Ω Α
Α Γ Ε Ρ Μ Α Ν Ι Κ Α Θ
Η Γ Ε Ω Γ Ρ Α Φ Ι Α Ν

Στο παραπάνω κρυπτόλεξο βρίσκονται 11 μαθήματα του σχολείου. Μπορείτε να τα ανακαλύψετε;

Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα. Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα.

Δημήτρης Καζαντζίδης, 5η τάξη ΚΚΓ

Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα. Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα.

Σ’ αυτό το κρυπτόλεξο είναι κρυμμένα 18 ελληνικά ονόματα. Ψάξε να τα βρεις!

Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα. Η φωτογραφία είναι από το 1995, όταν ο Νίκος ήταν 13 ετών. Τώρα είναι 26 ετών και μένει στην Αθήνα.

ΡΤΜΑΡΙΑΥΤΣΒΕΛΕΝΗΓΓ
ΔΣΤΜΝΒΩΨΜΕΚΛΠΟΣΑΦΙ
ΤΑΣΟΣΧΨΩΑΒΝΜΑΚΞΗΓΟ
ΖΦΔΞΕΣΓΤΤΥΝΜΒΓΘΖΧΥ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑΙΝΜΥΘΞΛ
ΞΚΑΜΝΒΓΤΝΤΝΚΞΧΨΘΘΙ
ΡΕΙΡΗΝΗΥΑΤΡΕΓΦΞΚΛΑ
ΜΝΗΓΦΨΩΧΔΡΤΥΤΑΣΙΑΑ
ΜΑΛΕΞΑΝΔΡΑΞΔΑΓΗΞΚΘ
ΛΥΓΥΦΔΨΩΒΝΒΞΤΘΙΙΟΜ
ΗΓΒΑΘΥΤΡΣΣΑΦΙΓΧΘΧΨ
ΒΓΔΓΕΖΗΘΙΚΣΣΑΜΡΝΞΔ
ΑΠΡΓΙΩΡΓΟΣΙΣΝΤΗΥΦΗ
ΛΩΑΕΒΓΔΕΖΗΛΘΑΙΣΚΑΜ
ΕΞΟΛΠΡΣΤΥΦΗΧΨΩΤΑΒΗ
ΞΕΖΙΗΘΙΚΑΜΣΞΟΠΟΡΣΤ
ΙΧΨΑΩΑΒΓΔΕΘΑΝΑΣΗΣΡ
ΑΝΤΩΝΙΑΘΙΚΑΜΝΞΟΠΡΑ

Σελίνα Wilke, 5η τάξη ΚΚG

Άλκη Ζέη: Ο μεγάλος περίπατος του Πέτρου
Παρουσίαση του βιβλίου

Η Άλκη Ζέη έγραψε το μυθιστόρημα αυτό το 1971. Από τότε έχουν γίνει 58 εκδόσεις από τον εκδοτικό οίκο ΚΕΔΡΟΣ. Έχει επίσης μεταφραστεί σε 13 άλλες γλώσσες.

Το περιεχόμενο του βιβλίου, του οποίου πρωταγωνιστής είναι ο εννιάχρονος Πέτρος, παρουσιάζει τη ζωή του αγοριού την εποχή του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου. Ο Πέτρος ξέρει τον πόλεμο μέσα από τα βιβλία του. Τον μαγεύουν οι ήρωες, οι ασπίδες, τα ξίφη, οι νίκες. Άραγε, έτσι να' ναι και στ' αλήθεια; Ο Πέτρος ζει τον πόλεμο, την Κατοχή και την Αντίσταση μαζί με τους γονείς του και τη χελώνα του, το Θόδωρο. Κι εμείς τον παρακολουθούμε στο μεγάλο του περίπατο μ' όλες τις αληθινές του πια περπετεύες, από τον Οκτώβρη του 1940 ως τον Οκτώβρη του 1944 που η Ελλάδα ελευθερώθηκε.

Η γλώσσα του έργου είναι απλή και κατανοητή, με ελάχιστες άγνωστες λέξεις. Το βιβλίο, σε σχήμα τσέπης, είναι τυπωμένο σε απλό χαρτί, και αποτελείται από 263 σελίδες. Το εξώφυλλο είναι από γυαλιστερό χαρτόνι και στην μπροστινή πλευρά έχει μια σχεδιασμένη φωτογραφία ενός αγοριού με ένα πανό στο βάθος που γράφει: ΛΕΥΤΕΡΙΑ Η ΘΑΝΑΤΟΣ. Στο διάβασμα δεν υπάρχει καμία δυσκολία και τα τυπογραφικά στοιχεία είναι ευκολοδιάβαστα. Η Άλκη Ζέη το έχει γράψει για παιδιά ηλικίας 10 έως 16 χρόνων

Αναστάσιος Κρίκας και Κωνσταντίνος Παπαδέλης 9η τάξη του ΚΚG

Οι Μπιτλς

Οι Μπιτλς ήταν ένα αγγλικό συγκρότημα ροκ μουσικής, το δημοφιλέστερο της δεκαετίας του '60. Το αποτελούσαν οι Τζων Λένον, Πολ Μακ Κάρντεϊ, Τζορτζ Χάρισον και Ρίνγκο Σταρ (πραγματικό όνομα : Ρίτσαρντ Στάρκεϊ). Γεννήθηκαν όλοι τους στο Λίβερπουλ και κατάγονταν από φτωχές οικογένειες εργατών. Το 1960 άρχισαν να παίζουν μαζί σε διάφορα κέντρα του Λίβερπουλ. Το 1962 ηχογράφησαν τον πρώτο τους δίσκο „ Love me do“, που έγινε αμέσως επιτυχία. Ακολούθησαν οι δίσκοι 33 στροφών „please, please me „, „ with the Beatles“ και „ a hard day’s night „, που τους έκαναν παγκόσμια γνωστούς. Συνθέτες και στιχουργοί του συγκροτήματος ήταν τις περισσότερες φορές οι Λένον και Μακ Κάρντεϊ. Στην αρχή η μουσική τους είχε πολλά κοινά στοιχεία με το ροκ του Τσακ Μπέρι και του Έλβις Πρίσλεϊ, σταδιακά όμως εμπλουτίστηκε με νέα στοιχεία από την κλασική, τη λαϊκή και την ινδική μουσική. Οι ενορχηστρώσεις τους έγιναν πιο σύνθετες με έντονο το στοιχείο του πειραματισμού πάνω στον ηλεκτρικό ήχο του συνθεσάιζερ.

Η επίδραση των Μπιτλς στη μουσική ροκ υπήρξε καθοριστική για όλη τη δεκαετία του '70. Ηχογράφησαν δεκάδες δίσκους 33 και 45 στροφών, που σχεδόν όλοι πουλήθηκαν σε πάνω από ένα εκατομμύριο αντίτυπα ο καθένας. Από τους δίσκους μακράς διάρκειας πιο σημαντικοί είναι : „Help“ (1965), „Revolver“ (1966), „Beatles“ (διπλό άλμπουμ, 1967) και „Abbey Road“ (1968). Το συγκρότημα των Beatles διαλύθηκε το 1971. Το Δεκέμβριο του 1980 δολοφονήθηκε στη Νέα Υόρκη ο Τζων Λένον. Οι άλλοι τρεις τραγουδιστές ζουν μέχρι σήμερα και γράφουν ή βγάζουν διάφορα CD. Οι Μπιτλς θα μείνουν για πάντα στην ιστορία της μουσικής του ροκ.

Κωστής Μανυρίδης, 7η τάξη ΚΚG

Ελληνική παιδική χορωδία στο Άαχεν

Εδώ και δυο χρόνια περίπου κάναμε με τον κ. Κανόνη μια μικρή χορωδία για μαθητές. Είμαστε γύρω στα δεκαπέντε παιδιά, από τα οποία τα περισσότερα προηγούνται στο ΚΚG. Στην ελληνική αίθουσα του σχολείου μας μαζεύομαστε για πρόβες.

Για να πάρουμε λίγο θάρρος να τραγουδάμε μπροστά σε κόσμο, σκεφτήκαμε να μαζέγουμε συγγενείς και φίλους, για να τους τραγουδήσουμε μερικά από τα τραγούδια που έχουμε μάθει. Εκτός απ' αυτό θέλαμε να συγκεντρώσουμε λίγα χρήματα για τα έξοδα της χορωδίας. Έτσι, το Σάββατο, 27 Φεβρουαρίου 1999 αποφασίσαμε να πραγματοποιήσουμε το σκοπό που είχαμε βάλει. Ζητήσαμε, μάλιστα, από εκείνους που καλέσαμε να μας δίνουν μερικά Pfennig για βραβείο για κάθε τραγούδι που θα λέγαμε.

Το πρωί, γύρω στις 10 η ώρα μαζευτήκαμε μερικά παιδιά στην αίθουσα μουσικής του σχολείου μας (ΚΚG), για να την προετοιμάσουμε. Μέχρι τις 11 η ώρα είχαν έρθει όλα τα παιδιά, ενώ οι καλεσμένοι έφταναν λίγοι λίγοι φέρνοντας καφέ, γλυκά, χυμούς κ.ά, όπως τους είχαμε παρακαλέσει. Κατά τις 11.10 άρχισε η παρουσίαση των τραγουδιών, που ήταν δημοτικά και έντεχνα λαϊκά, κυρίως των Θεοδωράκη, Μαρκόπουλου, Ξαρχάκου και άλλων ελλήνων συνθετών. Οι γονείς και οι φίλοι μας χειροκροτούσαν μετά από κάθε τραγούδι κι αυτό μας έδινε αρκετό θάρρος. Κάναμε δύο φορές διάλειμμα, για να φάμε και να πούμε κάτι και συνεχίζαμε. Σκοπός μας ήταν να τραγου-δήσουμε όσο το δυνατόν περισσότερα τραγούδια, για να μαζέγουμε περισσότερα λεφτά. Τελικά καταφέραμε να πούμε 18 τραγούδια, ενώ το τραγούδι « Σαραντά παλικάρια» το τραγούδησαν πέντε γερμανίδες συμμαθήτριάς μας που μαθαίνουν Ελληνικά στην AG του κ. Κανόνη. Κι αυτές πήραν πολύ χειροκρότημα, γιατί τραγούδησαν πολύ ωραία. Για πολλούς μαθητές, όπως τα παιδιά της 5ης τάξης, ήταν η πρώτη φορά που τραγούδησαν solo μπροστά σε κόσμο. Παρά την αγωνία τους όμως τραγούδησαν πάρα πολύ όμορφα. Στα τραγούδια μας συνόδεψαν η Ραχήλ Καλούδη με φλογέρα - όταν, βέβαια, δεν τραγουδούσε - κι ο Νίκος Κανόνης με αρμόνιο. Όταν τελειώσαμε, οι γονείς και οι συγγενείς μας ήταν τόσο ενθουσιασμένοι, που δε μας έδωσαν μόνο τόσα λεφτά που μας είχαν υποσχεθεί, αλλά πολύ περισσότερα. Με αυτόν τον τρόπο και χρήματα κερδίσαμε για τη χορωδία και αρκετό θάρρος πήραμε, για να εμφανιστούμε και σε άλλες, μεγαλύτερες εκδηλώσεις, αν μας το ζητήσουν.

Κρύστα Καμαράκη, 7η τάξη ΚΚG

Τα τραγούδια μας

Στο σχολείο μας έχουμε μια ομάδα μαθητών. Κάθε Τρίτη έχουμε τραγούδια με τον κ. Κανόνη. Πηγαίνουμε και σε γιορτές μικρές και μεγάλες. Στο σχολείο μας κάναμε μια μικρή γιορτή στις 27 Φεβρουαρίου. Είχαμε γλυκά, χυμούς και καφέδες. Στο τέλος της γιορτής μαζέψαμε χρήματα, για να αγοράσουμε κανονήριες παρτιτούρες. Καθένας έδωσε όσα χρήματα ήθελε, θα μας βλέπετε και σε άλλες ελληνικές γιορτές, όπως στην εθνική μας γιορτή που θα γίνει στις 20 Μαρτίου στην Aula Carolina.

Julia Καλλιπόση, 5η τάξη ΚΚG

Με μια αγκαλιά τραγούδια

Με μια αγκαλιά τραγούδια φορτωμένοι
ήρθαν οι 65 νέοι καλεσμένοι
απ’ την πατρίδα μας τη γλυκειά,
την όμορφη Θεσσαλονικιά.

Ήρθαν πάνω στο Βορρά,
να μας πούνε με χαρά
τραγούδια βυζαντινά και δημοτικά
που ο Έλληνας τόσο τ’ αγαπά.

Στην ενορία μας του αγίου Δημητρίου
δόσαν συναλιά στις 4 Ιανουαρίου.
Με τις χρυσές φωνές τους μας μαγέψανε
και τις καρδιές μας κυριέψανε.

Με τους φίλους μας τους Γερμανούς παρέα
περάσαμε μια βραδιά ωραία.
Εύχομαι να ‘ρθει και του χρόνου
η χορωδία τ’ «Αη-Γιάννη του Χρυσοστόμου».

Κι όσοι δεν ήρθατε μην κλαίτε,
γιατί οι ίδιοι σας φταίτε,
που χάσατε τέτοια βραδιά
με τα χρυσόστομα παιδιά.

**Ζωή Μπραϊκούδη, 13η τάξη
H.H.Gesamtschule Aachen**

Σημ.: Το ποίημα γράφτηκε με αφορμή την εμφάνιση στο Άαχεν της θαυμασίας χορωδίας της Θεσσαλονίκης « Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος»

Ο αγαπημένος μου ηθοποιός

Ο αγαπημένος μου ηθοποιός είναι ο Arnold Schwarzenegger. Γεννήθηκε στις 30.7.1947 σ' ένα χωριό κοντά στο Γκρατς της Αυστρίας. Σήμερα δηλαδή είναι 51 χρόνων.
Ο Schwarzenegger όταν ήταν μικρός ήθελε να γίνει ποδοσφαιριστής. Όταν όμως άρχισε να βλέπει έργα με τον Ηρακλή, του άρεσαν τόσο πολύ που δεν έχανε κανένα. Έτσι, ήθελε να γίνει όπως ο Ηρακλής, δηλαδή γεροδεμένος.
Πήγαινε σε γυμναστήρια και σήκωνε βάρη. Τις Κυριακές που είχαν κλειστά, έσπαγε την πόρτα κι έμπαινε μέσα.
Έγινε μια φορά πρωταθλητής νέων στην Ευρώπη, πέντε φορές Mr. Unversum, επτά φορές Mr. Olympia, μία φορά Mr. Germany και μία φορά Mr. World.
Το 1972 άρχισε να παίζει ως ηθοποιός σε κινηματογραφικά έργα. Γύρισε κωμωδίες, φανταστικές περιπέτειες και, φυσικά, έργα δράσης. Εγώ έχω όλα τα έργα του, από το πρώτο μέχρι το τελευταίο.

Γιάννης Καλίσας, 7η τάξη ΚΚΓ

Εδώ γελάνε

Ο θεός παίρνει τον Κωστή στο ζωολογικό κήπο. Όταν φεύγουν, ρωτάει ο θεός:
-Τι σου άρεσε πιο πολύ στο ζωολογικό κήπο, Κωστή;
Κι ο Κωστής:
- Εσύ, θείε!

««« »»»»

Στο μάθημα της γυμναστικής πέφτει το ρολόι του Χρήστου. Το σηκώνει και το βλέπει στο αντί του. Σε λίγο λέει στην Ελένη:
- Ωχ, το ρολόι μου σταμάτησε.
Κι η Ελένη:
- Γιατί, νόμιζες πως θα έτρεχε τα 100 μέτρα σε 10,3 δευτερόλεπτα;

Χριστίνα Γιαννούση, 7η τάξη ΚΚΓ

Ο Γιάννης χτυπάει το Βασίλη στο κεφάλι.
Βασίλης : « Το έκανες στα σοβαρά ή στα αστεία; »
Γιάννης : « Φυσικά, στα σοβαρά! »
Βασίλης : « Ευτυχώς για σένα, γιατί δε σηκώνω αστεία! »

Στη Χίο κολυμπάει ένας άντρας. Κάποια στιγμή βάζει τις φωνές:
HELP!!! HELP!!! HELP!!!
Κάποιος περαστικός από κει τον ακούει και του φωνάζει:
-Καλύτερα να είχες μάθει κολύμπι, καημένε, παρά Αγγλικά!

Μπροστά στην πόρτα του Παραδείσου στέκονται ένας παπάς κι ένας οδηγός λεωφορείου. Ανοίγει ο Άγιος Πέτρος και αφήνει να περάσει μόνο ο οδηγός του λεωφορείου. Ο παπάς διαμαρτύρεται:
- Εγώ όλη μου τη ζωή υπηρετούσα το Θεό. Γιατί να μην μπω μέσα;
Κι ο Άγιος Πέτρος:
- Όταν εσύ λειτουργούσες, όλος ο κόσμος κοιμόταν, ενώ όταν αυτός οδηγούσε, όλος ο κόσμος προσευχόταν!

Αλέξανδρος Μέργιανλής, 5η τάξη ΚΚΓ

Τεύχος 24

Περιεχόμενα

Καλοκαιρινές διακοπές 1999 (1)	σελ. 1
Καλοκαιρινές διακοπές 1999 (2)	σελ. 3
Εκκλειψη ηλίου	σελ. 4
Ένα δραματικό συμβάν	σελ. 6
Ανταλλαγές μαθητών - Γυμνάσιο Πυργετού	σελ. 7
Πόλεμος στο Κόσοβο	σελ. 11

Καλοκαιρινές διακοπές 1999

Στις φετινές καλοκαιρινές διακοπές πήγαμε η οικογένειά μου κι εγώ στην Ελλάδα. Πήγαμε στην Αθήνα, στην Εύβοια και στη Νέα Πέραμο. Μια από τις μέρες που ήμασταν στην Αθήνα, στις 23 Ιουνίου 1999, ξεκινήσαμε να πάμε στην Ακρόπολη. Κατά τις 11 η ώρα το πρωί πήγαμε στο Μοναστηράκι, από όπου φαινόταν από πάνω μας η Ακρόπολη. Αφού γυρίσαμε λίγο στα παλιατζίδικα, κάταμε σ’ ένα κοντινό εστιατόριο και φάγαμε. Ύστερα περπατήσαμε αρκετή ώρα κι ανεβήκαμε στο λόφο της Ακρόπολης. Από εκεί φαινόταν όλη σχεδόν η Αθήνα. Είδαμε το Ωδείο του Ηρόδη του Αττικού καθώς και διάφορα εκκλησάκια ανάμεσα στα πολλά κτίρια της Αθήνας. Πληρώσαμε και πήκαμε μέσα στον αρχαιολογικό χώρο. Ανεβήκαμε λίγα σκαλιά και φτάσαμε στα Προπύλαια. Δεξιά βρίσκεται ο ναός της Απέροης Νίκης. Όταν περάσαμε από τα Προπύλαια, μπροστά μας είδαμε τον Παρθενώνα ή, όπως αλλιώς λέγεται, το ναό της Αθηνάς, αφού σ’ αυτήν ήταν αφιερωμένος και δικό της άγαλμα στεκόταν μέσα του τα αρχαία χρόνια. Ο Παρθενώνας είναι μεγάλος και πολύ παλιός. Παλιά οι κολώνες του είχαν μέσα μολύβι για να στηρίζονται. Όμοις οι Τούρκοι έβγαλαν το μολύβι, για να φτιάξουν σφαίρες και τώρα ο Παρθενώ-νας στηρίζεται σε σκαλοστές για να μην πέσει, αν γίνει σεισμός. Αριστερά από τον Παρθενώνα βρίσκεται το Ερέθθειο. Αυτός είναι επίσης μεγάλος ναός με αγάλματα γυναικών – τις Καρυάτιδες - αντί για κολώνες, Μια από αυτές τις Καρυάτιδες όπως και μερικά άλλα μαρμάρινα γλυπτά από τον Παρθενώνα τα είχε κλένει ο Άγγλος Έλγιν. Αυτά βρίσκονται τώρα στο Βρετανικό Μουσείο και η Ελλάδα τα ζητάει πίσω, αλλά οι Άγγλοι δε μας τα δίνουν. Οι κολώνες, στις οποίες στηρίζονται οι ναοί της Ακρόπολης είναι δύο ειδών ή δύο ρυθμών, όπως λέγεται: ιωνικού και δωρικού ρυθμού (βλ. σχέδιο). Όταν προχωρήσαμε παραπέρα, ανάμεσα από τον Παρθενώνα και το Ερέθθειο, είδαμε μπροστά μας μια μεγάλη ελληνική σημαία. Λίγο πιο πέρα βρισκόταν μια βρύση, για να μπορούν οι άνθρωποι να πίνουν νερό, ειδικά το καλοκαίρι που η ζέστη είναι πολύ μεγάλη και δεν υπάρχουν και δέντρα εκεί πάνω να κάνουν σκιά. Όταν είδαμε όλα αυτά που θέλαμε, κατεβήκαμε πάλι και βγήκαμε από την Ακρόπολη. Καθήσαμε σ’ ένα παγκάκι, για να ξεκουραστούμε λίγο. Μετά από λίγα λεπτά περπατήσαμε σ’ ένα δρομάκι και φτάσαμε σ’ ένα βράχο λίγο κάτω από την Ακρόπολη, στον Άρειο Πάγο. Από εκεί είχε διδάξει το Χριστιανισμό στους Αθηναίους ο Αδόστολος Παύλος. Αυτός ήταν και ο τελευταίος σταθμός μας για εκείνη τη μέρα. Μετά γύγαμε για το σπίτι μας, γιατί ήμαστε όλοι πολύ κουρασμένοι. Αυτή η μέρα μου άρεσε πάρα πολύ, γιατί είδα επιτέλους την Ακρόπολη από κοντά και όχι μόνο από φωτογραφίες ή από την τηλεόραση.

Ελένη Κάλφα, 8η τάξη ΚΚΓ

Έκκλειψη ηλίου

Στις 11 Αυγούστου 1999, κατά τις 11.10 ώρα Κεντρικής Ευρώπης άρχισε η ολική έκλειψη ηλίου στην Ευρώπη. Μια μαγευτική στιγμή που ενθουσίασε εκατομμύρια ανθρώπους που είχαν την τύχη να την παρακολουθήσουν. Με σ'α στο καταιεσήμερο το φεγγάρι άρχισε να περνάει ανάμεσα στον Ήλιο και τη Γη με ταχύτητα 3300 χλμ/ώρα. Το φεγγάρι περνάει κάθε μήνα μια φορά ανάμεσα στον Ήλιο και τη Γη, αλλά λίγο πιο πάνω ή λίγο πιο κάτω κι έτσι δε δημιουργείται έκλειψη. Τώρα όμως πέρασε ακριβώς ανάμεσα στα δύο άστρα. Ο ουρανός άρχισε σιγά σιγά να σκοτεινιάζει. Ύστερα το φεγγάρι σκέπασε τον ήλιο εντελώς. Η μέρα έγινε ξανουκιά νύχτα. Η ολική έκλειψη κράτησε μόνο 21/2 λεπτά. Ξεκίνησε από τον Ατλαντικό, πέρασε πάνω από τη Ν. Αγγλία και προχώρησε προς τη Β. Γαλλία. Το μεσημέρι έφτασε στη Γερμανία, στον άξονα Karlsruhe - Stuttgart - München και σε μια ζώνη πλάτους 110 χλμ. περίπου. Μετά η σκιά του φεγγαριού πέρασε πάνω από το Salzburg, από κει στην Ουγγαρία και μετά στην Τουρκία. Στη Γερμανία, όπως είπαμε ήταν ορατή γύρω στις 12.28 μ.μ. Λίγα λεπτά πριν και λίγα λεπτά μετά έπεσε σκοτάδι σαν να ήταν νύχτα. Τα ξενοδοχεία στη Bayern και στη Baden - Wüttemberg ήταν όλα κρατημένα, ενώ η Stuttgart περίμενε περίπου 300.000 επισκέπτες. Την ώρα της έκλειψης η θερμοκρασία πέφτει τουλάχιστον 5 βαθμούς, τα λουλούδια κλείνουν, τα πουλιά σταματούν να κελαηδούν και όλα τα ζώα κουνιάζουν. Τα κατοικίδια ζώα δεν επηρεάζονται από την έκλειψη, γιατί είναι μαθημένα σε τέτοιου είδους «θαύματα». Τα άγρια ζώα όμως αντιδρούν διαφορετικά. Οι άνθρωποι δεν παθαίνουν, βέβαια, τίποτε, αλλά όσοι έχουν ψυχολογικά προβλήματα καλό είναι να μένουν σε κλειστούς χώρους την ώρα της έκλειψης. Υπάρχουν και άνθρωποι που φοβούνται πως τη μέρα της έκλειψης ο αέρας είναι δηλητηριασμένος, γιατί κυκλοφορούν δαίμονες. Άλλοι πάλι λένε να μην αγοράζουμε τρόφιμα, γιατί κι αυτά είναι δηλητηριασμένα. Για όσους έχασαν αυτό το θέαμα λόγω συννεφιάς, δεν υπήρχε κανένα πρόβλημα. Μπόρεσαν να το δουν από την τηλεόραση, που το έδειχνε ζωντανά παρμένο από αεροπλάνα ή αερόστατα. Και όσοι έχουν λεφτά που δεν ξέρουν τι να τα κάνουν, μπορούν να ταξιδέψουν με ειδικό αεροπλάνο της British Airways, που πετούσε συνεχώς μέσα στη σκιά του φεγγαριού προς τη Γη για 20 λεπτά περίπου. Τα έξοδα ήταν μόνο 3900 DM. Για τους περισσότερους από μας που ζούμε στη Βόρεια Ρηνανία - Βεστφαλία η έκλειψη ηλίου πέρασε μέσα σε απογοήτευση, γιατί ο ουρανός ήταν συννεφιασμένος και δεν είδαμε σχεδόν τίποτε, παρά το ότι η πρόβλεψη της Μετεωρολογικής υπηρεσίας ήταν καλή. Μάλιστα στα τελευταία 6 χρόνια ο ουρανός στις 11 Αυγούστου ήταν τρεις φορές καθαρός. Φέτος όμως όχι. Όσοι παρακολουθούν την έκλειψη ηλίου «ζωντανά», πρέπει να φορούν ειδικά γυαλιά που τα αγοράζει κανείς σε κατάστημα οπτικών ειδών. Κανονικά γυαλιά ηλίου ή CD ή ότιδήποτε άλλο δεν είναι καλό για τα μάτια που μπορεί να πάθουν μεγάλη ζημιά. Η προηγούμενη ολική έκλειψη ηλίου στη Γερμανία ήταν στις 19 Αυγούστου 1887 και η επόμενη θα είναι το 2081. Καταλαβαίνει κανείς πως όσοι πρόλαβαν και είδαν μια φορά στη ζωή τους ολική έκλειψη ηλίου είναι τυχεροί, γιατί υπάρχουν άνθρωποι που δεν έχουν την τύχη αυτή.

Ελένη Κάλφα, 8η τάξη ΚΚΓ

Ένα δραματικό συμβάν

Στις 8 Μαΐου 1999 οι τάξεις 7b και 7d οργάνωσαν μια συζήτηση για τον Α΄ παγκόσμιο πόλεμο, γιατί είχαν αυτό το θέμα στα Γερμανικά. Είχαμε καλέσει παππούδες και μια γιαγιά να μας διηγηθούν κάτι από τον πόλεμο. Αυτοί οι 4 μαζί με 3 καθηγητές κάθονταν μπροστά από τους 61 μαθητές των δύο τάξεων. Οι καλεσμένοι μας εξήγησαν πώς ήταν γι’ αυτούς ο πόλεμος κι αν έχασαν πολλά. Μετά απ’ αυτό μπορούσαμε να τους κάνουμε ερωτήσεις για τον πόλεμο. Ξαφνικά, την ώρα που ένας από τους παππούδες ήθελε να πει κάτι, τον έπιασε πόνος στην καρδιά, δεν μπορούσε να ανασάνει κι έπεσε κάτω στο πάτομα.Τρομάσαμε πάρα πολύ και δεν ξέραμε τι να κάνουμε, γιατί ήταν η πρώτη φορά που βλέπαμε κάτι τέτοιο. Δυό αγόρια απ’ την τάξη μας πήγαν στη γραμματεία και πήραν τηλέφωνο τις Πρώτες Βοήθειες. Η εγγονή αυτού του παππού, η οποία είναι συμμαθήτριά μας, άρχισε να κλαίει κι έφυγε μέσα από την τάξη. Οι καθηγητές μας είπαν να φύγουμε από την αίθουσα και να πάμε να περιμένουμε στη δική μας τάξη. Πήγαμε και περιμέναμε όλο αγωνία να μάθουμε τι θα γίνει με τον παππού. Σε λίγο ήρθε η εγγονή του και κλαίγοντας μας είπε ότι ο παππούς της πέθανε. Παγώσαμε και δεν μπορούσαμε να το πιστέψουμε. Οι καθηγητές μας είπαν να πάμε στα σπίτια μας, αλλά εμείς δε φεύγαμε. Άλλωστε, οι περισσότεροι από μας είχαν τις τσάντες τους μέσα στην αίθουσα που έγινε το τραγικό συμβάν. Άλλοι έκλαιγαν κι άλλοι προσπαθούσαν να παρηγορησουν τη συμμαθήτριά μας, που μας είπε ότι ο παππούς της είχε πάθει καρδιακή προσβολή κι άλλες 4 φορές. Την άλλη μέρα μαζευτήκαμε στην Aula και δόσαμε συλλυπητήρια στη συμμαθήτριά μας και στην οικογένειά της και συζητούσαμε για το γεγονός. Ο κ. Κανόνη μας είπε ότι αυτό το τραγικό συμβάν είναι ένα μάθημα για μας, γιατί από τόσο νωρίς μάθαμε από προσωπική μας εμπειρία πώς είναι όταν πεθαίνει κανείς.

Ραχήλ Καλούδη, Χριστίνα Γιαννούση, 8η τάξη ΚΚΓ

Ανταλλαγές μαθητών – Γυμνάσιο Πυργετού

Εδώ και αρκετό καιρό ο κ. Κανόνης μας είχε πληροφορήσει ότι ετοιμάζει μια ανταλλαγή μαθητών με ένα σχολείο της Ελλάδας, με το Γυμνάσιο Πυργετού, κοντά στη Λάρισα. Όσοι θέλαμε, μπορούσαμε να πάρουμε μέρος σ’ αυτή την ανταλλαγή. Έπρεπε όμως να φιλοξενήσουμε κάποιο παιδί από αυτά που θα ερχόντουσαν στο Ααχεν. Στις 9.5.1999 γύρω στις 15 η ώρα έφτασαν τα παιδιά από τον Πυργετό εδó στο Ααχεν. Εμείς που θα τους φιλοξενούσαμε για μια βδομάδα, τους υποδεχτήκαμε στο ΚΚΓ. Ήταν 20 παιδιά με δύο καθηγήτρες, την κυρία Ματσούκη και την κυρία Σιβτιανίδου. Δε μείναμε πολλή ώρα εκεί, για να έχουμε αρκετό χρόνο να γνωριστούμε. Πήγαμε, λοιπόν, στο σπίτι και όσο να γίνει το φαγητό, έδειξα στη Σταυρούλα και στην Κατερίνα το δωμάτιό τους. Μετά το φαγητό πήγαμε σ’ ένα παγωτατζίδικο κι από εκεί στη Ραχλή, που φιλοξενούσε τη Χρυσούλα. Εκεί, χωρίς να το ξέρουμε ήταν η Χριστίνα με τη Μαρία και η Ελένη με την Ξανθή. Επειδή τα κορίτσια ήταν κουρασμένα, καθήσαμε λίγο και πήγαμε στο σπίτι. Εκεί φάγαμε και στρώσαμε, για να κοιμηθούνε. Την άλλη μέρα σηκωθήκαμε στις 6 η ώρα, ετοιμαστήκαμε και πήγαμε το λεωφορείο, στο οποίο αργότερα συναντήσαμε και τη Ραχλή με τη Χρυσούλα. Μπροστά στην είσοδο του σχολείου είχαν μαζευτεί τα παιδιά απ’ τον Πυργετό κι αυτοί που τους φιλοξενούσαν. Μόλις άνοιξαν οι πόρτες, ανεβήκαμε στην ελληνική τάξη, όπου ο διευθυντής του σχολείου, Dr. Jaegers, χαίρητσε τους μαθητές από την Ελλάδα. Μετά απ’ αυτό εμείς πήγαμε στις τάξεις μας, ενώ οι φιλοξενούμενοι ξεναγήθηκαν στο σχολείο και παρακολούθησαν και μια ώρα μάθημα. Το απόγευμα τους έγινε υποδοχή από το Δήμαρχο του Ααχεν και ξεναγήθηκαν από τον κ. Κανόνη στον καθεδρικό ναό. Αργότερα επισκέφτηκαν την Ελληνική Κοινότητα του Ααχεν, όπου ο πρόεδρος τους έκανε μια μικρή δεξίωση. Στις 18 η ώρα συναντηθήκαμε στο ΚΚΓ και πήραμε τους φύλους μας από τον Πυργετό στα σπίτια μας. Την άλλη μέρα οι φιλοξενούμενοι μας ξεναγήθηκαν στο εργοστάσιο βιολογικού καθαρισμού λυμάτων του Ααχεν, όπου έμαθαν τι γίνεται εδó στο Ααχεν με τα βρώμικα νερά. Αυτό έγινε, γιατί το θέμα του ταξιδιού των παιδιών ήταν « Το νερό και η αξιοποίησή του ». Την επόμενη μέρα οι Πυργετινοί πήγαν στο Obermaubach, κοντά στο Düren, σ’ ένα διυλιστήριο πόσιμου νερού, ενώ εμείς μείναμε και κάναμε μάθημα. Την Πέμπτη και την Παρασκευή ήταν αργία για το σχολείο μας κι έτσι είχαμε τη δυνατότητα να κάνουμε δυο εκδρομές μαζί με τους φιλοξενούμενούς μας. Την Πέμπτη πήγαμε στο Rurstausee, για να δούμε την τεχνητή λίμνη, από την οποία παίρνει νερό η πόλη του Ααχεν. Στη συνέχεια πήγαμε στο καταφύγιο αρπακτικών πτηνών στο Hellenthal, όπου είχαμε την ευκαιρία να παρακολουθήσουμε πολλά αρπακτικά πουλιά να πετούν. Αφού είδαμε τα πουλιά, καθήσαμε στην παιδική χαρά κι παίζαμε, ενώ φάγαμε και κάτι από μια καντίνα που βρισκόταν εκεί. Γυρίζοντας στο Ααχεν πήγαμε όλα τα παιδιά μαζί στο Mythos, όπου μείναμε λίγη ώρα, γιατί όλοι ήμαστε κουρασμένοι. Την άλλη μέρα, Παρασκευή, σηκωθήκαμε ξανά στις 6 η ώρα, γιατί θα πηγαίναμε στην Κολονία. Εκεί επισκεφτήκαμε τον καθεδρικό ναό, το ζωολογικό κήπο και το ενυδρείο. Όλα τα παιδιά έμειναν πολύ ευχαριστημένα από αυτές τις επισκέψεις. Μετά, πήγαμε στο μουσείο σοκολάτας και επιστρέψαμε στο Ααχεν. Αυτές ήταν οι μέρες που εμείς, αλλά περισσότερο τα παιδιά του Πυργετού, κουράστηκαν πάρα πολύ. Το Σάββατο το πρωί πολλά παιδιά κατεβήκαμε στην πόλη για ψώνια και για δώρα που ήθελαν να αγοράσουν οι συμπατριώτες μας. Δεν είχαμε, βέβαια, πολλή ώρα, γιατί στις 16 η ώρα είχαμε προγραμματίσει να ψήσουμε στο Eilendorf, σ’ ένα ποδοσφαιρκό γήπεδο. Ενώ άλλοι ένηγαν στην ψησταριά δίπλα από το γήπεδο, τα περισσότερα παιδιά έπαιζαν ποδόσφαιρο ή άλλα παιχνίδια. Μου έκανε εντύπωση το παιχνίδι « μακριά γαιδούρα», στο οποίο έπαιζαν ακόμη κι οι δυο καθηγήτρες από τον Πυργετό. Μετά απ’ αυτή τη γιορτή μαζευνήκαμε όλοι πάλι στο Μύθο, όπου μπορούσαμε να μείνουμε μέχρι τις 23 η ώρα. Έστο και για τόσο λίγη ώρα, περάσαμε πολύ ωραία.

Βέβαια, όσο ωραία και αν ήταν η παρέα των παιδιών από τον Πυργετό, δεν μπορούσε να κρατήσει ατέλειωτα. Την Κυριακή το πρωί φέραμε τους φιλοξενούμενούς μας μπροστά στο ΚΚΓ, απ' όπου με πούλμαν έφυγαν για το αεροδρόμιο του Düsseldorf. Αποχαιρετηθήκαμε με όλους, μερικοί μάλιστα με δάκρυα στα μάτια, και τώρα περιμένουμε τις φθινοπωρινές διακοπές, για να πάμε κι εμείς με τον κ. Κανόνη στον Πυργετό.
Θα ξεκινήσουμε στις 4 Οκτωβρίου για την Αθήνα, 9 Ελληνόπουλα και 6 Γερμανόπουλα, για να ξεναγηθούμε στην Ακρόπολη και σε άλλα αξιοθέατα της πρωτεύουσας. Μετά θα πάμε στο Πυργετό, όπου μας περιμένουν οι φίλοι μας να κάνουμε διάφορες εκδηλώσεις μαζί, αυτή τη φορά στο δικό τους χώρο. Σκοπεύουμε να επισκεφτούμε τα Τέμπη, τη Βεργίνα και το Δίον, τα Μετέωρα και τα Αμπελάκια. Φυσικά, όπως αυτοί παρακολούθησαν σε ομάδες διάφορα μαθήματα και γύρισαν όλο το σχολείο μας, θα παρακολουθήσουμε κι μείς το μάθημα, για να μάθουμε πώς γίνεται στην Ελλάδα και ειδικά στον Πυργετό. Ο Πυργετός είναι μια μικρή κοιμόπολη κοντά στη Λάρισα, όπου δεν υπάρχουν κανονικά ονόματα των δρόμων, αλλά εκεί οι κάτοικοι ο ένας ξέρει τον άλλο και τους ξεχωρίζει μάλλον με τα μικρά τους ονόματα. Η Χρυσούλα μας είπε ότι, όταν στα φανάρια δείχνει κόκκινο για τα αυτοκίνητα, δείχνει κόκκινο και για τους πεζούς και, όταν ανάβει πράσινο, ανάβει πράσινο και για τους πεζούς. Αλλά όσο μικρό κι αν είναι το χωριό, είμαστε σίγουρες ότι θα είναι ωραία και περιμένουμε με λαχτάρα τη μέρα που θα πάμε εκεί. Ελπίζουμε να περάσουμε καλά και να φτιάξουμε έτσι μια πιο γερή φιλία με τα παιδιά από τον Πυργετό.

Κρύστα Καμαράκη, Ελένη Κάλφα, 8η τάξη ΚΚΓ

Πόλεμος στο Κόσοβο

Όπως ξέρουμε, από τις 24 Μαρτίου 1999 το ΝΑΤΟ βομβάρδιζε σέρβικο στρατό στο Κόσοβο και σημαντικά κτίρια της Σερβίας, π.χ. διυλιστήρια, εργοστάσια παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος, γέφυρες κλπ. Δυστυχώς όμως το ΝΑΤΟ χτύπησε και πρόσφυγες, επιβατηγά τρένα κ.ά.
Αυτός ο πόλεμος έγινε, γιατί ο Σλόμπονταν Μίλόσεβιτς, πρόεδρος της Σερβίας, δεν ήθελε να πάρει το στρατό του από το Κόσοβο και δεν ήθελε να σταματήσει την καταπίεση των Κοσοβάρων. Στο Κόσοβο έμεναν και μένουν Σέρβοι και Αλβανοί μαζί. Αυτός ο πόλεμος είναι συνέχεια της ήττας των Σέρβων από τους Οθωμανούς στην περίφημη μάχη του Κοσσυφοπεδίου, το 1389 μ.Χ.
Από τότε υπάρχουν πολλά προβλήματα ανάμεσα στους Αλβανούς και τους Σέρβους, που γίνονται πολύ δύσκολα, όταν την προεδρία της Σερβίας αναλαμβάνει ο Μίλόσεβιτς. Αυτός με διάφορα μέτρα έφερε τους Αλβανούς τους Κόσοβο σε τέτοια θέση που ζήτησαν τη βοήθεια της Ευρωπαϊκής Ένωσης, του ΝΑΤΟ κλπ. Έτσι φτάσαμε στους βομβαρδισμούς στις 24.3.1999.
Το ΝΑΤΟ ζήτησε από το Μίλόσεβιτς να πάρει το στρατό του από το Κόσοβο. Όσο αυτός δεν το έκανε, το ΝΑΤΟ έριχνε βόμβες. Παράλληλα, όμως, έγιναν και διπλωματικές συζητήσεις. Πρώτα ο ρώσος πρωθυπουργός Πριμακόφ προσπάθησε να πείσει το σέρβο πρόεδρο να υπογράψει ένα σχέδιο ειρήνης, αλλά απέτυχε. Μετά από πολλές συζητήσεις ο πρώην ρώσος πρωθυπουργός Τσερνομύρντιν μαζί με το φινλανδό πρωθυπουργό Μάρτι Αχτισάρι το κατάφεραν. Έδωσαν διορία στο Μίλόσεβιτς να πάρει το στρατό του από το Κόσοβο μέσα σε 7 μέρες, πράγμα που έγινε κι έτσι τέλειωσε ο πόλεμος στις 10.6.1999.
Η δική μου γνώμη για τον πόλεμο στο Κόσοβο είναι η εξής: ήταν σωστό που το ΝΑΤΟ βομβάρδισε τέτοιους στόχους. Ήταν η μοναδική λύση να κάνουν το Μίλόσεβιτς να πάρει το στρατό του από το Κόσοβο και να σταματήσει τις βιαιότητες σε βάρος των Κοσοβάρων.
Φυσικά, θα ήταν καλύτερα να μην είχε πετύχει το ΝΑΤΟ τόσους μη στρατιωτικούς στόχους «κατά λάθος». Όσον αφορά τη Γερμανία, καλό θα ήταν να μην είχε ανακατευτεί στον πόλεμο, αφού δεν το επιτρέπει και το σύνταγμά της.

Χρήστος Γκόλιας, τάξη 8η ΚΚΓ

Τεύχος 24

Περιεχόμενα

Μαθητικές ανταλλαγές, της Ελένης Κάλφα (8η τάξη) σελ. 1
 Στη ζούγκλα, της Αναστασίας Μητρολίδου (9η τάξη) σελ. 10
 Της μοίρας τα παράξενα, της Αναστασίας Αμπατζόγλου (9η τάξη) σελ. 13
 Ο άντρας με τα μαύρα, του Γιούργου Δραγουμάνη (9η τάξη) σελ. 16
 Στο Frinton της Αγγλίας, του Χρήστου Γκόλια (8η τάξη) σελ. 19
 Το μαύρο ψάρι, της Έλενας Καλτσογιάννη (5η τάξη) σελ. 22
 Ο υπναράς βασιλιάς, της Χριστίνας Κίτσιου (5η τάξη) σελ. 23
 Η χαμένη βάρκα, του Μιχάλη Κρίκα (5η τάξη (σελ. 24
 Ταξίδι στην Κρήτη, της Δέσποινας Τεκίδου (5η τάξη) σελ. 25
 Ανέκδοτα, του Δημήτρη Μελαδίνη (5η τάξη) σελ. 24,25
 Σκίτσα της Νικολέτας Γιαννουλίδου (6η τάξη)

Εισαγωγικό σημείωμα

Αγαπητοί αναγνώστες, είμαστε και πάλι κοντά σας με πλούσια και ενδιαφέρουσα ύλη, όπως πάντα άλλωστε. Το 25ο τεύχος του « εδώ Ακουσγργανν » είναι αφιερωμένο κυρίως στην ανταλλαγή μαθητών του Kaiser-Karls-Gymnasium με το Γυμνάσιο Πυργετού, η οποία έγινε τον Οκτώβριο που μας πέρασε. Ήταν μια θαυμάσια εμπειρία για όλους μας και τη συνιστούμε ανεπιφύλακτα και σε άλλα σχολεία. Μια γεύση, λοιπόν, απ’ αυτή την εμπειρία παίρνετε και σεις σήμερα. Όμως, εκτός απ’ αυτό, μπορείτε να διαβάσετε και άλλα θέματα με εξαιρετικό ενδιαφέρον. Θα σας απογοητεύσουμε, βέβαια, με τα λίγα ανέκδοτα και τις σπαζοκεφαλιάς, αλλά την άλλη φορά θα έχουμε αρκετά. Για την ώρα σας ευχόμαστε καλό διάβασμα και καλά Χριστούγεννα. « ε.Α. »

ΚΚΚ – Γυμνάσιο Πυργετού Μαθητικές ανταλλαγές 4- μέχρι 11- Οκτωβρίου - 1999

Όπως σας είναι σίγουρα γνωστό, στις 09-05-1999 ήρθαν 20 μαθητές με δυο καθηγήτρες από ένα σχολείο της Ελλάδας, το Γυμνάσιο Πυργετού, κοντά στη Λάρισα, για μια ανταλλαγή μαθητών με το δικό μας σχολείο, το ΚΚΚ και μείνανε στο Aachen μία βδομάδα που θα μείνει σε όλους μας αξέχαστη. Γι’ αυτό κι ο κύριος Κανόνης κανόνισε να πάμε κι εμείς για μία βδομάδα στον Πυργετό, για να κλείσουμε πιο γερές φιλίες με τους Πυργετινούς.

«Sehr gut hat mir die wunderschöne Landschaft und die für uns neue griechische Kultur gefallen. Alle waren sehr freundlich. Vielleicht haben die Gastfamilien es mit dem Essen ein bißchen zu gut gemeint !»
(Mirka Schlösser)

Έτσι λοιπόν, στις 4 Οκτωβρίου 1999, όταν άρχισαν οι φθινοπορινές διακοπές, ήταν επιτέλους η μέρα που την περιμέναμε όλοι με λαχτάρα, για να πετάξουμε πρώτα για την Αθήνα και μετά να πάμε οδικώς στον Πυργετό, όπου θα μέναμε μέχρι και τις 11 Οκτωβρίου 1999. Μερικοί συμμαθητές μας που είχαν φιλοξενήσει μαθητές από τον Πυργετό, όταν είχαν έρθει στο Ααχεν, δεν μπόρεσαν να έρθουν μαζί μας στην Ελλάδα. Αντί γι’ αυτούς ήρθαν μαζί μας τρεις άλλες μαθήτριες. Πετάξαμε με την εταιρία CRONUS απ’ το Düsseldorf για Αθήνα. Στο αεροδρόμιο μας μετέφεραν γονείς με δικά τους αυτοκίνητα, για να μη χρειάζεται να πληρώνουμε λεωφορείο. Το αεροπλάνο θα πετούσε στις 13.50 η ώρα και γι’ αυτό έπρεπε να ‘μαστε το αργότερο στις 12.20 η ώρα εκεί. Ήμαστε 15 μαθητές και μαθήτριες, γερμανοί από τη Neugriechisch – AG και έλληνες από το διγλωσσο τμήμα του ΚΚΚ, και μας συνόδευαν ο κύριος Κανόνης με την κυρία Grouls, μητέρα της Rebecca, που συμμετείχε στην ανταλλαγή. Ο κ. Κανόνης είχε μοιράσει σε καθένα από εμάς διάφορες εργασίες, όπως αναφορές, πρωτόκολλα και ξεναγήσεις για τους τόπους που θα πηγαίναμε. Όταν ήρθαν όλοι, δόσαμε τις βαλίτσες μας και, όταν περάσαμε απ’ τον έλεγχο διαβατηρίων και αποσκευών, καθίσαμε κάπου κι ο κ. Κανόνης μας έδωσε τις τελευταίες οδηγίες πριν το ταξίδι. Κυρίως μας συμβούλεψε τι πρέπει να κάνουμε σε περίπτωση που μας τύχαινε κάποιος σεισμός στην Αθήνα. Όλοι ανυπομονούσαμε πότε θα φύγουμε, γιατί δεν συγκρατιόταν η χαρά μας που θα πηγαίναμε στην Ελλάδα. Ύστερα από λίγο πήκαμε μέσα στο αεροπλάνο. Εκεί, δυστυχώς, περιμέναμε αρκετή ώρα μέχρι να ξεκινήσει. Μαζί με μας ταξίδευε και μία άλλη ομάδα νεαρών Ελλήνων. Η πτήση ήταν ήσυχη και οι αεροσυνοδοί πολύ ευγενικές. Μετά από τρεις ώρες περίπου κατεβήκαμε στη Θεσσαλονίκη, περάσαμε απ’ τον έλεγχο διαβατηρίων και ξανανεβήκαμε πάλι στο αεροπλάνο. Μετά από 50’ λεπτά περίπου φτάσαμε στην Αθήνα. Εκεί μας περίμεναν τα αδέρφια του κ. Κανόνη, που μας πήγαν με τα αυτοκίνητά τους στο ξενοδοχείο RIVOLI, όπου μέيناμε δυο νύχτες. Την άλλη μέρα, στις 8.00 η ώρα, είχε προινό. Στις 9.00 η ώρα ξεκινήσαμε με τα πόδια να πάμε στην Ακρόπολη. Πριν από αυτό όμως, πήγαμε στην Εθνική Τράπεζα και καταθέσαμε 1630 DM, που είχαμε μαζέψει από έρανο στο ΚΚΚ για τους σεισμοπαθείς της Αττικής. Όταν φτάσαμε στους πρόποδες της Ακρόπολης, επισκεφθήκαμε το λεγόμενο Θησείο, δηλαδή το ναό του Ηραίστου, που βρίσκεται μέσα στην αρχαία Αγορά. Εκεί για πρώτη φορά μάθαμε από τον κ. Κανόνη ότι σε κανένα αρχαιολογικό τόπο

« Auf dieser Fahrt gewannen wir alle, die noch nicht da waren, unseren ersten Eindruck von Athen: viel Verkehr, laut, dreckig. Doch die Akropolis sah dankihrer Beleuchtung auch im Dunkeln umwerfend aus ».
(Katrin Marchand)

δε χρειαζόταν να πληρώσουμε εισιτήριο για την είσοδό μας, γιατί είχε φροντίσει να πάρει άδεια ελεύθερης εισόδου από το Υπουργείο Πολιτισμού. Όταν φτάσαμε πάνω στο βράχο της Ακρόπολης και είδαμε τα Προπύλαια, το Ερέθειο, τον Παρθενώνα και το Ναό της Αθηνάς – Νίκης, εντυπωσιαστήκαμε απο τους μεγαλύτερες ναούς. Πολλοί από εμάς επισκέφτονταν για πρώτη φορά την Ακρόπολη. Από εκεί βλέπαμε πολύ ωραία την Αθήνα. Μετά πήγαμε και στο μουσείο της Ακρόπολης που φυλάγονται τα περισσότερα αγάλματα, για να προστατευτούν από τα καινούερια. Ύστερα πήγαμε στον Αρειο Πάγο και μετά και στην αρχαία Αγορά. Μετά κατεβήκαμε κάτω στο Μοναστηράκι. Εκεί φάγαμε και πήγαμε λίγο στα μαγαζιά. Αργότερα πήγαμε στο Σύνταγμα, στο μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη και αργότερα γυρίσαμε κουρασμένοι και καταβρομμένοι απ’ την πολλή ζέστη και τον ήλιο πάλι στο ξενοδοχείο. Το βράδυ κατά τις 20.00 η ώρα ήρθαν τα αδέρφια του κ. Κανόνη και μας πήραν πάλι με τα ιδιωτικά αυτοκίνητά τους μια βόλτα στον Πειραιά, για να πάρουμε μια ιδέα από την πόλη, από όπου κατ’αγεται ο καθηγητής μας των Ελληνικών. Μετά συναντηθήκαμε όλοι με τα αδέρφια και ορισμένα ανήλικα και ανηλικές του κ. Κανόνη σε μια ταβέρνα. Εκεί φάγαμε ένα σφοδ νόστιμο φαγητό, ενώ επιτρεπόταν να πιούμε και ένα ποτηράκι ρετσίνα, για να πάρουμε μια γεύση αυτού του γνωστού ελληνικού κρασιού. Εκεί έπεσε πολύ γέλιο, κυρίως με τον Αντονιάν, ένα μισοπάλαβο τραγουδιστή. Όλοι το ευχαριστηθήκαν ως και οι Γερμανοί που δεν καταλάβαιναν πολλά πράγματα. Μετά πήγαμε και στο σπίτι που έμενε ο κύριος Κανόνης πάλι όταν ήταν μικρός,. Αυτό ήταν πάντως το πιο ωραίο

« Το ταξίδι στην Ελλάδα μου άρεσε πάρα πολύ... Για μένα ήταν η πρώτη φορά που ήμουν στην Αθήνα και είδα την Ακρόπολη μπροστά μου... Πήγαμε και στο σπίτι που έζησε ο κ. Κανόνης... Χάρηκα πολύ όταν φτάσαμε στον Πυργετό, γιατί είδα όλα τα παιδιά... Τα Μετέωρα μου άρεσαν κι ας ήταν ψηλά... Στο σπίτι της Μαρίας μου άρεσε πάρα πολύ και όλη η οικογένειά της ήταν πολύ ευγενική και ένιωθα καλά... Το ταξίδι ήταν πάρα πολύ ωραίο και ευχάριστο ».
(Χριστίνα Γιαννούση)

βράδυ όλης της εκδρομής! Όταν γυρίσαμε πάλι πίσω, η Rebecca Grouls με τη μητέρα της δεν ήρθαν μαζί μας, αλλά πήγαν να κοιμηθούν σε ένα απ’ τα αδέρφια του κ. Κανόνη, κοντά στο αεροδρόμιο, γιατί την άλλη μέρα έπρεπε να φύγουν, δυστυχώς, για το Ααχεν, γιατί είχε πεθάνει ξαφνικά ο παππούς της Rebecca. Γι’ αυτό και όλοι εκείνο το βράδυ αποχωρητηθήκαμε από τους δυο και λυπηθήκαμε, γιατί δεν μπόρεσαν να χαρούν την εκδρομή και δεν κατάφεραν να έρθουν στον Πυργετό μαζί μας. Αλλά

τουλάχιστον πέρασαν αυτό το βράδυ ωραία. Την άλλη μέρα κάναμε προινό πάλι στις 8.00 η ώρα και στις 9.00 η ώρα ξεκινήσαμε με το λεωφορείο για τον Πυργετό. Όταν φτάσαμε ύστερα από 5 ώρες, μας υποδέχτηκαν με μεγάλη χαρά και συγκίνηση στο Γυμνάσιο Πυργετού οι συμμαθητές μας με τους γονείς τους και με τις καθηγήτρες κυρία Ματσούκη και κυρία Σιβιτανιδού. Μετά ο καθένας πήγε στο σπίτι, όπου θα φιλοξενείτο. Όλες οι οικογένειες μας υποδέχτηκαν με μεγάλη εγκαρδιότητα.Το βράδυ βγήκαμε όλοι έξω. Άλλοι πήγαν να φάνε, άλλοι στο Café και άλλοι στην αυλή του σχολείου. Όπως και όλες τις άλλες νύχτες, επιτρεπόταν να μείνουμε έξω μέχρι τις 23.00 η ώρα. Την επόμενη μέρα πήγαμε στο Γυμνάσιο Πυργετού, όπου μας υποδέχτηκαν στο γραφείο των καθηγητών με ένα χυμό και ένα γλυκό. Μετά βγήκαμε έξω και η διευθύντρια, η κυρία Ματσούκη, μας μίλησε για το Γυμνάσιο Πυργετού και για το σχολικό σύστημα της Ελλάδας. Οι τάξεις έχουν άλλο σύστημα από τη Γερμανία. Υπάρχουν ύστερα από 6 τάξεις δημοτικό 3 τάξεις στο γυμνάσιο και 3 τάξεις στο λύκειο. Ο Πυργετός έχει και γυμνάσιο και λύκειο. Μας έκανε όμως εντύπωση, γιατί το σχολείο έχει μόνο ένα τμήμα σε κάθε τάξη και δε συγκρίνεται με το ΚΚΚ, γιατί είναι πολύ μικρό και λίγο παραμελημένο. Τη 2η και 3η ώρα πήραμε κι εμείς μέρος σε δυο διαφορετικές τάξεις χωρισμένοι σε ομάδες, αλλά τα μαθήματα είναι παρόμοια με αυτά της Γερμανίας, μόνο που είναι λίγο πιο πίσω από εδώ. Εξαιτίας μας έκαναν πιο λίγο μάθημα και πιο πολύ διάλειμμα. Όταν έφτασε 12.00 η ώρα, πήγαμε σπίτι και φάγαμε και μετά από μιάμιση ώρα ήρθαμε πάλι στο σχολείο και ξεκινήσαμε για τη Λάρισα με το λεωφορείο της γραμμής. Στις εκδρομές που κάναμε μας συνόδευε πάντα και η κυρία Σιβιτανιδού.

« Η πρώτη μέρα στην Αθήνα ήταν ευχάριστη, γιατί είδα για πρώτη φορά την Ακρόπολη από κοντά και ακόμη, μπόρεσε ο θείος μου με την οικογένειά του να περάσει να με δει από το ξενοδοχείο... Μ’ άρεσε

επίσης η βραδιά στον Πειραιά, που φάγαμε με τους συγγενείς του κ.Κανόνη... Μου άρεσε και ο Πυργετός. Το μόνο που με εννοχλούσε καμιά φορά ήταν που νόμιζαν ότι ντρέπομαι να φάω, αλλά εγώ πραγματικά δεν πεινούσα...Από τις εκδρομές μου άρεσε αυτή στα Μετέωρα, όπου είχε καταπληκτική θέα... Είδαμε σε λίγο χρόνο πολλά αξιοθέατα... »
(Ραχήλ Καλοούδη)

Στην εκδρομή στη Λάρισα μπορούσαν να έρθουν μαζί μας και όσα παιδιά απ’ τον Πυργετό ήθελαν. Πήγαμε στο αρχαιολογικό μουσείο της Λάρισας, στο αρχαίο θέατρο που τώρα ακόμη το ανασκάπτουν και στη Μητρόπολη της Λάρισας, τον Άγιο Αχίλειο. Μετά περπατήσαμε αρκετή ώρα μέχρι να φτάσουμε σ’ ένα πάρκο, το Αλκαζάρ, όπου είχε και συγκρουόμενα αυτοκινητάκια που μας άφησαν να οδηγήσουμε και μια φορά δωρεάν και ύστερα πήγαμε και στα Goody’s και το βράδυ βγήκαμε έξω στο Café του Πυργετού.

« Όταν φτάσαμε στο Μεγάλο Μετέωρο, τα κορίτσια έπρεπε να φορέσουμε φούστες που μας έδωσαν στο μοναστήρι και τα αγόρια μας κοροΐδευαν, γιατί φαινόμασταν σαν ζητιάνες ». (Κρύστα Καμαράκη).

Την Παρασκευή συναντηθήκαμε πάλι στις 8.00 η ώρα στο σχολείο και πήγαμε εκδρομή στο Δίον και στη Βεργίνα, που είδαμε τους αρχαιολογικούς χώρους, και στην Έδεσσα, όπου είδαμε και τους μεγάλους καταρράκτες που μας εντυπωσίασαν. Ύστερα μπορούσαμε να πάμε και λίγο στα μαγαζιά που βρίσκόντουσαν εκεί κοντά. Κατά τις 19.30 με 20.00 η ώρα φτάσαμε πάλι στον Πυργετό και το βράδυ βγήκαμε πάλι στην Cafeteria.

Το άλλο πρωί στις 8.30 η ώρα ξεκινήσαμε απ’ το σχολείο με το λεωφορείο, να πάμε στα Μετέωρα και, επειδή δεν είχε σχολείο, μπορούσαν να έρθουν μαζί και οι Πυργετινοί. Στα Μετέωρα ανεβήκαμε σε 3 διαφορετικά μοναστήρια, όπου τα κορίτσια έπρεπε να φορούν μακριές φούστες για να μπουν μέσα. Ύστερα κάτσαμε σ’ ένα παγωταζίδικο στην Καλαμπάκα και όσοι ήθελαν πήγαν με τον κ. Κανόνη και την κυρία Σιβιτανίδου σε μια άλλη πολύ παλιά εκκλησία (11ου αιώνα μ.Χ.) και μετά γυρίσαμε πάλι πίσω στον Πυργετό. Αυτή τη νύχτα επιτρεπόταν να μείνουμε μέχρι τις 24.00 η ώρα έξω, γιατί την επόμενη νύχτα, που θα ήταν η τελευταία στον Πυργετό, θα έπρεπε να πάμε νωρίς για ύπνο, για να είμαστε φρέσκοι το άλλο πρωί που θα ξεκινούσαμε το ταξίδι της επιστροφής στη Γερμανία. Την άλλη μέρα πήγαμε με τις οικογένειες που μας φιλοξενούσαν στα Αμπελάκια, όπου είδαμε το σπίτι ενός ανθρώπου που τον έλεγαν Schwarz και ήταν ο ιδρυτής του πρώτου συνεταιρισμού σε όλο τον κόσμο. Μετά, αφού περάσαμε και προσκυνήσαμε στην Αγ. Παρασκευή, στα Τέμπη, γυρίσαμε σ’ ένα πάρκο στον Πυργετό, όπου κάθε οικογένεια έψησε σουβλάκια, μπριζόλες και λουκάνικα και ο κ. Κανόνης έδωσε

« Die Schule in Pyrgetos machte auf uns einen mehr oder weniger guten Eindruck, war aber im Gegensatz zum KKG sehr ärmlich. Gegen 8.30 Uhr stellten sich alle vor dem Schulgebäude auf, um das morgendliche Gebet aufzusagen... Der eigentliche Beginn des Schuljahres ist am 11. September vorgesehen. Wegen dem Erdbeben begann die Schule aber erst am 20. September. Obwohl es schon Oktober ist, fehlen immer noch Lehrer ». (Melanie Ioannidis).

τα δώρα που είχαμε αγοράσει, για να ευχαριστήσουμε την κυρία Σιβιτανίδου. Εννοείται ότι ευχαριστήσαμε και όλους τους γονείς για τη ζεστή τους φιλοξενία.

Κι όμως, όσο ωραία και αν ήταν, δεν μπορούσαμε να μείνουμε για πάντα στον Πυργετό. Τη Δευτέρα το πρωί συναντηθήκαμε στις 6.15 η ώρα μπροστά στο σχολείο. Αποχαιρετηθήκαμε, ορισμένοι μάλιστα και με δάκρυα στα μάτια, και ξεκινήσαμε για το αεροδρόμιο της Θεσσαλονίκης. Στο ενδιαμέσο αφήσαμε 4 μαθητές που τους παρέλαβαν οι συγγενείς τους, για να μείνουν ακόμη λίγες μέρες στην Ελλάδα. Το αεροπλάνο μας θα έφτανε στις 11.00 η ώρα. Αφού δόσαμε τις βαλίτσες και περάσαμε απ’ τον έλεγχο, καθήσαμε κάπου και περιμέναμε άλλοι λυπημένοι που έφταναν απ’ τον Πυργετό και άλλοι χαρούμενοι, γιατί

«Το μουσείο στη Βεργίνα μου άρεσε πιο πολύ από οτιδήποτε άλλο ».
(Τασία Μητρολίδη)

θα πήγαιναν πάλι στο σπίτι τους και, όταν πήκαμε στο αεροπλάνο και φτάσαμε στο Düsseldorf, μας περίμεναν ανυπόμονα ορισμένοι γονείς.Δε χρειάζεται νομίζω να πω ότι αυτό το ταξίδι μου άρεσε πάρα πολύ και θα μου μείνει αξέχαστο.

Ελένη Κάλφα, 8η τάξη ΚΚΓ

Τεύχος 26

Περιεχόμενα

Εισαγωγικό σημείωμα σελ. 1
Το έτος 2000 σελ. 4
Μια ωραία μέρα στο χωριό μου σελ. 5
Μια καλοκαιρινή μέρα σελ. 6
Ένα κουραστικό πρωινό σελ. 7
Μια πασχαλιάτικη κυπριακή συνταγή σελ. 8
Η επανάσταση του 1821 σελ. 10
Μια μέρα στο οινοποιείο Παπαντώνη σελ. 11
Ξέρες ποιος ή ποια είναι; σελ. 14
Big Brother σελ. 18
Ανέκδοτα σελ. 19

Εισαγωγικό σημείωμα

Αγαπητές αναγνώστριες,
αγαπητοί αναγνώστες,

η προετοιμασία και η έκδοση αυτού του τεύχους της εφημεριδούλας μας ήταν και πάλι προβληματική. Αφενός οι αυξημένες υποχρεώσεις οι δικές μας και αφετέρου η απροθυμία των μαθητών να συμβάλλουν στη διατήρηση αυτής της αξιόλογης προσπάθειας που ξεκίνησαν κάποιοι άλλοι συμμαθητές τους το 1991 κάνουν τη ζωή του « εδώ Ακυσίγρανον » δύσκολη. Ελπίζουμε όμως ότι θα διατηρηθεί στη ζωή, γιατί όλοι αυτοί που κατά καιρούς συνεργάστηκαν στην έκδοση αυτής της εφημεριδούλας, το επιθυμούν ζωηρά.

Η ασιδοδξία μας πηγάει από το γεγονός ότι οι μαθητές και μαθήτριες της 5ης και 6ης τάξης του Kaiser-Karls-Gymnasium έχουν και έμπνευση και διάθεση να γράφουν. Αν και οι γονείς των άλλων παιδιών παροτρύνουν τα παιδιά τους να γράφουν κάπου κάπου έστω ένα μικρό άρθράκι για το « Ακυσίγρανόν » μας, τότε δε θα έχουμε κανένα λόγο να ανησυχούμε.

Έκκληση κάνουμε και στους παλιότερους μαθητές μας, όσοι τουλάχιστον συνεχίζουν και μας διαβάζουν, να μας στέλνουν κι αυτοί κάποιο άρθρο τους, έστω κι αν οι καθημερινές σκοτούρες τους δεν τους αφήνουν πολύ ελεύθερο χρόνο. Θα τους είμαστε ευγνώμονες.

Δυστυχώς, αγαπητοί συμπατριώτες, και οι επόμενες γραμμές του σημερινού μας σημειώματος δεν είναι ευχάριστες. Αιτία αποτελούν οι εξελίξεις στο δίγλωσσο ελληνογερμανικό μοντέλο εκπαίδευσης στο KKG.

Όπως γνωρίζουν πολλοί από σας, το Φεβρουάριο 2000 έφτασε στη διεύθυνση του σχολείου μία εγκύκλιος της Νομαρχίας Κολονίας (Bezirksregierung Köln), σύμφωνα με την οποία, ο ελληνογερμανικός κλάδος εκπαίδευσης στο σχολείο μας θα πρέπει να συρρικωνθεί λόγω, λέει, μικρού αριθμού μαθητών σ' αυτόν και, επομένως, αδυναμίας χρηματοδότησης.

Συγκεκριμένα, στο σχολικό πρόγραμμα των ελλήνων μαθητών που βρίσκονται κιόλας μέσα στο KKG δεν επέρχεται καμία αλλαγή μέχρι να φτάσουν στη 10η τάξη. Όλα θα συνεχίσουν να κυλούν όπως ήταν μέχρι τώρα.

Για τους νέους όμως μαθητές που θα έρθουν στο KKG από τη σχολική χρονιά 2000/2001 θα ισχύουν οι εξής καινοτομίες:

- α) Στην 5η και 6η τάξη θα κάνουν μάθημα Ελληνικών χωρίς να παίρνουν προαγωγικό ή απορριπτικό βαθμό, όπως γινόταν και με όλους τους έλληνες μαθητές μέχρι τώρα. (δεν άλλαξε τίποτε)
β) Από την 7η μέχρι και τη 10η τάξη θα συνεχίσουν να κάνουν το μάθημα των Ελληνικών στη θέση της δεύτερης ξένης γλώσσας παίρνοντας κανονικό προαγωγικό ή απορριπτικό βαθμό, όπως γινόταν μέχρι τώρα. (δεν άλλαξε τίποτε)
γ) Από την 7η μέχρι και τη 10η τάξη θα σταματήσουν να κάνουν το μάθημα της Γεωγραφίας ή της Πολιτικής ή της Ιστορίας, τα οποία για τους έλληνες μαθητές διδάσκονταν μέχρι τώρα στα Ελληνικά. (αυτό είναι το αρνητικό)
Ως προς το μάθημα των Θρησκευτικών το KKG δεν έχει ακόμη κάποια σαφή οδηγία από την Προϊστάμενη Αρχή. Ας ελπίσουμε ότι δε θα έχουμε και εκεί παρόμοιες περικοπές.

Αξέναντι σ' αυτή την απόφαση της σχολικής Επιθεώρησης της Κολονίας, αντέδρασαν με αποφασιστικότητα όλοι οι εμπλεκόμενοι στο ελληνογερμανικό μοντέλο. Πρώτα πρώτα ο ελληνικός Σύλλογος Γονέων και Κηδεμόνων με παραστάσεις σε πολιτικά κόμματα του Άαχεν, στο ελληνικό Προξενείο στο Düsseldorf, στις τοπικές εφημερίδες και στη Νομαρχία Κολονίας. Παρόμοια υπήρξε και η αντίδραση του Συλλόγου των Καθηγητών του KKG καθώς και της Σχολικής Επιτροπής του (Schulpflegschaft).Όλοι αυτοί θεωρούν το δίγλωσσο μοντέλο ως ένα βήμα προς την ευρωπαϊκή ενοποίηση και ως εμπλουτισμό του εκπαιδευτικού τοπίου του Άαχεν.

Η απόφαση όμως της Επιθεώρησης μέχρι τώρα θεωρείται δεδομένη και με δυσκολία θα αποφύγουμε την εφαρμογή αυτών των πραγματικά αδικαιολόγητων μέτρων. Και θεωρούμε τα μέτρα αδικαιολόγητα, γιατί βασίζονται αποκλειστικά και μόνο σε στενή γραφειοκρατική νοοτροπία.

Φανταστείτε το πράγμα ως εξής: Ένα παιδί πνίεται και ζητά από τους γονείς του φαγητό. Η μητέρα αγανακτισμένη, γιατί όλο αυτή πληρώνει από το χαρτζιλίκι της για το φαγητό του παιδιού, καλεί τον πατέρα να αγοράσει στο παιδί κάτι να φάει. Εκείνος αρνείται, γιατί όλο το μισθό του τον δίνει στη μητέρα και ο ίδιος κρατάει επίσης μόνο ένα χαρτζιλίκι, το οποίο δε θέλει να ξοδέψει, για να αγοράσει κάτι του παιδιού να φάει. Το αποτέλεσμα είναι, κανείς να μην αγοράζει του παιδιού φαγητό, γιατί τάχα θα ξοδέψει δικά του χρήματα και το παιδί μένει νηστικό ή στην καλύτερη περίπτωση αναγκάζεται να συμβιβαστεί με την τσίχλα που βρήκε στην τσέπη του ο πατέρας και του έδωσε να την μασάει!

Πάντως, εμείς κρατώντας το κεφάλι ψηλά θα συνεχίσουμε τον αγώνα για τη σωστή διδασκαλία της μητρικής μας γλώσσας στις νεότερες γενιές των Ελληνόπουλων του Άαχεν.

Μέσα από τούτες εδώ τις στήλες ο Σύλλογος Γονέων και Κηδεόνων πληροφορεί όλους τους έλληνες μαθητές του Άαχεν ότι διοργανώνει διαγωνισμό ανάμεσά τους, για το φτιάξιμο μιας ιστοσελίδας (homepage) του Συλλόγου στο internet.

Οι παρουσιάσεις των προσφορών των μαθητών και μαθητριών πρέπει να γίνουν μέχρι τις 31.8.2000.

Θα δοθούν βραβεία στις τρεις καλύτερες παρουσιάσεις: το πρώτο βραβείο είναι 200 DM, το δεύτερο 150 DM και το τρίτο 100 DM. Πληροφορίες μπορούν να πάρουν οι ενδιαφερόμενοι είτε από τον κ. Καμαράκη Παναγιώτη είτε από κάποιο άλλο μέλος του Δ.Σ. του Συλλόγου.

Μ' αυτά και μ' αυτά σας ευχόμαστε καλή ανάγνωση και καλό καλοκαίρι.

Κανόνες Στέλιος, φιλόλογος

Το έτος 2000

Εγώ θα ήθελα πολύ για το 2000 να σταματήσουν σε όλη τη γη οι πόλεμοι και να βρουν σπίτια όλοι οι άνθρωποι που μέχρι τώρα μένουν στους δρόμους. Να μην υπάρχουν παιδιά που πεθαίνουν από την πείνα και να εξαφανιστούν όλα τα όπλα από τη γη.

Όλοι οι άνθρωποι που είχαν μέχρι τώρα κακή ψυχή, να γεμίσουν μέσα τους με αγάπη και να μη σκοτώνουν ανθρώπους.

Για μένα και την οικογένειά μου θα ήθελα το 2000 να είμαστε όλοι καλά, να έχουμε τύχη και να βρούμε πολλούς φίλους. Το ίδιο εύχομαι και για τους συμμαθητές και τους δασκάλους μου.

Ελένη Καλτσογιάννη, 5η τάξη KKG

Όλοι πιστεύουν πως το έτος 2000 θα καταστραφεί ο κόσμος. Στην τηλεόραση κάνουν συνεντεύξεις με παιδιά και με άλλον κόσμο κι όλοι λένε πως θα χαθεί ο κόσμος.

Εγώ δεν το πιστεύω αυτό, γιατί κι αυτό το έτος είναι όπως και το 1999 και το 1998. Η διαφορά ανάμεσα στο 1999 και στο 2000 είναι ότι το 2000 είναι ένα στρογγυλό έτος. Για μένα είναι μόνο ένα έτος και τι λέει ο άλλος κόσμος είναι δικό του πρόβλημα.

Εγώ έχω μια ευχή για το 2000, αλλά δεν πιστεύω ότι θα γίνει. Όλοι οι άνθρωποι να ζουν μεταξύ τους με ειρήνη.

Ελένη Μηλούση, 5η τάξη KKG

Μια ωραία μέρα στο χωριό μου

Μια ζεστή καλοκαιρινή μέρα στην Ελλάδα καθόμασταν ο ξάδερφός μου κι εγώ σε ένα παγωτατζίδικο στην πλατεία της Κηφισιάς και τρώγαμε το παγωτό μας.

Επειδή βαριόμασταν, κοιτούσαμε έξω και είδαμε μια μαμά με το μορό της που περίμεναν στη στάση, και μια άλλη γυναίκα που πηγαίνοντας στη δουλειά της αγόρασε μια εφημερίδα. Το καλύτερο όμως που μας έκανε να γελάσουμε, ήταν μια φωνακλού κυρία που μάλωνε μ' έναν ταξιτζή.

Ξαφνικά ακούστηκε μια δυνατή βροντή και άρχισε να βρέχει και η είσοδος του μαγαζιού γέμισε κόσμο, που προσπαθούσε να αποφύγει τη βροχή.

Ανέκδοτο

Ο έλληνας πολιτικός Κωνσταντίνος Καραμανλής και η διάσημη γαλλίδα ηθοποιός Μιλέν Ντεμονζώ συναντήθηκαν κάποτε και συστήθηκαν :

- Μιλέν Ντεμονζώ !

- Μι λεν Κώστα !

Δημήτρης Μελαδίνης, 5η τάξη KKG

Μια καλοκαιρινή μέρα

Μια βδομάδα έκανε στην Ελλάδα πάρα πολλή ζέστη. Η μαμά πήγαινε στην Κηφισιά να δουλέψει. Καθώς πήγαινε, πέρασε από την πλατεία. Εκεί είδε μια φωνακλού γυναίκα που πουλούσε εφημερίδες και φώναζε : « Εφημερίδες! Μόνο 160 η μία! ».

Η μαμά, επειδή έκανε ζέστη, χαιρόταν που θα πήγαινε στο εργοστάσιο, όπου δεν είχε τόσο ζέστη.

Όταν πια η μαμά τέλειωσε τη δουλειά της και ερχόταν στο σπίτι, ξαφνικά άρχισε να βροντάει. Έτρεξε γρήγορα στη στάση, για να μη βρεχτεί. Εκεί δεν είχε θέση να καθήσει, γιατί ήταν όλες πιασμένες. Ήρθε το λεωφορείο και μπήκε μέσα, πάλι δε βρήκε θέση, γιατί το λεωφορείο ήταν γεμάτο κι έπρεπε να σταθεί κοντά στην πόρτα.

Παρ’ όλα αυτά που πέρασε η μαμά, έφτασε κάποτε στο σπίτι.

Ελένη Μηλούση, 5η τάξη ΚΚΓ

Ένα κουραστικό πρωινό

Ήταν Δευτέρα πρωί κι έπρεπε να πάω όπως πάντα στη δουλειά μου. Έκανε πολλή ζέστη κι έλαμπε ο ήλιος. Έπρεπε να περπατήσω μέχρι την πλατεία, για να πάρω το λεωφορείο για την Κηφισιά, όπου δούλευα. Στο δρόμο μου πέρασα από ένα περίπτερο κι αγόρασα δυο εφημερίδες, για να διαβάσω τα νέα της Ελλάδας. Αυτή τη μέρα δεν είχε πολύ κόσμο στη στάση. Εκτός απόμένα περίμεναν άλλες δυο γυναίκες. Σε λίγο ήρθε το λεωφορείο και βρήκα θέση κοντά στην είσοδο. Δυστυχώς, καθόταν δίπλα μου μια φωνακλού γυναικα μ’ ένα κλαψιάρικο παιδί. Με τρέλαναν πρωί πρωί με τις φωνές τους κι έκανα το σταυρό μου, όταν έφτασα στην Κηφισιά και κατέβηκα από το λεωφορείο. Ελπίζω να μη συναντάω τέτοιες αναποδιές κάθε φορά που θα πηγαίνω στη δουλειά μου.

Χριστίνα Κίτσιου, 5η τάξη ΚΚΓ

Μια πασχαλιάτικη κυπριακή συνταγή
Φλαούνες

Υλικά

Για τη ζύμη:
1500 γρ. αλεύρι
400 γρ. σπρά ή βιτάμ
3 αυγά
μαστίχα, κανέλα, μαχλέπι κοπανισμένο
1 ½ ποτήρι νερό με γάλα
λίγο αλάτι

Για τη γέμιση
200 γρ. προζύμι
2500 γρ. τυρί (κόκκινο, κασκαβάλι ή χαλούμι)
½ κουταλάκι κανέλα, μαστίχα, μαχλέπι κοπανισμένο, δυόσμος
½ κουταλάκι βανίλια
3 κουταλάκια μπέικιν – πάουντερ
3-4 αυγά
σουσάμι

Εκτέλεση

Ζύμη : Ανακατεύετε το σπρά ή το βιτάμ με το αλεύρι, το αλάτι και τα μπαχαρικά. Προσθέτετε ένα ένα τα αυγά και στη συνέχεια το νερό με το γάλα και κάνετε τη ζύμη. Κοπανίστε τη μαστίχα βάζοντας μέσα και λίγη ζάχαρη ή αλάτι.

Γέμιση : Τρίβετε τα τυριά σε τρίφτη και τα βάζετε σε μια ανοξείδωτη λεκάνη. Διαλύετε το προζύμι με 2-3 αυγά και το ανακατεύετε με το τυρί προσθέτοντας και τα μπαχαρικά με το δυόσμο. Προσθέτετε και τα υπόλοιπα αυγά, για να γίνει ένα μαλακό μίγμα. καθώς και τη βανίλια. Καλό είναι η γέμιση να μείνει για μερικές ώρες προτού χρησιμοποιηθεί.

Λίγο πριν χρησιμοποιηθεί, τη ζυμώνετε προσθέτοντας και το μπέικιν – πάουντερ. Ανοίγετε με τη ζύμη πίτες λεπτές, στρογγυλές, τις αλείφετε με αυγό χτυπημένο και βάζετε στο κέντρο 1-2 κουταλιές γέμιση. Διπλώνετε το φύλλο να σκεπάσει τη γέμιση και να πάρει σχήμα τριγωνικό ή τετράγωνο. Με ένα πιρούνι πιέζετε τις άκρες να κλείσουν και τρυπάτε στο κέντρο δυο πηρουινές. Αλείφετε τις φλαούνες με αυγό και τις περνάτε από το σουσάμι. Τις βάζετε σε λαμαρίνα και τις ψήνετε στο φούρνο περίπου 1 ώρα στους 220 βαθμούς. Ο φούρνος πρέπει να ανοίγεται πολλές φορές στη διάρκεια του ψησίματος. Καλή όρεξη !

Ελένη Κάλφα, 8η τάξη ΚΚΓ

Ανέκδοτα

- Μπαμπά, μπορείς να μου πεις πώς λειτουργεί ο εγκέφαλος;
- Άσε με ήσυχο, παιδί μου´ έχω άλλα πράγματα στο κεφάλι μου !

Ο φυλακισμένος στο δεσμοφυλάκα:
- Δίνετε, παρακαλώ, αυτό το γράμμα στο δικηγόρο μου που μένει δυο κελιά παρακάτω !

Σελήνα Βύκε, 6η τάξη ΚΚΓ

Η επανάσταση του 1821

Σημαντικοί σταθμοί του Αγώνα των Ελλήνων εναντίον των Τούρκων:

21-3-1821 Ο Π. Π. Γερμανός ευλογεί τους επαναστάτες στην Αγία Λαύρα.

23-3-1821 Η Καλαμάτα είναι η πρώτη ελληνική πόλη, που απελευθερώνεται από τους Τούρκους.

24-3-1821 Απελευθέρωση της Πάτρας.

23-9-1821 Η απελευθέρωση της Τρίπολης. Ένα σπουδαίο γεγονός για την επανάσταση, επειδή η πόλη είχε γεωγραφικά σημαντική θέση.

6/7-4-1822 Καταστροφή της Χίου από τους Τούρκους.

26-6-1822 Μάχη στα Δερβενάκια και καταστροφή του Δράμαλη.

11-8-1822 Σκοτώνεται ο Μάρκος Μπότσαρης.

7-4-1824 Πεθαίνει ο λόρδος Μπάρον, ένας φιλέλληνας που ήρθε στο Μεσολόγγι για να βοηθήσει τους Έλληνες.

14/15-6-1824 Καταστροφή των Ψαρών

20-5-1825 Μάχη στο Μανιάκι, θάνατος του Παπαφλέσσα.

10-4-1826 Η ηρωική έξοδος του Μεσολογγίου.

24-4-1827 Μάχη στο Φάληρο και θάνατος του Γεωργίου Καραϊσκάκη.

18-10-1827 Ναυμαχία του Ναυαρίνου, όπου καταστρέφεται ο Τουρκοαιγυπτιακός στόλος.

17-1-1828 Ο Ιωάννης Καποδίστριας φτάνει στο Ναύπλιο και αναλαμβάνει το αξίωμα του πρώτου Κυβερνήτη της Ελλάδας.

Φεβρουάριος 1830: Η ΕΛΛΑΔΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΤΑΙ ΩΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟ ΚΡΑΤΟΣ

Κωστής Μαυρίδης, 8η τάξη ΚΚΓ

Μια μέρα στο οιοποισίο Παπαντώνη

Στις πασχαλινές μου διακοπές πήγα στην Ελλάδα. Ένα Σάββατο, λοιπόν, ξεκινήσαμε νωρίς για το Αργος που βρίσκεται κοντά στο Ναύπλιο. Νωρίς το μεσημέρι φτάσαμε στο κτήμα Παπαντώνη, όπου φτιάχνεται το Κρασί «Μηδέν Άγαν». Χαιρέτησα με τους ανθρώπους που μας πρόσφεραν κατευθείαν κρασί. Πρώτα ανοίξαμε ένα ιταλικό Chianti και ύστερα ένα Μηδέν Άγαν. Μετά, ο κύριος Παπαντώνης μας έδειξε τις μηχανές, τα βαρέλια και τις μπουκάλες που πρέπει να περιμένουν περίπου ένα χρόνο μέχρι να πουληθούν. Όταν είχαν μιλήσει λίγο οι μεγάλοι, μας χάρισε κρασί ο κύριος Παπαντώνης. Τότε η οικογένειά μου

κατέβηκε στο Ναύπλιο, όπου είχαμε κλείσει ραντεβού με τον κύριο Παπαντώνη. Εκεί μας κάλεσε να φάμε σε μια ψαροταβέρνα. Με το χταποδάκι μας ήπιαμε πρώτα ένα λευκό κρασί και ύστερα φυσικά ένα Μηδέν Άγαν.

Μετά από τρεις ώρες φύγαμε και κάναμε μια βόλτα. Τυχαία είδαμε το μουσείο του κομπολογιού. Μπήκαμε μέσα και είδαμε την ιστορία του κομπολογιού. Ήταν παράξενο που οι Έλληνες ήταν ο μόνος λαός του κόσμου που δεν είχε το κομπολόι για θρησκευτικούς λόγους, αλλά για να περνάει την ώρα του.

Ύστερα, πήγαμε για καφέ σε μία καφετέρια, στην παραλία του Ναυπλίου. Δυστυχώς, έπρεπε να φύγουμε μετά για την Αθήνα. Αυτή τη μέρα δε θα την ξεχάσω ποτέ, γιατί το κρασί μου έφερε λίγο πιο κοντά έναν ολόκληρο πολιτισμό.

Η ονομοπία στο Κτήμα Παπαντώνη ιδρύθηκε το 1992. Έχει χωράφια με 70 στρέμματα. Το αμπέλι είναι στο Μαλανδρένι Αργολίδος που ανήκει στη Νεμέα, σε υψόμετρο 320 μέτρων. Είναι 18 ετών, ποικιλίας Αγιωργίτικο και εκτάσεως 15 στρεμμάτων.

Το ονομοπείο βρίσκεται σε απόσταση 15 χλμ. Τα βαρέλια όπου παλαιώνει το «Μηδέν Άγαν» είναι από τη Γαλλία και χρησιμοποιούνται για τρεις μόνο περιόδους. Μεγάλο ρόλο στη δημιουργία του κρασιού αυτού παίζει ο οινολόγος του κτήματος Χρήστος Πέππας που σπούδασε στη Dijon και ξέρει καλά από το Αγιωργίτικο. Το Μηδέν Άγαν είναι κρασί ιδανικό για παλαιώση με προτεινόμενη διάρκεια από 7 έως 9 χρόνια. Το όνομα «Μηδέν Άγαν» προέρχεται από γνωστή επιγραφή στο Μαντείο των Δελφών και σημαίνει «τίποτε σε υπερβολή».

Χρήστος Γκόλιας, 8η τάξη ΚΚΓ

Ξέρεις ποιος ή ποια είναι;

1 Η συμμαθήτριά μου είναι ένα λεπτό κορίτσι. Έχει καστανόμαυρα μαλλιά, που της φτάνουν μέχρι τους ώμους. Είναι λίγο κοντή. Τα μάτια της είναι καστανόχρωμα. Στο μάθημα τις πιο πολλές φορές είναι ήσυχη, αλλά στα διαλείμματα ζωντανεύει.

Δε φοράει γυαλιά, αλλά στα δόντια της έχει σιδεράκια. Πολλές φορές φοράει στα μαλλιά της μια κορδέλα. Μιλάει κιόλας τρεις γλώσσες και τώρα μαθαίνει και Αγγλικά. Ποια είναι;

Σελίνα Wilke, 6η τάξη ΚΚΓ

2 Ο συμμαθητής μου δεν είναι πολύ ψηλός, αλλά ούτε και κοντός. Μπορώ να πω ότι είναι αδύνατος. Είναι πολύ ήσυχος στο μάθημα και καμιά φορά τεμπέλης. Κάποτε είναι γκρινιάρης, αλλά όχι τόσες πολλές φορές.

Όταν έρχεται στο σπίτι μας, παίζουμε πολλές φορές μπάλα. Παίζει πολύ καλή μπάλα, γιατί είναι πολύ γρήγορος. Ξέρει πολύ καλά Ελληνικά. Είναι κάπως μελαγχρινός. Στο σχολείο και στο σπίτι του είναι αστείος.

Ποιος είναι;

Αλέξανδρος Μητρολίδης, 6η τάξη ΚΚΓ

3 Εδώ και ενάμιση χρόνο πάω σχολείο στο ΚΚΓ και μαζί με άλλους συμμαθητές μου παρακολουθώ το μάθημα των Ελληνικών.

Στην τάξη είμαστε οχτώ ζωηρά παιδιά, 3 αγόρια και 5 κορίτσια. Το ένα απ' αυτά τα κορίτσια είναι αρκετά ψηλό, αδύνατο και έχει δυο υπέροχα πράσινα μάτια. Χαρακτηριστικό της είναι οι πολύ μακρούς, καστανές κοτσίδες, που της φτάνουν μέχρι τη μέση.

Είναι πάντα χαμογελαστή, ευγενική και πρόθυμη να βοηθήσει όλους όσοι τη χρειάζονται. Μαντέψατε κιόλας για ποιαν πρόκειται;

Κλάρα Riccio, 6η τάξη ΚΚΓ

4 Αυτή η συμμαθήτριά μου πηγαίνει κάθε πρωί στο σχολείο χωρίς μεγάλο πρόβλημα. Υπάρχουν, βέβαια, μερικές λεπτομέρειες που δεν της αρέσουν.

Κουβαλάει σχεδόν κάθε μέρα το ίδιο πλατύ σακίδιο που είναι μαύρο και σχεδόν άδειο. Κάνει τα μαθηματά της καθαρά και τέλεια και γι' αυτό είναι μια πολύ καλή μαθήτρια. Στο μάθημα είναι πάντα πολύ ήσυχη και το παρακολουθεί με πολύ ενδιαφέρον. Μιλάει πολύ καθαρά και άνετα τα Ελληνικά όπως και τα Γερμανικά. Αυτό το κορίτσι είναι ελαφρύ και λεπτό. Της αρέσουν τα γλυκά και προπαντός η ζάχαρη.

Συμπεριφέρεται ευγενικά και σε ηλικιωμένους και σε νέους ανθρώπους. Κάπου κάπου όμως γίνεται πολύ νευρική. Τσακώνεται μερικές φορές με τις φιλενάδες της, αλλά μετά από λίγο καιρό είναι ξεχασμένα πράγματα γι' αυτήν. Είναι σχεδόν πάντα χαρούμενη και αστεϊεύεται με τους άλλους. Τα μαλλιά της είναι ξανθά και χτενισμένα. Τα ρούχα που φοράει δεν είναι παρδαλά και στενά, αλλά φαρδιά και προσεγμένα.

Έχει μεγάλη διάθεση για κουβέντα και για παιχνίδι. Μήπως την ξέρετε κι εσείς;

Νικολέτα Γιαννουλίδου, 6η τάξη ΚΚΓ

5 Εγώ πηγαίνω στο ΚΚΓ εδώ κι ενάμιση χρόνο. Στην τάξη μου έχω μια συμμαθήτρια που είναι και η καλύτερη φιλενάδα μου.

Είναι ξανθομάλλα, με μακριά μαλλιά. Τα ρούχα της είναι μοντέρνα και ελαφριά ακόμη και το χειμώνα. Εγώ θα κρύωνα με τόσο λεπτά ρούχα, αλλά εκείνη δεν κρινώνει.

Είναι κοντή και αδύνατη. Νομίζω όμως ότι θα γίνει ψηλή. Έχει καφετιά μάτια και μικρή μύτη. Η μαύρη τσάντα της του σχολείου μεγάλη και την κουβαλάει πάντα με τον ένα όμο. Μερικές φορές είναι γκρινιάρα και μάλιστα όταν έχουμε πολλά μαθήματα. Ο δρόμος για τα σπίτια μας είναι περίπου ο ίδιος και μερικές φορές παίζουμε και μαζί. Ξέρεις ποια είναι;

Ιουλία Καλλιόπη, 6η τάξη ΚΚΓ

6 Αυτός που περιγράφω είναι καμιά φορά λίγο άτακτος και κάνει βλακείες. Παίζει καλή μπάλα, κάνει πολλά αστεία και βάζει κάτι στα μαλλιά του, για να φαίνονται ωραία ή φοράει καπέλο.

Είναι ψηλός, παχύς και μερικές φορές και τεμπέλης. Ποιος είναι;

Δημήτρης Καζαντζίδης, 6η τάξη ΚΚΓ

7 Εγώ πηγαίνω στο ΚΚΓ κι έχω έναν πολύ αστείο φίλο. Στο μάθημα δε λέει πολλά, αλλά είναι πολύ καλός. Έχει μαύρα μαλλιά και είναι λίγο αδύνατος. Αν και ενοχλεί λίγο, είναι ζωηρός και χαρούμενος. Αν δεν μπορώ να κάνω κάτι, είναι πρόθυμος να με βοηθήσει. Για να μη μας καταλαβαίνουν οι περστικοί, μιλάμε μαζί στα Ελληνικά. Μήπως βρήκατε ποιος είναι ο φίλος μου;

Αλέξανδρος Μέργιανλης, 6η τάξη ΚΚΓ

Big Brother

Το 1999 άρχισε το Big Brother – Projekt για πρώτη φορά στην Ολλανδία. Ο εφευρέτης ήταν ο John de Mol.

Αυτή την ιδέα την είχε κιόλας πριν δύο χρόνια, δηλαδή να κλείσει κάποιους υποψήφιους σε ένα σπίτι, κάτω από την επίβλεψη πολλών τηλεοπτικών μηχανών. Όπως και στη Γερμανία είχε και στην Ολλανδία καλή επιτυχία.

Το αρχιτεκτονικό γραφείο Philippon & Partner έχτισαν στο οικόπεδο του NOB – Studios, στο Köln-Hürth, το σπίτι για τους υποψήφιους του Big Brother, μετά από παραγγελία του τηλεοπτικού σταθμού RTL II. Άρχισαν να το χτίζουν στις 15 Νοεμβρίου 1999 και τελείωσαν το Φεβρουάριο του 2000. Τα σχέδια ήταν πιστά αντίγραφα από το αντίστοιχο σπίτι στην Ολλανδία. Το σπίτι – κοντέινερ έχει μήκος 52,56 μ. και πλάτος 26,96 μ. Ο κατοικήσιμος χώρος είναι 153 τ.μ., οι χώροι για τον τεχνικό εξοπλισμό 555 τ.μ. και ο κήπος 284 τ.μ. Την 1.3.2000 άρχισε να το μεταδίδει η τηλεόραση του RTL II. Ήρθαν 10 άτομα, 5 γυναίκες και 5 άντρες, για να μείνουν μαζί εκεί μέσα για 100 μέρες. Σε κάθε δωμάτιο υπάρχουν κάμερες που μεταδίδουν συνεχώς – με εξαίρεση μόνο μία ώρα το 24ωρο - ό,τι γίνεται μέσα στο κοντέινερ.

Κάθε εβδομάδα οι κλεισμένοι μέσα σ' αυτό πρέπει να κάνουν μερικές εργασίες. Αν καταφέρουν να τις κάνουν σωστά, παίρνουν χρήματα, με τα οποία παραγγέλνουν πράγματα που χρειάζονται.

Κάθε εβδομάδα καθένas απ' αυτούς ψηφίζει 2 άτομα, τα οποία θέλει να φύγουν. Οι δύο με τις πιο πολλές ψήφους είναι οι υποψήφιοι να φύγουν στο τέλος της εβδομάδας. Στη διάρκεια όμως της εβδομάδας μπορούν οι τηλεθεατές να πάρουν τηλέφωνο στο κανάλι και να ψηφίσουν αυτόν που τελικά θα φύγει. Όποιος πάρει τις περισσότερες ψήφους, την επόμενη Κυριακή βγαίνει από το κοντέινερ και από το παιχνίδι.

Εννοείται, ότι όποιος θέλει να βγει από μόνος του, βγαίνει. Στη θέση του όμως έρχεται κάποιος καινούριος.

Όποιος μείνει τελευταίος μέσα στο σπίτι κερδίζει 250.000 DM.

Μέχρι την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, μέσα στο κοντέινερ βρίσκονται ακόμη 4 άτομα, ενώ έχουν περάσει οι 80 από τις 100 μέρες. Να δούμε ποιος θα πάρει τις 250.000 DM!

Χριστίνα Γιαννούση, Γιάννης Καλίτσας, 8η τάξη ΚΚΓ

Ανέκδοτα

Σε μια βρύση στα Τέμπη συναντιούνται ένας Έλληνας κι ένας Άγγλος τουρίστας. Ο Άγγλος δίνει προτεραιότητα στον Έλληνα:

- Please!

- Πιλό' ισό' ιγώ θα πλυθώ μετά!

Ο κυρ Θύμιος ρωτάει το συγχωριανό του:

- Κιρδίσαμι σήμερα;

- Ναι, 3-0.

- Κι ποιος έβαλι τα γκολ;

- Του ένα του φούρνιαρ' ι γιος κι του άλλου του χασάπ' ι γιος.

- Κι του τρίτου;

- Μόνι τ'ς.

- Άι ρε, πήραμι κι Γιουγκοσλάβο !

Δημήτρης Μελαδίνης, 5η τάξη ΚΚΓ

Περιεχόμενα τεύχους 27

[index.html](#)

Εισαγωγικό σημείωμα	
Καλοκαιρινές διακοπές (6η / 7η τάξη ΚΚΓ)	σελ. 1
Αξιοπερίεργα (Σελήνα Βίλκε, 7η τάξη ΚΚΓ)	σελ. 7
Τα καινούρια μας τραγούδια (Ιουλία Καλλιπόση, 7η τάξη ΚΚΓ)	σελ. 7
Περιβάλλον (6η / 7η τάξη ΚΚΓ)	σελ. 8
Κρυπτόλεξο διακοπών (Ιουλία Καλλιπόση, 7η τάξη ΚΚΓ)	σελ. 12
Τα δελφίνια (Χρήστος Γκόλιας, 9η τάξη ΚΚΓ)	σελ. 13
Ανέκδοτα (Σελήνα Βίλκε, 7η τάξη ΚΚΓ)	σελ. 16
Μια ματιά στον 2pac (Ραχήλ Καλούδη, Κρύστα Καμαράκη, 9η τάξη ΚΚΓ)	σελ. 17
Και μετά τι; (10η / 11η τάξη ΚΚΓ)	σελ. 20
Αστεία	σελ. 28

Αγαπητοί αναγνώστες,

με κέφι και χαρά ξεκινήσαμε και το νέο σχολικό έτος, για το οποίο ευχόμαστε σε όλους τους μαθητές και τις μαθήτριες κάθε πρόοδο.

Σ' αυτό το τεύχος, εκτός από την πολύ ενδιαφέρουσα ύλη, έχουμε τη χαρά να σας πληροφορήσουμε ότι το «εδώ Ακυίσγρανον» μπορείτε στο μέλλον να το διαβάζετε και . . . ηλεκτρονικά, αφού απέκτησε και δική του ιστοσελίδα στο ίντερνετ:

www.edo-akyisgranon.de

Όσοι, λοιπόν, έχετε πρόσβαση εκεί και σας αρέσει να ασχολείστε με τα κομπιούτερ, διαβάστε μας εκεί και γράψτε μας τις εντυπώσεις σας. Κάθε αρχή, βέβαια, είναι δύσκολη, αλλά στη συνέχεια

ελπίζουμε να γινόμαστε όλο και πιο καλοί.

Με την ευκαιρία αυτή σας πληροφορούμε ότι και ο Σύλλογος Γονέων και Κηδεμόνων του Άαχεν, ο οποίος μάλιστα χρηματοδοτεί και την έκδοση της εφημερίδας μας, βγαίνει στο ίντερνετ με τη διεύθυνση www.syllogos-goneon-aachen.de

Η ηλεκτρονική εποχή άρχισε και για την εφημερίδα μας, στο διάβασμα της οποίας σας ευχόμαστε καλή διασκέδαση !

Στέλιος Κανόνης, φιλόλογος

Καλοκαιρινές διακοπές 2000

Οι μαθήτες και μαθήτριες της φετινής 6η τάξης του ΚΚΓ γράφουν σ' αυτό το άρθρο πώς υπολόγιζαν να περάσουν τις διακοπές τους το καλοκαίρι του 2000 και πώς τελικά τις πέρασαν. Εννοείται ότι, όταν έγραφαν τα σχέδια και τα όνειρά τους, βρίσκονταν ακόμη στην 5η τάξη (Πριν), ενώ, όταν έγραφαν τις εντυπώσεις τους, είχαν κιάλας προαχθεί στην 6η τάξη (Μετά).

Πριν

Εμείς θέλουμε την τρίτη εβδομάδα των διακοπών του καλοκαιριού να πάμε με το αυτοκίνητο και το καράβι στην Ελλάδα. Θέλουμε να μείνουμε εκεί κάπου δυο τρεις εβδομάδες.

Θα πηγαίνουμε κάθε μέρα για μπάνιο στη θάλασσα. Μετά, θα πηγαίνουμε να τρώμε σε μια ταβέρνα και θα γυρνάμε το βράδυ στο σπίτι.

Εύχομαι η γιαγιά μου να είναι πάντα καλά, για να την παίρνουμε μαζί.

Θέλουμε να επισκεφτούμε και πολλούς γνωστούς.

Όταν γυρίσουμε, θέλω να διαβάσω πιο πολύ Μαθηματικά, γιατί δεν είμαι πολύ καλή εκεί.

Μετά

Τρεις εβδομάδες πριν αρχίσουν ξανά τα σχολεία, πήγαμε με το αυτοκίνητό μας στην Ελλάδα. Κάναμε δύο μέρες για να φτάσουμε στο καράβι, με το οποίο σε οχτώ ώρες ταξιδέψαμε στην Ελλάδα. Ο καιρός ήταν πάρα πολύ ωραίος, μόνο που είχε πολλή ζέστη. Η γιαγιά, ο θείος, η θεία και τα ξαδέλφια μου χάρηκαν πολύ, όταν μας είδαν, όπως κι εμείς, όταν είδαμε αυτούς.

Ήταν ωραία στην Ελλάδα, μόνο που πολλές φορές δεν ήξερα τι να κάνω. Το πρωί ξυπνούσαμε αργά, μετά από λίγες ώρες τρώγαμε μεσημεριανό φαγητό και για μπάνιο πηγαίναμε κατά τις έξι η ώρα. Έτσι η μέρα τελείωνε γρήγορα. Καμιά φορά παίρναμε μαζί και τη γιαγιά μου για μπάνιο. Μια μέρα πήγαμε και σε ένα βουνό, όπου στα πόδια του είχε και θάλασσα. Ήταν υπέροχα, αλλά είχε και 3 μέτρα κύματα! Μετά από εκεί πήγαμε να ψαρέψουμε. Πιάσαμε όμως μόνο τρία μικρά ψαράκια που τα δώσαμε στις γάτες.

Οι μέρες πέρασαν γρήγορα και έπρεπε να φύγουμε πάλι για τη Γερμανία. Παρ' όλα αυτά μου άρεσε πολύ στην Ελλάδα.

Έλενα Καλτσογιάννη

Πριν

Στις καλοκαιρινές διακοπές θα πάμε τέσσερις μέρες στο Παρίσι. Έχουμε σκοπό να πάμε πρώτη φορά με λεωφορείο. Θα μείνουμε σε ένα ξενοδοχείο μέσα στην πόλη. Θα επισκεφτούμε τα αξιοθέατα του Παρισιού. Ελπίζουμε να έχουμε καλό καιρό, για να περάσουμε ωραία τέσσερις μέρες.

Μετά όμως από τέσσερις μέρες θόρυβο και καυσασέρια, χρειαζόμαστε ησυχία και γι' αυτό θα πάμε στα βουνά της Αυστρίας. Εκεί θα κάνουμε οπωσδήποτε πολλές βόλτες.

Μετά

Στη Γαλλία τα περάσαμε πολύ ωραία. Πηγαίναμε κάθε μέρα με το Μετρό στο κέντρο του Παρισιού. Εκεί είδαμε τη Notre-Dame και την Αψίδα του Οριάμβου. Ήταν πάρα πολύ ενδιαφέρον, αλλά ο καιρός δεν ήταν τόσο καλός, επειδή κάθε μέρα έβρεχε. Το βράδυ έπρεπε να ψάχνουμε πάντα ένα εστιατόριο, για να φάμε. Μας άρεσε πολύ και θα θέλαμε να πάμε ξανά στη Γαλλία.

Οι διακοπές μας συνεχίστηκαν στην Αυστρία, όπου επίσης ήταν ευχάριστα. Ο καιρός ήταν καλός κι έκανε ζέστη. Κάθε μέρα, μετά από ένα ωραίο πρωινό, ανεβαίναμε με το τηλεφερικό στα βουνά και κατεβαίναμε από μονοπάτια στην κοιλάδα. Μας άρεσε πάρα πολύ και στενοχωρηθήκαμε την τελευταία μέρα που είχε τελειώσει η αδειά μας.

Χριστίνα Κίτσιου

Πριν

Δυστυχώς, φέτος τις διακοπές θα τις περάσουμε εδώ, στη Γερμανία. Εγώ θα ήθελα πολύ να πηγαίναμε στην Ελλάδα να κάνουμε διακοπές, αλλά οι δουλειές έτυχαν έτσι, που δεν μπορούμε να πάμε πουθενά.

Όλη την ημέρα θα είμαι μόνη μου στο σπίτι, γιατί οι γονείς μου θα δουλεύουν. Αυτή τη φορά οι καλοκαιρινές διακοπές δε θα είναι τόσο ωραίες όπως τις προηγούμενες που πηγαίναμε στην Ελλάδα και δε δούλευαν οι γονείς μου.

Μετά

Φέτος εγώ και οι γονείς μου δεν κάναμε διακοπές. Μείναμε εδώ, στη Γερμανία. Εδώ ο καιρός ήταν πολύ βροχερός και γι' αυτό δεν είχε τι να κάνουμε. Κάπου κάπου πήγαμε με την ξαδέλφη μου να παίξουμε λίγο. Πολλές φορές σκεφτόμουν και τις φίλες μου που είχαν πάει διακοπές. Μια φιλενάδα έφυγε πιο αργά και μπορούσα να πάω σ' αυτήν και να παίξουμε. Μ' αυτή τη φίλη μου πέρασα πολύ ωραία. Πήγαμε στο σπίτι της και μου έδειξε το δωμάτιό της. Ακούσαμε μουσική, ζωγραφίσαμε και παίξαμε με τα παιχνίδια που είχε. Μετά πήγαμε στη γιαγιά της και παίξαμε λίγο με τη γάτα τους.

Την τελευταία βδομάδα των διακοπών μια συμμαθήτριά μου γιόρτασε τα γενέθλιά της. Εκεί παίξαμε μίνι – γκολφ και μου άρεσε, αν και έχασα. Φάγαμε παγωτό, ήπιαμε χυμούς και παίξαμε στην παιδική χαρά. Πριν φάμε φαγητό, η φίλη μου άνοιξε τα δώρα που της είχαμε πάει και μετά φύγαμε. Σε λίγες μέρες άνοιξαν πάλι τα σχολεία.

Ελένη Μηλούση

Πριν

Εγώ τις καλοκαιρινές διακοπές μου θα τις περάσω στο Άαχεν. Θα συναντή τους φίλους μου και θα βγαίνουμε έξω. Μαζί θα πηγαίνουμε να παίξουμε ποδόσφαιρο κι άλλα παιχνίδια. Ακόμη, θα επισκεφτόμαστε ο ένας τον άλλο και θα πηγαίνουμε στο σινεμά.

Εύχομαι να έχω ωραίες και χαρούμενες διακοπές.

Μετά

Εγώ πέρασα τις διακοπές μου στο Άαχεν. Συναντιόμουν με τους φίλους μου και πηγαίναμε μαζί για ποδόσφαιρο, σινεμά και κολύμπι. Αφού όμως τις περισσότερες μέρες έβρεχε, έπρεπε να κάθω στο σπίτι.

Μιχάλης Κρίκας

Πριν

Εγώ προβλέπω να περάσω τις διακοπές μου όπως πάντα πολύ ωραία. Χαίρομαι πολύ που θα ξαναδω τους φίλους, τη γιαγιά και τον παππού μου. Θα πάω μαζί με τις αδελφές μου με το αεροπλάνο για έξι εβδομάδες.

Στην Ελλάδα θα πηγαίνω με τους φίλους μου στην πλατεία. Μου αρέσει και να πηγαίνω στο τσαζίρο στο Σιδηρόκαστρο.

Τώρα που είμαι ακόμη στη Γερμανία είμαι σίγουρος πως στην Ελλάδα θα περάσω μια μεγάλη αλλά ωραία περιπέτεια.

Αυτό που δε μου αρέσει καθόλου είναι οι ετοιμασίες για να πάμε και να γυρίσουμε. Όταν θα γυρίσω, θα σας πω πώς πέρασα.

Μετά

Εγώ πέρασα τις διακοπές μου στην Ελλάδα, στο χωριό μου, που λέγεται Χαρωπτό. Έμενα στη γιαγιά μου. Εκεί ήταν πολύ ωραία και χαρούμενα. Το πρωί συνήθως έπαιζα στην όμορφη αυλή μας. Το μεσημέρι έβγαينا βόλτα με τους φίλους μου. Πηγαίναμε στο γήπεδο ή συζητούσαμε στο δρόμο. Μερικές φορές πήγαμε και στο σπίτι του ξαδέλφου μου.

Το βράδυ όμως ήταν το καλύτερο. Πηγαίναμε στην πλατεία ή σ' ένα μαγαζί κι εκεί καλοπερνούσαμε.

Πολλές φορές πήγαμε για μπάσκετ και για ποδόσφαιρο. Με την παρέα μου περνούσα θαυμάσια και γι' αυτό μου άρεσαν πολύ οι διακοπές μου. Και για να είμαι ειλικρινής, δεν ήθελα να φύγω, αλλά έπρεπε. Τώρα δεν μπορώ να συνηθίσω εδώ, αλλά το σχολείο περιμένει!

Δημήτρης Μελοδίνης

Πριν

Στις διακοπές θα πετάξω με τη μαμά, τον μπαμπά και τον αδερφό μου στην Ελλάδα. Δεν ξέρω τι θα κάνω εκεί, αλλά θέλω να πάω στη θάλασσα. Θέλω οπωσδήποτε να επισκεφτώ τη γιαγιά και τους συγγενείς μου. Αν πάω στη ξαδέλφη μου, τη Νίκη, στη Θεσσαλονίκη, θα δω και την πόλη που έχει πολλά ωραία πράγματα.

Θέλω ακόμη να πάω και σε ένα νησί, στη Θάσο. Εκεί ένας θείος μου που φτιάχνει μέλι έχει ένα σπίτι.

Θέλω να πάω στην Καβάλα να δω το κάστρο. Πέρσι το είδα από μακριά και φέτος θέλω να το δω από κοντά. Ο μπαμπάς μου είπε ότι είναι πολύ ψηλά. Θα πάω και θα φτιάξω τη δική μου γνώμη.

Μετά

Στις καλοκαιρινές διακοπές πήγα με την οικογένειά μου στην Ελλάδα. Τις πρώτες εβδομάδες μείναμε στην Καβάλα, στο σπίτι που έχουμε εκεί. Πηγαίναμε κάθε μέρα στη θάλασσα. Καμιά φορά κάναμε μπάνιο και στη Νέα Πέραμ.
Μετά πήγαμε στη Θεσσαλονίκη. Εκεί επισκεφτήκαμε τη θεία μου. Όταν πήγαμε στη Καβάλα, πήραμε και την ξαδέρφη μου τη Νίκη μαζί μας. Πέρασα πολύ ωραία μαζί της.
Μετά πήγαμε στη Χαλκιδική. Την πρώτη μέρα κάναμε μια βόλτα με το καράβι και είδαμε από μακριά τα μοναστήρια του Αγίου Όρους. Την άλλη μέρα πήγαμε στη Βουρβουρού για μπάνιο. Εκεί είχε πολύ καθαρό νερό και μπορούσα να βλέπω τα διάφορα ψάρια.
Όταν φύγαμε από τη Χαλκιδική, πήγαμε στη Θεσσαλονίκη και αφήσαμε τη Νίκη στο σπίτι της. Μετά από μια βδομάδα περίπου πετάξαμε με το αεροπλάνο για τη Γερμανία και μετά από λίγες μέρες άρχισε πάλι το σχολείο.

Δέσποινα Τεκίδου

Αξιοπεριέργα

- Ένας γορίλας βγάζει πάνω από 22 διαφορετικούς ήχους!
- Η γάτα έχει 32 μυς σε κάθε αυτί της!
- Ξέρεις ότι ένας στους πέντε ανθρώπους πάνω στη Γη είναι Κινέζος;
- Ένας Άγγλος το 1990 έκοψε από τον κήπο του μια κολοκύθα που ζύγιζε 29 κιλά!

Σελήνα Βίλκε, 7η τάξη ΚΚΓ

Τα καινούρια μας τραγούδια

Μερικά παιδιά από την 5η, 6η και 7η τάξη του ΚΚΓ έχουμε κάνει μια χορωδία και πηγαίνουμε μια φορά την εβδομάδα στην ελληνική τάξη και τραγουδάμε μερικά τραγούδια. Τα τραγούδια αυτά τα έχει βρει και μας τα έχει δώσει ο κ. Κανόνης. Με λεφτά που είχαν δώσει κάποτε οι γονείς μας, αγοράσαμε και ωραία ντοσιέ και βάλαμε μέσα τα φύλλα με τα τραγούδια. Μερικά όμως παιδιά δε θέλουν να τραγουδούν άλλο πια αυτά τα τραγούδια, γιατί δεν τους αρέσουν. Γι' αυτό ο κ. Κανόνης μας είπε να φέρει ο καθένας μας από ένα τραγούδι που μας αρέσει. Τώρα έχουμε πολλά καινούρια και ωραία τραγούδια.

Ιουλία Καλλιπόση, 7η τάξη ΚΚΓ

Περιβάλλον

1
Δε θα πρέπει να πετάει καθένας μας σκουπίδια στο δρόμο. Πρέπει να προσέχουμε και τους άλλους ανθρώπους και να τους λέμε πού να πετάνε τα σκουπίδια. Όταν πετάει κάποιος ένα χαρτομάντηλο, λέει ότι ένα χαρτομάντηλο δεν πειράζει. Αλλά αυτό δεν είναι σωστό. Αν πετούσε ο καθένας ένα χαρτομάντηλο, η γη θα ήταν γεμάτη χαρτομάντηλα και σχεδόν κάθε γωνιά ένας σκουπίδοτενεκές.

Νικολέτα Γιαννουλίδου, 7η τάξη ΚΚΓ

2
Ζούμε σε μία εποχή, όπου τα πυρηνικά εργοστάσια, οι βαριές βιομηχανίες, τα πολλά αυτοκίνητα, τα αμέτρητα σκουπίδια και τα φυτοφάρμακα έχουν καταστρέψει το περιβάλλον. Μολυσμένη η ατμόσφαιρα, λιγιστό το όζον, μολυσμένες οι θάλασσες και τα ποτάμια.
Σε πάρα πολλές χώρες έχουν ξεκινήσει από καιρό διάφορες προσπάθειες, για να προστατέψουν το περιβάλλον τους. Αυτό το κάνουν με την ανακύκλωση των σκουπιδιών, τα διάφορα φίλτρα στα εργοστάσια, τους καταλύτες στα αυτοκίνητα και γενικά μεγάλη και συνεχή ενημέρωση των ανθρώπων, με ποιον τρόπο μπορούν όλοι να βοηθήσουν. Καλό θα ήταν να προσέχουμε κι εμείς και να προστατεύουμε το περιβάλλον και τη φύση, στην οποία ζούμε, με κάθε δυνατό τρόπο, για να μπορέσουν να επιζήσουν πάνω στη γη και στις θάλασσες τα ζώα, τα φυτά, τα πουλιά κι εμείς οι άνθρωποι τώρα αλλά και στο μέλλον.

Κλάρα Ρίτσιο, 7η τάξη ΚΚΓ

3
Ο αέρας είναι μολυσμένος από τα αυτοκίνητα. Αν θέλουμε να τον κάνουμε πάλι καλό, πρέπει να πηγαίνουμε με τα πόδια, με το ποδήλατο ή με το λεωφορείο, αν θέλουμε να πάρμε κάπου. Το νερό είναι μολυσμένο από τα πετρέλαια και τα σκουπίδια. Αν θέλουμε να το καθαρίσουμε, πρέπει να μην πετάμε σκουπίδια στο δρόμο, στα χωράφια και στο δάσος και να μη χύνουμε πετρέλαια στη θάλασσα.
Εμείς καταστρέφουμε το περιβάλλον και κάνουμε το κακό.

Ειρήνη Κέντρα, 7η τάξη ΚΚΓ

4
Εμείς χαλάμε το περιβάλλον μας, όταν ρίχνουμε χαρτί ή σκουπίδια στο δρόμο. Εμείς, για να κρατήσουμε το περιβάλλον μας καθαρό, πρέπει να μη πηγαίνουμε στη δουλειά μας με το αυτοκίνητο ή με το μηχανάκι, αλλά με το ποδήλατο ή με το λεωφορείο. Να μη ρίχνουμε λάδια στη θάλασσα ή άλλα πράγματα που της κάνουν κακό, γιατί μετά πίνουν το νερό και παθαίνουν διάφορες βλάβες. Όλοι εμείς καταστρέφουμε το περιβάλλον κι έτσι πρέπει να το ξανακάνουμε καθαρό, αν θέλουμε να ζήσουμε με υγεία.

Ιουλία Καλλιπόση, 7η τάξη ΚΚΓ

5
Εγώ νομίζω ότι όλοι κάνουν κακό στο περιβάλλον, γιατί εμείς πετάμε τα σκουπίδια στο δρόμο έτσι, χωρίς λόγο. Αλλά και τα αυτοκίνητα με τα καυσαέρια βρωμίζουν τον αέρα. Ας πηγαίνουμε στις δουλειές μας με τα πόδια ή με το ποδήλατο, αν έχουμε.
Κάτι άλλο που κάνουμε είναι που πετάμε τα σκουπίδια μας στη θάλασσα κι έτσι πεθαίνουν πολλά ζώα.

Αλέξανδρος Μέργιανλης, 7η τάξη ΚΚΓ

6
Το περιβάλλον μας δεν είναι καλό. Η ατμόσφαιρα δεν είναι άλλο πια καθαρή από τα πολλά αυτοκίνητα. Παντού στην πόλη υπάρχει βρώμα. Οι τενεκέδες είναι γεμάτοι σκουπίδια και δεν μπορούμε να βάλουμε κάτι ακόμη μέσα. Έχει και πολλά εργοστάσια που μολύνουν την ατμόσφαιρα.
Μερικές φορές οι άνθρωποι βάζουν και επικινδύνα πράγματα στο νερό και μολύνεται. Αν αυτό το πούμε, μπορεί να αρρωστήσουμε. Η γνώμη μου γι' αυτό είναι να κάνουμε την τιμή για τη βενζίνη πιο ακριβή και να μη χτίζουνε πολλά εργοστάσια.

Δημήτρης Καζαντζίδης, 7η τάξη ΚΚΓ

7
Εμένα δε μου αρέσουν τα καυσαέρια από τα αυτοκίνητα και τα σκουπίδια που πετάνε οι άνθρωποι στο δρόμο. Και στο Elisenbrunnen μυρίζει πολύ. Οι άνθρωποι πρέπει να πηγαίνουν με τα πόδια ή με το ποδήλατο και όχι με το αυτοκίνητο.

Αλέξανδρος Μητρολίδης, 6η τάξη ΚΚΓ

8
Πρόπερσι το καλοκαίρι στην Ελλάδα έγινε μια μεγάλη πυρκαγιά σε ένα δάσος. Κοντά στο δάσος υπήρχαν σπίτια και βενζινάδικα. Στις ειδήσεις άκουσα να λένε ότι μια γριά γυναίκα δεν ήθελε να βγει από το σπίτι της που βρισκόταν δίπλα από το δάσος. Ήθελε να καεί κι αυτή μαζί. Αλλά, ευτυχώς, δυο άντρες την έβγαλαν πριν προλάβει να καεί. Αργότερα την έδειξαν στην τηλεόραση που έκλαιγε και έλεγε ότι πολλά χρόνια εργάστηκε, για να χτίσει το σπίτι της αυτό και τώρα το είδε να καίγεται.
Ο πλανήτης αυτός μας ανήκει κι εμείς πρέπει να τον προστατέψουμε και όχι να τον καταστρέψουμε. Γι' αυτό τα δάση πρέπει να έχουν πυροπροστασία, στις θάλασσες και στα ποτάμια δεν πρέπει να ρίχνουμε σκουπίδια, για να μην τα μολύνουμε, τα εργοστάσια που παράγουν νέφος πρέπει να βάλουν φίλτρα, για να μη βγαίνει θανατηφόρος καπνός κλπ.

Μαρία Παναγιωτίδου, 7η τάξη ΚΚΓ

9
Η γρήγορη τεχνική εξέλιξη των τελευταίων χρόνων είχε αρνητικά αποτελέσματα για τη Φύση. Τα καυσαέρια των αυτοκινήτων και των εργοστασίων μολύνουν την ατμόσφαιρα. Η καταστροφή των

δασών από πυρκαγιές και άλλους λόγους έχει σαν αποτέλεσμα να μην μπορεί το καυσάεριο, το οποίο έχει CO₂ να μεταβληθεί σε οξυγόνο.

Όλοι ξέρουμε ότι τα φυτά μετατρέπουν το CO₂ σε οξυγόνο. Αυτός είναι ο λόγος που στην Αθήνα υπάρχει τόσο νέφος. Πολλοί άνθρωποι, πολλά αυτοκίνητα, πολλά καυσάερια, καθόλου δάση. Η μόλυνση των θαλασσών γίνεται από ατυχήματα πετρελαιοφόρων πλοίων και τα ποτάμια μολύνονται από τα σκουπίδια που κάνουν τα εργοστάσια.

Υπάρχουν πολλές ιδέες, για να τα προφυλάξουμε τη φύση. Οι μεγάλες βιομηχανικές χώρες έχουν αναγκάσει τα εργοστάσια να βάλουν φίλτρα στις καμινάδες τους και στα αυτοκίνητα καταλύτες. Τα τελευταία χρόνια γίνεται ανακύκλωση πολλών υλικών. Γυαλιά, χαρτιά, κονσέρβες, πλαστικά μπορούν να ξαναχρησιμοποιηθούν και γι' αυτό τα μαζεύουμε σε διαφορετικά δοχεία.

Στην Ελλάδα υπάρχουν πολλές ταμπέλες που γράφουν: «ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΤΕ ΤΑ ΔΑΣΗ» και «ΜΗΝ ΠΕΤΑΤΕ ΑΝΑΜΜΕΝΑ ΤΣΙΓΑΡΑ».

Όλοι πρέπει να μάθουμε να κάνουμε οικονομία στην ενέργεια. Αν πηγαίνουμε στο σχολείο ή στη δουλειά με τα πόδια ή με το ποδήλατο, δεν κάνουμε μόνο οικονομία σε ενέργεια, αλλά και καλό στο σώμα μας.

Υπάρχουν πολλά ωραία γυαλιστερά πράγματα που κάνουν την καρδιά των παιδιών να χτυπά δυνατά και να θέλουν να τα έχουν. Στο τέλος όμως μένουν μόνο σκουπίδια. Λιγότερα σκουπίδια σημαίνει λιγότερα γυαλιστερά πράγματα και λιγότερα χτυποκάρδια.

Σελήνα Βίλκε, 7η τάξη ΚΚΓ

Κρυπτόλεξο διακοπών

Στο παρακάτω κρυπτόλεξο μπορείς να ανακαλύψεις δέκα λέξεις που έχουν σχέση με τις διακοπές:

Θ Α Λ Α Σ Σ Α Κ Υ Θ Η Τ Δ Η
Δ Φ Γ Η Β Ν Μ Κ Λ Ο Π Σ Α Λ
Ζ Χ Ω Β Ν Μ Σ Δ Φ Γ Η Ξ Κ Ι
Θ Α Ε Ρ Ο Π Λ Α Ν Ο Φ Ο Υ Ο
Σ Ε Ρ Τ Υ Θ Κ Ι Λ Π Ο Η Β Θ
Π Α Ι Χ Ν Ι Δ Ι Α Φ Ω Β Τ Ε
Α Σ Δ Φ Γ Η Ξ Κ Λ Ζ Χ Π Η Ρ
Ε Χ Ν Ι Δ Β Ρ Α Ε Λ Λ Α Δ Α
Φ Α Φ Τ Ρ Ο Δ Ε Ν Ν Μ Ρ Ε Π
Γ Ρ Σ Α Ρ Υ Υ Δ Ω Β Ν Α Κ Ε
Β Α Γ Ζ Ζ Ν Γ Ι Ζ Α Υ Λ Κ Ι
Θ Δ Η Ε Σ Ο Η Ο Χ Ε Η Ι Κ Α
Ι Ν Η Σ Ι Μ Ξ Τ Ε Ι Ι Α Γ Ξ
Ο Ν Τ Τ Ο Π Κ Β Ε Ο Ε Α Τ Μ
Ρ Ν Ι Η Τ Ο Σ Δ Φ Γ Η Ξ Κ Λ

Ιουλία Καλλιπόση, 7η τάξη ΚΚΓ

Τα δελφίνια

Στις καλοκαιρινές διακοπές πήγα στην Ελλάδα. Μια εβδομάδα καθήσαμε στην Αθήνα και τις άλλες τρεις που μας μείνανε, για να αποφύγουμε τον καύσωνα της Αθήνας, πήγαμε στο πατρικό σπίτι του πατέρα μου, που βρίσκεται στον Αστακό. Αλλά κι εκεί ο ήλιος έκαιγε τρομερά.

Κάποια μέρα που έτρωγα το παστίτσιο μου στην ταβέρνα, με καλωσόρισε ένας οικογενειακός μας φίλος (βλ. εικ. 1), που δουλεύει στις ιχθυοκαλλιέργειες του Αστακού. Αυτός μου είπε ότι το απόγευμα θα μπορούσαμε να πάμε με το σκάφος εκεί. Εγώ συμφώνησα και στις 16.45 η ώρα τον περίμενα στο λιμάνι του Αστακού να έρθει με το αγροτικό αυτοκίνητο. Όταν έφτασε, μπήκαμε στο σκάφος, λύσαμε τα σκοινιά και σηκώσαμε την άγκυρα.

Ύστερα βγήκαμε με ταχύτητα 20 μιλίων από το λιμάνι. Πέρασαμε την παραλία,

όπου οι άνθρωποι έκαναν το μπάνιο τους. Μετά είδαμε διάφορες παραλίες και το μοναστήρι του αγίου Γεωργίου. Όταν πέρασε περίπου μισή ώρα, φτάσαμε στις

ιχθυοκαλλιέργειες.

Εκεί έδεσε ο Νίκος -έτσι λένε το φίλο μας- το σκάφος. Ύστερα ανεβήκαμε στις ιχθυοκαλλιέργειες. Αυτές είναι φτιαγμένες από μεγάλα πλαστικά βαρέλια, στα οποία είναι δεμένα μεταλλικά κάγκελα, για να μπορούν να περιπατούν οι ψαράδες. Στα βαρέλια είναι δεμένα τα διχτυωτά κλουβιά, στα οποία ζουν τα ψάρια. Σε ένα κλουβί ήταν μουρούνες. Οι μουρούνες είναι μεγάλα ψάρια, που καθένα μπορεί να φτάσει να ζυγίζει περίπου 300 κιλά. Όταν είδα όλα τα ψάρια, καθήσαμε σε ένα τραπέζι. Εκεί έβω φυσούσε ένα ελαφρύ αεράκι κι έτσι δε ζεσταθήκαμε. Οι εργάτες έβγαλαν νερό από ένα θερμός και έφτιαξαν Νες- Καφέ. Ξαφνικά εμφανίστηκαν μπροστά μας περίπου δέκα δελφίνια. Όπως έμαθα μετά, αυτό έγινε, γιατί είχαν ξεφύγει περίπου 1000 ψάρια από τα δίχτυα. Έτσι τα δελφίνια είχαν έρθει, για να φάνε.

Στις 19.00 ώρα ετοιμαστήκαμε και γυρίσαμε στον Αστακό. Έτσι ξεφύγαμε την ζέστη του Αστακού εκείνη τη μέρα.

Χρήστος Γκόλιας, 9η τάξη ΚΚΓ

Ανέκδοτα

Στο ατελιέ του ζωγράφου:

- Το αποφάσισα. Θα αγοράσω τον πίνακα με τις μαγνόλιες. Ορίστε τα χρήματα.
- Μπράβο, κύριε. Αυτός ο πίνακας έχει ολόκληρη ιστορία. Μου έφαγε δέκα ολόκληρα χρόνια.
- Αλήθεια, τόσα πολλά;
- Βεβαίως! Δύο μέρες, για να τον ζωγραφίσω και το υπόλοιπο, για να καταφέρω να τον πουλήσω!

- Οι άνθρωποι θα πρέπει να κοιμούνται πάντα με το παράθυρο ανοιχτό.
- Γιατί το λένε αυτό; Είστε γιατρός;
- Όχι, είμαι κλέφτης!

Η μαμά λέει στον Τότη:

- Τότε, έλα να με βοηθήσεις να αλλάξουμε το μωρό!
- Και ο Τότης:
- Γιατί, το βαρεθήκαμε κιόλας;

Mia kuria θέλει να πάρει τηλέφωνο το σύζυγό της, αλλά στην άλλη άκρη απαντά μια ξένη φωνή:
 - Εδώ κατάσταση υποδημάτων.
 - Αχ, συγγνώμη, πήρα λάθος νούμερο, λέει η κυρία.
 - Δεν πειράζει. Περάστε από δω όποια στιγμή θέλετε, να σας το αλλάξουμε!

Σελήνα Βίλκε, 7η τάξη ΚΚΓ

Μια ματιά στον 2pac

Ένας από τους πιο γνωστούς «Rapper» είναι ο 2pac Shakur, ο οποίος πέθανε πριν 4 χρόνια σε ηλικία 25 χρόνων. Στη διάρκεια της ζωής του έβγαλε πολλά μουσικά άλμπουμ. Τα πιο γνωστά έχουν τους εξής τίτλους:

- 2pacalypse now (1991)
- Strictly for my N.I.G.G.A.Z (1993)
- Me against the world (1995)
- All eyez on me (1996)
- The Don Killuminati: The 7 day theory (1996)

Το τελευταίο άλμπουμ του (Still I rise) το δημοσίευσαν τα ξαδέλφια του, οι Outlawz, που είναι επίσης τραγουδιστές. Οι γονείς του 2pac (Lumumba και Afeni Shakur) ήταν μέλη μιας πολιτικής οργάνωσης, που αγωνίστηκε για την ισοτιμία των μαύρων με τους άσπρους. Ο πραγματικός πατέρας όμως του 2pac δεν είναι ο Lumumba Shakur, αλλά ένας άλλος άντρας. Όταν το έμαθε αυτό ο Lumumba, χώρισε από τη γυναίκα του, η οποία έπρεπε να μεγαλώσει μόνη της δύο παιδιά. Ο 2pac άρχισε να περιφρονεί τη μητέρα του, όταν έμαθε ότι το έριξε στα ναρκωτικά. Μετά από χρόνια όμως ξανάφτιαξαν τη σχέση τους και ο 2pac έγραψε γι' αυτήν το τραγούδι «Dear mama». Το 1994 έγινε απόπειρα δολοφονίας εναντίον του, αλλά τελικά ο 2pac επέζησε. Υποπτευόταν πως ο φίλος του, ο Notorious B.I.G. (Christopher Wallace) ήταν χυμένος μέσα σ' αυτή την ιστορία, γιατί αυτός δούλευε στο ίδιο στούντιο, την ίδια ώρα που έγινε το ατύχημα. Από την μέρα αυτή ήταν εχθροί οι δύο Rapper. Αυτό το μίσος το περιγράφει ο 2pac σε μερικά τραγούδια του. Στις 7.9.1996 το ταλέντο ταξιδεύει στο Λας Βέγκας, για να δει έναν αγώνα πυγμαχίας, για τον οποίο ο ίδιος είχε γράψει τον ύμνο. Τριγυρίζει στους δρόμους με το αυτοκίνητο με το σταυραδερφό του, το Super Knight, μέχρι που αποφασιίζουν να πάνε στην καφετέρια του φίλου του, 662. Ενώ όμως πήγαιναν προς τα εκεί, έγινε η δολοφονία του. Ένας άγνωστος άντρας έριξε 16 πυροβολισμούς, 3 από τους οποίους έφτασαν στον 2pac. Μεταφέρθηκε αμέσως στη μονάδα εντατικής παρακολούθησης του Πανεπιστημιακού Ιατρικού Κέντρου του Λας Βέγκας. Εκεί, μετά από 6 μέρες, στις 13.9.1996, στις 4.03 η ώρα ακριβώς πέθανε ο βασιλιάς του Hip Hop.

Μερικοί όμως πιστεύουν πως ο 2Pac δεν πέθανε, αλλά κρύβεται. Αυτοί που πιστεύουν κάτι τέτοιο δεν το έβγαλαν γιατί έτσι τους κατέβηκε, αλλά λένε πως βρήκαν αποδείξεις, όπως π.χ. ότι

α) μια μόλις μέρα μετά το θάνατό του τον έκαψαν στο κρεματόριο. Το ερώτημα είναι, γιατί το έκαναν αυτό, αφού η αστυνομία δεν είχε τελειώσει τις έρευνές της.

β) ο 2Pac φορούσε πάντα αλεξίσφαιρο εκτός από τη μέρα που τον πυροβόλησαν

γ) σε μια συνέντευξη λίγο πριν το θάνατό του ο Gangsta-Dasein ανέφερε τα λόγια του 2Pac για το ξεκίνημα μιας νέας ζωής

δ) στο βίντεο κλιπ του «Live and die in L.A.» ο 2Pac φοράει αθλητικά παπούτσια σαν του Michael Jordan. Εκείνη την εποχή όμως αυτά τα παπούτσια δεν είχαν κυκλοφορήσει ακόμη στην αγορά. Αυτό σημαίνει πως το βίντεο κλιπ το γύρισαν αργότερα

ε) η φωτογραφία του πτώματος του 2Pac είναι ασπρόμαυρη και τον δείχνει με κοντά γένια, ενώ αυτός εκείνο το διάστημα είχε μακριά γένια

ς) στο εξώφυλλο του τελευταίου του δίσκου ο 2Pac εικονιζόταν σαν τον Χριστό. Μήπως αυτό σημαίνει πως θα ξαναγυρίσει;

Είναι γνωστή επίσης και η θεωρία «του αριθμού 7» για τον 2Pac: Πολλά πράγματα από τη ζωή και το θάνατό του σχετίζονται με τον αριθμό 7:

- 7 Σεπτεμβρίου τον πυροβόλησαν
- 7 μέρες αργότερα πέθανε
- ο θάνατός του συνέβηκε στις 4.03 η ώρα (4+3=7)
- στις 25 Νοεμβρίου (2+5 = 7) κυκλοφόρησε το άλμπουμ του «Are you still down»
- πέθανε 25 χρονών (πάλι 2+5 = 7)
- 7 μέρες πριν πεθάνει βρίσκεται νεκρός ο ξάδερφός του Kaddifi.

Για αυτό πολλοί πιστεύουν πως 7 χρόνια μετά το θάνατό του, δηλαδή το 2003, θα ξαναπαρουσιαστεί. Αν ζούμε μέχρι τότε, θα ξέρουμε αν όλα αυτά είναι αλήθεια ή απλή σύμπτωση.

Κρύστα Καμαράκη,
Ραχήλ Καλούδη, 9η τάξη ΚΚΓ

Και μετά τι ;

1
Έφτασε και φέτος το τέλος της σχολικής χρονιάς. Για μένα όμως δεν τελείωσε μόνο αυτό το σχολικό έτος, αλλά μαζί και η φοίτησή μου στο Kaiser Karls Gymnasium. Βλέπετε, αποφάσισα να εγκαταλείψω το Γυμνάσιο και να γραφτώ σε μια επαγγελματική σχολή, από την οποία θα πάρω απολυτήριο και πιο γρήγορα και πιο σύντομα (κρατάει 2 χρόνια). Η σκέψη ότι μου μένουν ακόμη δύο βδομάδες σ' αυτό το σχολείο δε με κάνει ούτε χαρούμενη αλλά ούτε νιώθω και άσχημα, γιατί είχα και καλές και άσχημες εμπειρίες εδώ. Αυτό που θα μου λείψει πιο πολύ είναι το μάθημα των Ελληνικών, αφού από δω και πέρα δε θα έχω τη δυνατότητα να τελειοποιήσω τα Ελληνικά μου σε κάποιο σχολείο. Αλλά, παρ' όλα αυτά χαίρομαι για το μέλλον στο καινούριο σχολείο, γιατί αρχίζει κάπως μια καινούρια ζωή.

Ιωάννα Μηλούση,
10η τάξη ΚΚΓ -1999/2000

2
Το τέλος μιας σχολικής περιόδου και η αρχή μιας άλλης είναι για μένα προσωπικά μόνο ένα στάδιο της ζωής μου. Έτσι όπως τελειώνω τώρα τη λεγόμενη Sekundarstufe I, θα τελειώσω κάποτε και την επόμενη βαθμίδα και κάποτε ακόμη και τις σπουδές μου, θα πιάσω δουλειά κλπ. Το πιο μεγάλο πρόβλημα όμως είναι ότι θα χαθεί ο δεσμός με τα παιδιά της τάξης μου, με τα οποία έξι ολόκληρα χρόνια δεθήκαμε πολύ γερά. Από την άλλη μεριά, βέβαια, θα έχω την ευκαιρία να βρω καινούριους φίλους, παρά το ότι δε θα έχω τόσο πολύ χρόνο όσο είχα παλιά. Τα μαθήματα θα είναι πολλά και δύσκολα και θα πρέπει να δώσω μεγάλη προσοχή, για να πάρω ένα καλό απολυτήριο (Abitur). Κάτι τέτοιο όμως αξίζει, γιατί μ' αυτό μπορεί κανείς να σπουδάσει και να ειδικευτεί σε κάποιο καλό επάγγελμα, το οποίο και θα του αρέσει και θα του προσφέρει αρκετά χρήματα, για να πραγματοποιήσει τα όνειρά του.

Τελικά, το τέλος αυτής της σχολικής περιόδου θα δείξει ποιες φίλεις θα παραμείνουν και ποιες θα χαθούν. Θα δείξει ακόμη ποιον επαγγελματικό δρόμο θα πάρει ο καθένας μας.

Κώστας Παπαδέλης,
10η τάξη ΚΚΓ - 1999/2000

3
Για μένα, ως σχετικά καινούριο μαθητή στο ΚΚΓ, η αλλαγή από την πρώτη στη δεύτερη βαθμίδα της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης σημαίνει μια σταθεροποίηση. Από το Φεβρουάριο του 1999 μέχρι το τέλος της 10ης τάξης ήταν για μένα μια περίοδος, στην οποία έπρεπε να προσαρμοστώ στις συνθήκες που υπάρχουν στα γερμανικά Γυμνάσια και να γνωρίσω τη γερμανική νοοτροπία. Γνώρισα πολλά παιδιά, καινούριους φίλους και συνήθισα – αν και όχι ακόμη εντελώς – στο γερμανικό σύστημα. Τώρα θα γίνει μια ακόμη αλλαγή στη ζωή μου, το πέρας στην Oberstufe. Πιστεύω πως το πέραςμα σ' αυτή τη δεύτερη βαθμίδα του Γυμνασίου σημαίνει κυρίως ωρίμανση, περισσότερη σοβαρότητα και περισσότερη αφοσίωση στη μελέτη και στο μέλλον. Επίσης υπάρχουν πολλά πράγματα, που θα χρειαστεί να αποχωριστώ και τα οποία μάλλον θα μου λείπουν. Θα μου λείψει το μάθημα των Ελληνικών, αφού τα Ελληνικά έπαιξαν και παίζουν ένα πολύ σημαντικό ρόλο στη ζωή μου. Επίσης θα μου λείψουν μερικά άτομα, από τα οποία θα πρέπει να αποχωριστώ, γιατί θα αλλάξουν σχολείο. Η Oberstufe σημαίνει επίσης την εκπλήρωση ενός ακόμη στόχου και μιας ακόμη περιόδου ζωής. Από δω και πέρα πρέπει να ασχολείται κανείς αποκλειστικά και μόνο με την εξασφάλιση του μέλλοντός του, για να έχει αργότερα μια καλύτερη ζωή ή μια ζωή με ανέσεις. Τέλος, η Oberstufe σημαίνει συγκέντρωση πολλών ακόμη εμπειριών για τη σωστή αντιμετώπιση της ζωής.

Πάυλος Παναγιωτίδης,
10η τάξη ΚΚΓ -1999/2000

4
Ήρθε ο καιρός που εμείς οι μαθητές της 10ης τάξης με το τέλος της φετινής σχολικής χρονιάς αρχίζουμε να κάνουμε σκέψεις σχετικά με το μέλλον μας. Για μένα προσωπικά αυτή η αλλαγή δεν έχει και τόσο μεγάλη σημασία, όπως ίσως για πολλούς άλλους και δε νομίζω πως το μέλλον μου εξαρτάται μόνο από τη δεύτερη βαθμίδα της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, δηλαδή την Oberstufe. Βέβαια, ξέρω πως θα αλλάξει ο ρυθμός μου και δε θα συνεχίσω έτσι όπως έχω συνηθίσει, επειδή έχω καταλάβει πια τι είναι σημαντικό για μένα. Αλλά δεν μπορώ να φανταστώ ότι τώρα θα αλλάξει όλη η ζωή μου και, αν δεν τα καταφέρω, δε θα πάω καλά και στην υπόλοιπη ζωή μου. Είναι μεν η βάση και καταλαβαίνω πως και απ' τον εαυτό μου θα πρέπει να αλλάξω κάποια

πράγματα, αλλά από την άλλη δε φοβάμαι αυτή την καινούρια περίοδο και νομίζω πως θα τα καταφέρω χωρίς προβλήματα.

Εδώ πρέπει να πω πως δε θα αρχίσω την Oberstufe εδώ στο σχολείο, αλλά θα πάω για μισό χρόνο στην Ελλάδα. Μάλλον από εκεί μου ήρθε αυτή η σκέψη πως θα κυλήσουν όλα όπως τώρα και γι' αυτό δε φοβάμαι την προκλήση της καινούριας ζωής. Αλλά κάπου στο πίσω μέρος του μυαλού μου έχω ξεκαθαρίσει τη θέση μου και ξέρω για τα εμπόδια που με περιμένουν. Επίσης δεν είναι έτσι, ότι δηλαδή θα αρχίσω μια άλλη ζωή, επειδή υπάρχει ακόμη η οικογένεια, οι φίλοι, οι οποίοι θα με βοηθήσουν να ξεπεράσω αυτά τα εμπόδια.

Αλέξης Κανόνης,
10η τάξη ΚΚΓ –1999/2000

5

Για μένα υπάρχουν δύο πλευρές. Η πρώτη είναι η χαρά μέσα μου, γιατί κατάφερα να τελειώσω και αυτή τη σχολική χρονιά. Ακόμη, έχω τρία χρόνια μπροστά μου μέχρι να αρχίσουν οι εξετάσεις για το απολυτήριο (Abitur).

Στην Oberstufe έχω τη δυνατότητα να διαλέγω τα μαθήματα που θα παρακολουθήσω και που αγαπώ ιδιαίτερα, όπως, ας πούμε, την Ιστορία.

Εκτός απ' αυτό κοιτάω πίσω μου, στο παρελθόν και καταλαβαίνω πως τα τελευταία έξι χρόνια στο ΚΚΓ τα κατάφερα όλα μόνος μου και αυτό μου δίνει δύναμη και για τα επόμενα χρόνια.

Αλλά η χαρούμενη πλευρά είναι συνδεδεμένη και με μια θλιβερή. Εδώ βρήκα καλούς φίλους και έχω συνηθίσει με τα παιδιά της τάξης μου. Όταν όμως πάμε στην Oberstufe, θα χωριστούμε, γιατί καθένας από μας θα πάρει διαφορετικά μαθήματα και είναι πιθανόν να μην μπορώ να βλέπω τους παλιούς φίλους μου τόσο ταχτικά.

Επίσης δε θα έχω πια μάθημα Ελληνικών κι αυτό δε μου αρέσει καθόλου. Το μάθημα των Ελληνικών με βοήθησε πολλές φορές και έμαθα πολλά. Αλλά είμαι σίγουρος για τα επόμενα χρόνια ότι θα πάνε καλά.

Είμαι σίγουρος πως η φίλια μου με τον Αλέξη δεν μπορεί να διακοπεί από τα διαφορετικά μαθήματα που θα έχουμε.

Λοιπόν, αυτά από μένα και σας διαβεβαιώνω ότι είναι καλό συναίσθημα να πηγαίνει καενίς στην Oberstufe.

Γιάγκος Σιβτανίδης,
10η τάξη ΚΚΓ –1999/2000

6

Νομίζω ότι με το τέλος αυτής της σχολικής περιόδου αρχίζει ένα καινούριο κεφάλαιο της ζωής μου. Κατάφερα να τελειώσω τη μεσαία βαθμίδα του Γυμνασίου και να μπω στην ανώτερη, για να πάρω κάποτε το απολυτήριο του γερμανικού Γυμνασίου.

Μέχρι τώρα δεν υπήρχαν μεγάλα εμπόδια και νομίζω ότι πρέπει να χαίρομαι γι' αυτό. Οι επόμενες όμως τρεις τάξεις θα είναι πιο δύσκολες.

Όλα θα αλλάξουν. Δε θα υπάρχουν πια σταθερές τάξεις, αλλά τμήματα κι ακόμη, με τους περισσότερους φίλους θα βλεπόμαστε μόνο στα διαλείμματα.

Πάνω απ' όλα όμως στενοχωριέμαι, γιατί δε θα έχουμε άλλο πια το μάθημα των Ελληνικών. Μαθαίνω Ελληνικά εδώ και δέκα χρόνια τώρα, τα χρόνια πέρασαν και δεν μπορώ να το πιστέψω ότι εδώ θα σταματήσω.

Εύχομαι πάντως να πάνε όλα καλά, να μείνω έτσι όπως είμαι μέχρι τώρα και να πάρω το απολυτήριο.

Τι θα κάνω μετά το Γυμνάσιο δεν ξέρω ακόμη και θα πρέπει να σκεφτώ, γιατί ο χρόνος περνάει πολύ γρήγορα. Το μόνο που ξέρω είναι ότι θέλω να κάνω κάτι στους τομείς της Φυσικής και των Μαθηματικών.

Ελπίζω να καταφέρω να σπουδάσω και να βρω μια καλή δουλειά, η οποία θα μου εξασφαλίσει ένα άνετο μέλλον.

Τάσος Κρίκας,
10η τάξη ΚΚΓ – 1999/2000

7

Πιστεύω ότι όλα τα χρόνια που πέρασα στο Kaiser-Karls-Gymnasium ήταν βασικά για την εξέλιξη της προσωπικότητάς μου. Δε θέλω να ξεχάσω όλα αυτά τα χρόνια, παρόλο που δεν ήταν πάντα ωραία.

Ένα πράγμα που θα μου λείψει είναι το μάθημα των Ελλη-νικών. Αυτό ήταν το μόνο μάθημα, στο οποίο κατάλαβα ότι καλύτερα τις γνώσεις μου από χρόνο σε χρόνο.

Εγώ σκοπεύω να αλλάξω σχολείο μετά τη 10η τάξη και να πάω στο ενιαίο Λύκειο (Gesamtschule) στο Laurensberg. Εκεί έχω σκοπό να πάρω το απολυτήριο (Abitur). Φυσικά, να δούμε πρώτα αν έχω δυσκολίες στην 11η τάξη. Αν δω ότι υπάρχουν προβλήματα, θα αρχίσω επαγγελματική κατάρτιση ή ως κομμώτρια ή ως αισθητικός ή ως τεχνικός μάσκας.

Μαρία Γιαννουλίδου,
10η τάξη ΚΚΓ – 1999/2000

8

Εγώ νομίζω πως αρχίζει ένα καινούριο κομμάτι σχολικής καριέρας. Η ζωή μου θα αλλάξει πολύ. Δε θα μπορώ να βγαίνω κάθε μέρα έξω και να ασχολούμαι μόνο με τις εργασίες του μαθήματος της ημέρας. Δε θα μπορώ να μαθαίνω το μάθημα μόνο λίγο πριν από κάποιο διαγώνισμα, αλλά θα πρέπει να κάθομαι και να διαβάζω όσο πιο πολύ γίνεται, γιατί από δω και πέρα αρχίζουν τα δύσκολα.

Όπως είπα, όλα θα αλλάξουν. Δε θα υπάρχουν πια κανονικές τάξεις και καθένας από μας θα ασχολείται μόνο με τον εαυτό του και τα προβλήματά του. Θα παρακολουθούμε διαφορετικά μαθήματα και θα έχουμε λίγες ευκαιρίες να συνυψάσουμε και να κάνουμε παρέα.

Όταν γυρίζω το μυαλό μου πίσω, αναρωτιέμαι πόσο γρήγορα πέρασαν 10 χρόνια, ενώ, παράλληλα, χαίρομαι, γιατί μου μένουν μόνο τρία χρόνια ακόμη, για να τελειώσω το Λύκειο και μετά να μπορώ να σπουδάσω.

Ο χρόνος περνάει τόσο γρήγορα, που ακόμα δεν μπορώ να πιστέψω ότι σε λίγες βδομάδες θα είμαι μαθητής της Oberstufe. Χαίρομαι γι' αυτό, αν και ξέρω ότι αργότερα θα με παιδεύει η ερώτηση, τι θα κάνω μετά το απολυτήριο. Πρώτα πρώτα θα το καταφέρω; Ελπίζω πως ναι, αλλιώς τι μαθητής του καλύτερου Γυμνασίου του Ααχεν είμαι;

Είναι λίγο κρίμα, όταν σκέφτομαι ότι αυτή η ελληνική τάξη δε θα υπάρχει άλλο πια ως τάξη στην ανώτερη βαθμίδα.

Μαθαίνω Ελληνικά εδώ και 10 χρόνια και, παρά το ότι βαρέθηκα πια να ακούω το μάθημα των Ελληνικών, θα συνέχιζα να τα μαθαίνω και στην Oberstufe, αν υπήρχε η δυνατότητα. Τα Ελληνικά είναι η μητρική μου γλώσσα και είναι σημαντικό για μένα να μην την ξεχάσω.

Εύχομαι σε όλους τους φίλους και συμμαθητές μου της ελληνικής τάξης καλή τύχη στην Oberstufe και μακάρι να μπορέσουν να κάνουν αυτό που έχουν στο μυαλό τους.

Φυσικά, εύχομαι να έχω κι εγώ αυτή την τύχη. Στέλνω ιδιαίτερα χαιρετίσματα στην Ιωάννα, η οποία θα διαβάει αυτές τις γραμμές, αφού θα έχει ήδη καταστραφεί η γη, σύμφωνα με την προφητεία της.

Νομίζω πως πρέπει να πούμε ένα μεγάλο «ευχαριστώ» στον κ. Κανόνη που μας έμαθε τόσα πολλά και ήταν πάντα καλός απέναντί μας.

Γιώργος Κουρνιακτάκης,
10η τάξη ΚΚΓ – 1999/2000

Αστεία

Στο σχολείο ο δάσκαλος:

- Και τώρα, ποιος από σας μπορεί να μου πει με τι τρόπο αναπνέουν τα φυτά;
- Απ' την τρύπα που έχουν από κάτω οι γλάστρες !

Το χωριό γιορτάζει τα γενέθλια μιας γριάς που κλείνει τα εκατό χρόνια. Ένας δημοσιογράφος ρωτάει τη γερόντισσα για να μάθει το μυστικό της μακροζωίας της.

- Α, είναι πολύ απλό? ο άντρας μου ποτέ δε μου χάλασε χατήρι. Έκανε πάντα ό,τι ήθελα εγώ!

- Και πόσων χρόνων πέθανε;
- Εικοσιοχτώ !

- Και τι θα κάνεις, Μπέμπα, όταν γίνεις μεγάλη σαν τη μαμά σου;

- Δίαιτα, αποκρίθηκε η μικρούλα !

Ένας κύριος περιμένει τη γυναίκα του από την επαρχία. Και περιμένει... περιμένει... κι έπειτα παίρνει ένα τηλεγράφημα : « Έχασα τρένο. Αναχωρώ αύριο ιδίαν ώρα».

Ο κύριος τρέχει αμέσως στο τηλεγραφείο και στέλνει το επόμενο τηλεγράφημα: «Αν αναχωρήσεις ιδίαν ώρα, πάλι θα χάσεις το τρένο! ».

Περιεχόμενα

Εισαγωγικό σημείωμα σελ. 1
Τι θα γίνω, όταν μεγαλώσω
(6η τάξη KKG) σελ. 2
Ανώτερη γυμνασιακή βαθμίδα
(Παύλος Παναγιωτίδης 11η τάξη KKG) σελ. 4
Οι κόκκινες μπότες
(Σελήνα Βύλκε, 7η τάξη KKG) σελ. 6
Χορωδία γονέων
(Ειρήνη Κέντρα, 7η τάξη KKG) σελ. 8
Κρυπτόλεξα Χριστουγέννων (Αλέκος Μέργιανλής και Δημήτρης Καζαντζίδης, 7η τάξη KKG) σελ. 9
Άγιον Όρος
(Άνναστασία Αμπατζόγλου, 10η τάξη KKG) σελ. 10
Μια άλλη εμπειρία
(Αλέξης Κανόνης, 11η τάξη KKG) σελ. 12
Πρακτική - Praktikum
(Παύλος Παναγιωτίδης 11η τάξη KKG) σελ. 17
ΠΑΟΚ Θεσσαλονίκης
(Θόδωρος Ζωγράφου, 10η τάξη KKG) σελ. 19
1. FC Köln – FC Schalke 04
(Χρήστος Γκόλιας, 9η τάξη KKG) σελ. 23
Boys, girls and a kiss
(Μαρία Παναγιωτίδου, 7η τάξη KKG) σελ. 26

Αγαπητοί αναγνώστες,

όπως σας είχαμε πληροφορήσει στο προηγούμενο τεύχος μας, το «εδώ Ακνίσγρανον» κυκλοφορεί πια στο διαδίκτυο, στην ιστοσελίδα που θα συναντήσετε αρκετές φορές μπροστά σας και σ’ αυτό το τεύχος. Ελπίζουμε να μας διαβάσατε και να μας διαβάξετε και στο μέλλον.

Τρέξαμε για να βγάλουμε το τεύχος που κρατάτε στα χέρια σας, ώστε να βγει και λίγο χριστουγεννιάτικο. Δυστυχώς, για τους μικρότερους αναγνώστες μας, οι αστείες σελίδες αυτή τη φορά είναι λίγες, ενώ τα πιο σοβαρά θέματα, για μεγαλύτερους εφηβους και για γονείς είναι περισσότερα. Τι να κάνουμε; Εμείς δημοσιεύουμε ό,τι μας δίνουν οι συνεργάτες της εφημεριδούλας μας. Θα κοιτάξουμε, βέβαια, να αφιερώσουμε και στους μικρότερους φίλους μας κάποιες σελίδες του επόμενου τεύχους.

Από τη θέση αυτή θέλω να υπενθυμίσω μια ακόμη φορά στους γονείς των μαθητών μας, να σπρώχνουν και οι ίδιοι τα παιδιά τους να γράφουν κάτι για τη μοναδική ελληνική μαθητική εφημερίδα στη Γερμανία που εκδίδεται συνέχεια εδώ και 9 χρόνια!

Μ’ αυτά και μ’ αυτά σας χαιρετώ και σας εύχομαι ολόψυχα καλές γιορτές με ΑΓΑΠΗ και ΕΙΡΗΝΗ. Ειρήνη όχι μόνο ανάμεσα στα κράτη, αλλά κυρίως ειρήνη με τον εαυτό μας και με τους συνανθρώπους μας.

Στέλιος Κανόνης, φιλόλογος

(Δημήτρης Μελαδίνης, 6η τάξη KKG) : Όταν μεγαλώσω, θέλω να γίνω ποδοσφαιριστής, γιατί μου αρέσει να παίζω ποδόσφαιρο και θα παίρνω και χρήματα. Θα βγαίνω από την καμπίνα και όλος ο κόσμος θα χειροκροτάει και θα παίζω για την ΑΕΚ της Αθήνας. Είναι η αγαπημένη μου ομάδα. Θα νικάμε και θα παίζουμε στο κύπελλο UEFA και CHAMPIONS LEAGUE.

Θέλω να παίζω στην επίθεση και θα φοράω το νούμερο 11. Εύχομαι να γίνει αλήθεια το όνειρό μου και να γίνω ποδοσφαιριστής.

(Μιχάλης Κρίκας, 6η τάξη KKG) : Εγώ θέλω να γίνω πρωταθλητής του σκέιτ-μπορντ, όταν μεγαλώσω, γιατί μου αρέσει να κάνω κόλπα και άμα κερδίζω, θα παίρνω λεφτά και μπορεί να γίνω ο καλύτερος.

(Αλέξανδρος Μητρολίδης, 6η τάξη KKG) : Θέλω να γίνω πρωταθλητής στο σκέιτ-μπορντ, γιατί θα κερδίσω πολλά λεφτά και θα μου αρέσει. Θα πηδάω στον αέρα σε μια halfpipe.

(Έλενα Καλτσογιάννη, 6η τάξη KKG) : Εγώ θέλω να γίνω τηλεπαρουσιάστρια, γιατί το βρίσκω ωραίο να παρουσιάζω πράγματα στην τηλεόραση. Θα το έβρισκα πολύ ωραίο να βλέπω από κοντά σημαντικούς

ανθρώπους.

(Λέσποινα Τεκίδου, 6η τάξη KKG) : Θέλω να γίνω δικηγόρος, γιατί μ’ αρέσει να εκπροσωπώ και να δίνω πίσω στους ανθρώπους τα δικαιώματά τους, όταν τους κάνουν άδικο.

(Ελένη Μηλούση, 6η τάξη KKG) : Θέλω να γίνω δικηγόρος, γιατί μου αρέσει να βοηθάω τους ανθρώπους να παίρνουν τα δικαιώματά τους πίσω, όταν τα χάνουν.

Oberstufe

Ως μαθητής της 11ης τάξης στο KKG εδώ και τρεις περίπου μήνες έχω κάνει διάφορες διαπιστώσεις όσον αφορά τις διαφορές ανάμεσα στην Oberstufe που υπήρχε στο μυαλό μας τα προηγούμενα χρόνια και της πραγματικής Oberstufe.

Η Oberstufe δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα περαιτέρω στάδιο στην εκπαιδευτική πορεία των μαθητών. Υπάρχουν, φυσικά, διαφορές ανάμεσα σ’ αυτό και στο προηγούμενο στάδιο (Mittelstufe), όπως υπάρχουν διαφορές ανάμεσα στο δημοτικό και στο γυμνάσιο, ανάμεσα στο λύκειο και στο πανεπιστήμιο. Άρα, λοιπόν, δεν υπάρχει λόγος να φοβάται κανείς την Oberstufe, αρκεί να προσπαθήσει ανάλογα. Εξάλλου, αυτές οι διαφορές δεν είναι μόνο προς το χειρότερο, αλλά και προς το καλύτερο.

Η πρώτη και μεγαλύτερη διαφορά είναι πως δεν υπάρχουν τάξεις, αλλά τμήματα για κάθε μάθημα. Έτσι, μπορεί κανείς να αναπτύξει στενότερη επαφή και με συμμαθητές, με τους οποίους μέχρι τώρα δε γνωριζόταν αρκετά. Υπάρχει επίσης μια διαφορά, την οποία μπορεί να χαρακτηρίσει κανείς θετική ή αρνητική· δηλαδή η προσφώνηση των μαθητών από τους καθηγητές στον πληθυντικό. Εγώ προσωπικά το βρίσκω λίγο πρόωρο, αλλά για πολλούς αυτό σημαίνει υπευθυνότητα και ανεξαρτησία.

Τα μαθήματα πολλές φορές ξεφεύγουν από τα όρια του κατεστημένου και εξελίσσονται σε συζήτηση με τους καθηγητές. Φυσικά, τα διαγωνίσματα παίζουν ένα σημαντικό ρόλο στη βαθμολογία, αλλ’ όχι περισσότερο από τα προφορικά (50% - 50%).

Μια ακόμη μικρότερη διαφορά είναι η ύπαρξη πολλών κενών στο πρόγραμμα καθώς και η έλλειψη του αναπληρωματικού μαθήματος για τις χαμένες ώρες.

Τέλος, στην Oberstufe κυριαρχεί η εντύπωση της ελευθερίας, καθώς και το αίσθημα της υπευθυνότητας. Αυτό οδηγεί τους μαθητές στην ωρίμανση, κάτι που είναι πολύ θετικό για το μέλλον.

Έτσι, λοιπόν, συνιστώ σε όλους τους μαθητές που έχουν συναισθήματα φόβου και ανασφάλειας για την Oberstufe να μη φοβούνται και να μην αποθαρρύνονται, αλλά να αντιμετωπίζουν αυτό το στάδιο με

χαρά και αυτοπεποίθηση και με πολλή όρεξη.

Παύλος Παναγιωτίδης, 11η τάξη KKG

Κόκκινες ιταλικές μπότες

Μετάφραση του γερμανικού παραμυθιού „Das Weihnachtsgeschenk“

Η ιστορία είναι για την Κλάρα και εμένα, δηλαδή τον αδερφό της. Για να καταλάβετε την ιστορία, πρέπει να ξέρετε, ότι η Κλάρα έχει μια πολύ καλή φίλη που τη λένε Πετρούλα. Η Πετρούλα μια φορά φορούσε κόκκινες ιταλικές μπότες... μούρλια! Όταν ήρθε να μας επισκεφτεί, ακόμη και ο σκύλος μας ο Μυρρίζος έτρεχε συνέχεια από πίσω της, γιατί του άρεσαν τόσο οι μπότες της. Η Κλάρα, λοιπόν, δήλωσε αμέσως πως θέλει και αυτή τέτοιες μπότες. Ο μπαμπάς όμως της το ξέκοψε από την αρχή, πως καινούριες μπότες δεν έχει.

- Μου κάνεις τη χάρη να φοράς και εσύ τις παλιές μπότες μου; Με ρώτησε η Κλάρα ύστερα από μερικές μέρες. Και εγώ την ρώτησα:

- Γιατί να φορέσω τις μπότες σου;
- Γιατί θέλω να χαλάσουν επιτέλους!

- Και τι θα πει ο μπαμπάς;

Η Κλάρα μου ψιθύρισε:

- Θα μου αγοράσει καινούριες.

- Αλλά θα μου επιτρέψει να φορώ τις μπότες σου;

- Ε, θα τις φοράς κρυφά. Μπορείς να τις φορέσεις όταν πας για ποδόσφαιρο. Αν δεν μου πάρουν γρήγορα κόκκινες μπότες σαν της Πετρούλας, θα πεθάνω, να ξέρεις!

Εγώ όμως δεν ήθελα να πεθάνει η Κλάρα και έτσι φορούσα τις μπότες της. Αλλά οι μπότες της Κλάρας δε λέγανε να χαλάσουν με τίποτα.

Και έτσι είπε η Κλάρα:

- Αν δε χαλάσουν οι απαίσιες μπότες μου, δεν πρόκειται να πάρω ποτέ καινούριες!

Είχα αρχίσει τώρα και εγώ να τις μισώ. Στο τέλος χάλασαν τα πόδια μου, αλλά όχι οι μπότες. Τότε είχα μια ιδέα:

- Γιατί δε γράφεις στη γιαγιά;

- Αφού η Πετρούλα είπε ότι οι μπότες ήταν πολύ ακριβές!

- Τότε έχω μια ιδέα! Γιατί δε γράφεις στη γιαγιά από την Ούλμ να σου στείλει τη δεξιά μπότα και στη γιαγιά από το Βερολίνο να σου στείλει την αριστερή μπότα!

- Καλή ιδέα, παιδί μου, απάντησε η Κλάρα. Τότε δεν είσαι τόσο χαζός όσο φαίνεται.

Κάθησε λοιπόν στο δωμάτιό της και έγραψε δυο γράμματα για τις γιαγιάδες. Η μαμά μας είχε να γράψουμε, ό,τι επιθυμούμε για τα Χριστούγεννα. Και η Κλάρα έγραψε:

1. κόκκινες ιταλικές μπότες
2. κόκκινες ιταλικές μπότες
3. κόκκινες ιταλικές μπότες
4. κόκκινες ιταλικές μπότες

Έτσι μπορούσε να είναι σίγουρη ότι θα έπαιρνε κόκκινες ιταλικές μπότες σαν της Πετρούλας. Και τα Χριστούγεννα, τι φαντάζεστε, ότι πήρε; Τρία ζευγάρια κόκκινες μπότες! Ένα ζευγάρι από τη μαμά και τον μπαμπά, ένα ζευγάρι από τη μια γιαγιά από την Ούλμ και ένα ζευγάρι από την άλλη γιαγιά από το Βερολίνο.

Σελήνα Βίλκε 7η τάξη KKG

Χορωδία γονέων

Κάθε χρόνο, όταν τα παιδιά ετοιμάζουν τη γιορτή των Χριστουγέννων, παίζουν ένα θέατρο η τραγουδούν τραγούδια. Οι γονείς μας είπαν ότι αυτό είναι λίγο βαρετό. Γι' αυτό είπαμε να ανεβάσουν αυτοί κάτι. Την ημέρα που γιορτάσαμε τα Χριστούγεννα φέτος, δηλαδή το Σάββατο, 16 Δεκεμβρίου 2000, μερικοί γονείς, μαζί και οι δικοί μου, αποφάσισαν να τραγουδήσουν χριστουγεννιάτικα τραγούδια. Μαζεύτηκαν κάπου 20 άνθρωποι. Κάθε Σάββατο τους μάζευε ο κ. Κανόνης και τους μάθαινε τα τραγούδια. Χτες που τους ακούσαμε, νομίζω ότι τα είπαν πολύ καλά και όλοι που τους άκουσαν ευχαριστήθηκαν.

Χριστουγεννιάτικα κρυπτόλεξα

Στο παρακάτω κρυπτόλεξο ψάξε να βρεις 10 λέξεις που έχουν σχέση με το σχολείο:

ΑΙΥΜΠΡΣΤΖΠΕΟΙΓΗΜ
ΒΑΤΖΕΑΞΒΔΝΙΑΗΡΖΝ
ΛΣΑΗΔΑΣΚΑΛΑΙΞΘΔΑ
ΖΨΞΖΦΜΟΘΣΕΙΕΥΙΑΗ
ΣΒΗΣΤΡΑΞΚΚΠΨΕΠΙΓ
ΧΠΖΠΤΠΚΚΑΣΕΤΙΝΑΙ
ΜΣΑΤΚΗΣΑΛΠΚΑΞΕΓΜ
ΟΑΟΜΕΚΖΛΟΛΥΒΛΧΩΑ
ΛΚΘΝΟΤΖΑΣΒΑΟΞΟΝΤ
ΥΥΒΗΤΞΡΜΟΑΦΜΙΞΙΕ
ΒΔΙΕΜΠΗΑΣΑΙΑΜΚΣΙ
ΙΦΘΙΘΑΖΨΔΤΒΟΔΙΜΗ
ΟΕΠΚΣΕΣΙΧΙΔΒΟΚΑΟ
ΩΣΜΑΚΥΜΗΒΣΟΧΖΓΗΥ
ΚΠΡΣΗΩΤΧΞΕΠΧΦΨΑΒ
ΜΑΟΣΙΝΜΛΗΚΑΜΥΨΟΔ
Ειρήνη Κέντρα, 7η τάξη KKG

ΔΞΥΓΔΟΡΟΣΞΗΔΝΠΟ
ΕΛΑΤΟΒΠΧΑΣΕΠΩΘΜ
ΞΝΙΛΑΤΡΕΙΓΩ ΝΩΚΕ
ΗΟΤΣΨΜΠΘΡΕΣΩΝΠΥ
ΜΕΛΟΜΑΚΑΡΟΝΑΧΖΨ
ΟΓΜΘΜΕΨΟΜΦΣΣΡΖΨ
ΥΣΣΕΡΑΤΥΘΙΟΠΙΑΚ
ΣΨΧΖΑΓΑΣΣΔΦΓΣΗΞ
ΙΒΨΤΡΑΓΟΥΔΙΑΤΧΖ
ΚΩΒΝΜΠΕΙΡΗΝΗΟΖ Χ
ΗΓΕΝΝΗΣΗΑΓΔΝΣΩΨ

Εδώ μπορείτε να βρείτε 10 λέξεις που έχουν σχέση με τα
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ!
Αλέκος Μέργανλης, 7η τάξη KKG

ΔΝΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑΡΜΨΛ
ΖΑΜΑΝΝΓΕΠΣΟΒΙΗΠΤΙΘ
ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΗΡΙΝΑΧΑ
ΚΑΦΡΘΦΚΑΣΚΟΘΧΔΞΦΑΣ
ΨΕΛΑΤΟΧΞΑΡΨΑΡΩΚΩΠΡ
ΛΥΟΨΖΩΘΕΙΛΑΕΛΡΧΤΑΖ
ΠΨΑΡΙΧΟΖΟΥΡΕΠΑΡΑΚΕ
ΤΡΕΙΣΜΑΓΟΙΥΜΚΙΡΥΡΑ
ΤΕΟΑΓΙΟΣΒΑΘΙΑΗΣΘΑΘ
ΞΟΗΡΤΑΠΩΑΛΖΤΘΕΓΚΙΞ
ΓΕΝΝΗ ΣΗΤΟΥΧΡΙΣΤΟΥΟ

Δημήτρης Καζαντζίδης, 7η τάξη KKG

Αγιον Όρος

Στο μάθημα των Ελληνικών μιλήσαμε για το Αγιον Όρος. Βρίσκεται σε μια από τις 3 χερσονήσους της Χαλκιδικής. Το Αγιον Όρος υπάρχει περίπου εδώ και 1000 χρόνια. Έγινε κράτος με την υπογραφή ενός αυτοκράτορα, του Ι. Τσιμισκή.

Όποιοι άντρες θέλει να πάει, έχει τη δυνατότητα να επισκεφτεί τους καλόγερους και να δει τις μονές. Εκεί θα μπορείς να κοιμηθεί και να γνωρίσει κάτι απ' τη ζωή των ανθρώπων που ζουν εκεί. Η ζωή των μοναχών είναι σκληρή για έναν κοσμικό. Προσπαθούν να ζουν με λίγα πράγματα και να είναι κοντά στο Θεό. Όλοι τους θέλουν να φτάσουν στη θέωση, δηλαδή να φτάσουν κοντά στο Θεό. Για αυτό το λόγο τηρούν τη νηστεία, την προσευχή και την αγρυπνία. Αυτά είναι τα όπλα τους, που τους βοηθούν σε αυτό το δρόμο. Η νηστεία τους κάνει δυνατούς, η προσευχή τους κρατάει κοντά στο Θεό, επειδή, αν κοιμούνται, είναι μακριά από αυτόν. Οι μοναχοί δεν τρώνε κρέας, είναι χορτοφάγοι. Γι' αυτό το λόγο τρώνε συχνά νερόβραστα φαγητά. Κάπου, κάπου τρώνε ψάρια και πίνουν κρασί, όμως μόνο σε μεγάλες γιορτές. Οι καλόγεροι κρατάνε όλες τις νηστείες. Η πρωτεύουσα του Αγίου Όρους είναι οι Καρυές. Εκεί είναι το Πρωτάτο, στο οποίο βρίσκεται η έδρα της διοίκησης του Αγίου Όρους. Κάθε μονή έχει τη δική της διοίκηση, η οποία είναι η γεροντία, ο ηγούμενος και το ηγουμενοσυμβούλιο. Στο περιβόλι της Παναγίας (έτσι ονομάζεται επειδή η Παναγία είναι η προστάτιδά του) υπάρχουν 20 μοναστήρια. Όλα είναι κοινοβιακά. Μερικά απ' αυτά δεν είναι ελληνικά, υπάρχουν ρώσικα, βουλγάρικα κ.ά. Εδώ δεν υπάρχουν ρολόγια, βλέπουν την ώρα με τη θέση του ήλιου και το ημερολόγιο τους είναι ακόμα το παλαιό, δηλαδή είναι δεκατρείς μέρες πίσω από το δικό μας. Κάθε μοναχός κάνει τη δουλειά στην οποία έχει ταχθεί. Ο ένας είναι μαρμαρικός ο άλλος ζωγράφος και ο άλλος μάγειρας. Ο κάθε ένας κάνει ό,τι μπορεί, για να διευκολύνει τη ζωή στην ομάδα. Οι καλόγεροι προσφωνούνται με τη λέξη «γέροντα». Αν θέλουν οι μοναχοί να βγουν από το Άγιον Όρος, μπορούν να φύγουν, αφού πρώτα πάρουν άδεια από τον ηγούμενό τους. Όμως δε φεύγουν συχνά, παρά μόνο, όταν έχουν μια σπουδαία δουλειά. Επίσης μπορούν να φύγουν για πάντα, όμως τότε πρέπει να αρχίσουν τη ζωή τους από την αρχή, επειδή όποιος γίνεται μοναχός, δίνει όλα τα πράγματα του στη μονή που πάει. Αναστασία Αμπατζόγλου, 10η τάξη ΚΚΓ

Μια άλλη εμπειρία

Με λένε Αλέξη και είμαι 16 ετών. Ζω εδώ και 13 χρόνια στο Άαχεν και είμαι μαθητής της 11ης τάξης του Kaiser-Karls-Gymnasium. Ήταν μεγάλη μου επιθυμία να παρακολουθήσω την καθημερινότητα ή πιο συγκεκριμένα τη σχολική ζωή σε μια άλλη χώρα, έξω από τη Γερμανία.

Η ευκαιρία να κάνω αυτό το βήμα μου δόθηκε φέτος, όπως δόθηκε και σε αρκετά άλλα παιδιά της πρώτης τάξης της Oberstufe. Εγώ βρέθηκα στην Ελλάδα, όπου έχω πολλούς συγγενείς, για να με φιλοξενήσουν. Φιλοξενήθηκα από ένα θείο μου, γιατί με το γιο του έχω την ίδια ηλικία και πρόρεσα να πάω στο ίδιο σχολείο και στην ίδια τάξη μ' αυτόν. Αφού ξεκαθαρίστηκαν οι λεπτομέρειες της μετακίνησής μου ανάμεσα στο γερμανικό σχολείο μου και στο ελληνικό που θα με φιλοξενούσε, παρέμεινα στην Ελλάδα μετά τις καλοκαιρινές διακοπές του 2000, όπου θα συνέχιζα τη ζωή μου το επόμενο εξάμηνο. Μ' αυτό τον τρόπο θα μπορούσα να δημιουργήσω μια προσωπική άποψη για το πώς γίνεται η εκπαίδευση στο κράτος στο οποίο γεννήθηκα καθώς και για το πώς είναι η ζωή εκεί στον καθημερινό της ρυθμό και όχι στις διακοπές του καλοκαιριού. Έχω μαζέψει πολλές εμπειρίες μέχρι στιγμής, οι οποίες θα με βοηθήσουν στην υπόλοιπη σχολική ζωή μου στη Γερμανία. Η πρώτη και πιο σημαντική διαφορά που διαπίστωσα αμέσως στο ελληνικό σχολείο είναι η ατμόσφαιρα μέσα στην τάξη, όπου οι καθηγητές είναι πολύ απόμακροι για τους μαθητές. Αυτό, βέβαια, είναι ένα μεγάλο μειονέκτημα για τους μαθητές, αφού το μάθημα δε γίνεται με μεγάλο κέφι. Βλέπουν τον καθηγητή ως μια μηχανή που σκοπό της έχει να μεταδώσει μόνο την ύλη και όχι να ασχοληθεί με τους μαθητές για γεγονότα της επικαιρότητας, θέματα συμπεριφοράς, κοινωνικής αγωγής κλπ. Δεν είδα μάλιστα καμιά προσπάθεια να βελτιωθεί αυτή η κατάσταση, γιατί όλοι τη θεωρούσαν φυσιολογική. Ίσως να φταίει γι' αυτό το γεγονός ότι οι καθηγητές στην Ελλάδα πρέπει να προετοιμάσουν τους μαθητές για τις εξετάσεις των Πανεπιστημίων και η ύλη που πρέπει να διδάξουν είναι τόσο πολλή που δεν έχουν ώρα να ασχοληθούν με τίποτε άλλο.

Αντίθετα, στο γερμανικό σχολείο μου υπάρχει συνήθως μια φιλική ατμόσφαιρα στην τάξη, έστω κι αν ορισμένοι καθηγητές μας δεν είναι σε όλους συμπαθητικοί. Όπως και να είναι όμως το πράγμα, οι σχέσεις μας με τους καθηγητές μας είναι πιο άμεσες. Μας κάνουν να νιώθουμε σαν μια παρέα. Δε συγκεντρώνονται μόνο στο μάθημα, αλλά ξεφεύγουν λίγο από το συνηθισμένο, για να μιλήσουν γύρω από τις κοινωνικές σχέσεις και τη συμπεριφορά και πολλά άλλα που αφορούν το μέλλον του κάθε μαθητή. Με αυτό τον τρόπο το μάθημα σπάνια γίνεται κουραστικό, ενώ συνήθως δημιουργείται κέφι και σπάει η μονοτονία. Έτσι, οι μαθητές δεν έχουν το χρόνο να ασχοληθούν με άλλα πράγματα έξω από το σχολείο, όπως κάποιο σπορ ή κάποια καλλιτεχνική απασχόληση. Αυτό έχει ως συνέπεια η μαθητική ζωή να καταντάει μονότονη.

Από την άλλη πλευρά, στη Γερμανία έχουμε οι νέοι επίσης τα προβλήματά μας, αλλά το σχολείο δε μας καταπιέζει τόσο πολύ κλέβοντας όλο τον ελεύθερο χρόνο μας με πολύ διάβασμα και ατέλειωτα φροντιστήρια. Έχουμε το χρόνο να βγούμε βόλτα με τους φίλους μας ακόμη και μεσοβδόμαδα, να πάμε για ψώνια στην πόλη με άνεση, να ασχοληθούμε και με κάτι άλλο έξω από τα μαθήματά μας. Εδώ, στην Ελλάδα, αυτό μπορεί να γίνει μόνο τα Σαββατοκύριακα και πάλι όμως με δυσκολία. Από τους συμμαθητές που έχω γνωρίσει εδώ, είναι ελάχιστοι αυτοί που κάποιο Σαββατοκύριακο των τελευταίων δύο τάξεων του Λυκείου θα το αφιερώσουν σε μια άλλη απασχόληση εκτός διαβάσματος.

Τέλος, μια ακόμη διαφορά που με έκανε στην αρχή να γελάσω, αφού ήταν η πρώτη εντύπωσή μου για το σχολικό σύστημα στην Ελλάδα, ήταν η κατάσταση στην αρχή του σχολικού έτους. Αρχίσαμε στις 11 Σεπτεμβρίου. Την πρώτη εβδομάδα πηγαίναμε στο σχολείο και οι καθηγητές μας έλεγαν πως μπορούμε να ξαναφύγουμε. Τι δεύτερη εβδομάδα μας μοίρασαν τα μισά βιβλία και κάναμε τάχα μια ώρα μάθημα με καθηγητές που δε θα είχαμε στην τάξη μας στη συνέχεια. Από την τρίτη εβδομάδα αρχίσαμε να παίρνουμε πρόγραμμα για την επόμενη μέρα και μόνο για 3ωρο μάθημα. Όμως και αυτές οι τρεις ώρες ήταν αργαίες, γιατί οι καθηγητές που έμπαιναν μέσα άρχιζαν απλά τη συζήτηση μαζί μας, γιατί δεν ήξεραν αν θα μας κάνουν μάθημα στη συνέχεια ή όχι. Από την τέταρτη εβδομάδα αρχίσαμε να ακολουθούμε το εβδομαδιαίο πρόγραμμα και να κάνουμε κανονικό μάθημα. Το οριστικό μας πρόγραμμα το πήραμε μετά από ενάμιση περίπου μήνα. Αυτό, βέβαια, ήταν ευχάριστο για όλους τους μαθητές, ενώ για μένα ήταν και πρωτοφανές και με δυσκόλεψε στο να συνηθίσω το σχολικό ρυθμό. Απορά, πώς μπορούμε και τα καταφέρνουμε στη Γερμανία, να αρχίζουμε κανονικά τα μαθήματά μας τη δεύτερη μέρα του σχολικού έτους και στην Ελλάδα κάτι τέτοιο θεωρείται απίθανο. Αν μάλιστα, όπως μου έγραψαν γερμανοί συμμαθητές μου, το φετινό σχολικό έτος τα μαθήματα άρχισαν από την πρώτη κιόλας μέρα, τότε η απορία μου μεγαλώνει. Για να λέω, βέβαια, την αλήθεια, δε μετάνιωσα που κάναμε τόσο λίγο μάθημα, αλλά η απορία μου μένει!

Αυτό όμως δε σημαίνει ότι εδώ, στην Ελλάδα, περνάω άσχημα. Ξέρω ότι σε λίγο καιρό θα γυρίσω στο Άαχεν και όλα αυτά που είδα μέσα και γύρω από το ελληνικό λύκειο, θα παίξουν ελάχιστο ρόλο στη σχολική μου ζωή. Γι' αυτό φρόντισα να γνωρίσω και την ευχάριστη πλευρά της ζωής στην Ελλάδα. Ένα προνόμιο που δεν το έχουν οι περισσότεροι συμμαθητές μου.

Όσο καλή ή κακή κι αν σας φαίνεται η εικόνα του ελληνικού σχολείου, νομίζω ότι η εμπειρία που ζω αυτόν τον καιρό είναι θαυμάσια και τη συνιστώ σε όλα τα παιδιά της ηλικίας μου. Εγώ πάντως, που είχα αυτή τη δυνατότητα, νομίζω πως δε θα άλλαζα τόσο εύκολα το γερμανικό σχολείο με ένα ελληνικό, γιατί έχω συνηθίσει σε έναν άλλο τρόπο ζωής. Αυτό μου το επιβεβαιώναν και πολλοί συμμαθητές και καθηγητές μου, κάθε φορά που μας δινόταν η ευκαιρία να μιλήσουμε γι' αυτό το θέμα. Με θεωρούσαν τυχερό που έχω τη δυνατότητα να πηγαίνω σε γερμανικό και όχι σε ελληνικό σχολείο και απορούσαν μάλιστα με την απόφασή μου να επισκεφτώ για λίγο χρόνο ένα ελληνικό λύκειο. Όμως εγώ ξέρω ότι από την ευκαιρία που μου δόθηκε, πήρα ένα μεγάλο κέρδος. Και αυτό το οφείλω σε όλους εκείνους που μου έδωσαν αυτή την ευκαιρία. Εννοώ και το γερμανικό και το ελληνικό σχολείο, τους καθηγητές, τους μαθητές και πάνω απ' όλα τους συγγενείς μου που με φιλοξένησαν στην Αθήνα.

Αλέξης Κανόνης,
11η τάξη ΚΚΓ και προσωρινά
Β' τάξη του Γ' Λυκείου Γλυφάδας

Praktikum

Ένας ορισμός που συνδέεται άμεσα με την ενδέκατη τάξη είναι το Praktikum ή πρακτική εξάσκηση. Αυτό αποτελεί έναν ακόμη παράγοντα για την άσχημη εικόνα που έχουν οι μαθητές για την Oberstufe, δηλαδή την ανώτερη γυμνασιακή βαθμίδα. Στις αρχές είχα κι εγώ τους ανάλογους φόβους σχετικά μ' αυτό. Δεν ήξερα δηλαδή τι με περιμένει στην εταιρεία που θα έκανα το Praktikum. Στο τέλος όμως φάνηκε πως το η πρακτική εξάσκηση είναι όχι μόνο μια μοναδική εμπειρία, αλλά επίσης και μια ευχάριστη περίοδος, μακριά από το σχολείο. Οι εμπειρίες δεν προέρχονται μόνο απ' την περίοδο της πρακτικής, αλλά και από την περίοδο που νάχνει κανείς, για να βρει μια τέτοια θέση. Σημαντικό είναι να αρχίσει κανείς να νάχνει από νωρίς, για να μη βρεθεί αργότερα σε δύσκολη θέση.

Εγώ βρήκα σχετικά εύκολα μια θέση στην AIXTRON, μια εταιρεία στο Laurensberg, που κατασκευάζει διάφορα ηλεκτρονικά μηχανήματα. Πέρασα πολύ ευχάριστα και έμαθα πάρα πολλά πράγματα, τόσο στην πράξη, όσο και στη θεωρία. Η εργασία που μου δόθηκε ήταν να βοηθάω κι εγώ στην παραγωγή των ηλεκτρονικών εξαρτημάτων. Μου άρεσε πάρα πολύ και κυρίως χάρηκα που οι εργαζόμενοι στην AIXTRON μου έδειξαν τόση εμπιστοσύνη και μ' έφωταν να δουλεύω μόνος μου μπροστά στα μηχανήματα.

Η πρακτική, λοιπόν, παρέχει στους μαθητές το συναισθήμα της υπευθυνότητας στη δουλειά, τη συνεργασία με άλλους ανθρώπους και την προετοιμασία για το μελλοντικό επάγγελμα. Μέσω της πρακτικής μπορεί κανείς να φανταστεί λίγο – πολύ ποιο επάγγελμα θα του άρεσε να ασκίσει, ώστε να διαλέξει τα κατάλληλα μαθήματα στο σχολείο.

Η πρακτική είναι, τέλος, μια ευκαιρία να μάθει κανείς όσο το δυνατόν περισσότερα, ρωτώντας τους εργαζόμενους στην εταιρεία. Η καλύτερη «συνταγή» για το Praktikum είναι, λοιπόν, η καλή κι όχι βιαστική εκλογή της θέσης εργασίας και η απόλυτη συνεργασία με την εταιρεία.

Παύλος Παναγιωτίδης, 11η τάξη ΚΚΓ

ΠΑΝΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΙΟΣ ΑΘΛΗΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΩΝ Π.Α.Ο.Κ.

Η ομάδα μάσκετ του ΠΑΟΚ

Ο ΠΑΟΚ είναι η ιστορική συνέχεια του Κωνσταντινουπολίτικου αθλητικού και πολιτιστικού Σωματείου «Ερμής», που δημιουργήθηκε από Ρωμιούς της Πόλης το έτος 1875, στην καρδιά της Κωνσταντινούπολης - το Πέρα. Η ανάγκη των Ρωμιών να εκπράξουν και να υποστηρίξουν τον Ελληνισμό τους μέσα στην Τουρκία, τους ώθησε στη δημιουργία του εν λόγω σωματείου. Το 1923 μετά τη Μικρασιατική καταστροφή και τη δραματική προσφυγιά των Ρωμιών της Ιωνίας - αλλά και ολόκληρης της Τουρκίας - οι Ρωμιοί της Πόλης μετενομάζουν το Σωματείο τους από Ερμή σε Περικλούμπε, σύμφωνα με το καινούργιο Σύνταγμα που θεσπίζεται από τον Κεμάλ. Παρόλο το πλήγμα που δέχεται ο Ελληνισμός - ο οποίος αναγκάζεται να πάρει το δρόμο της προσφυγιάς εγκαταλείποντας τις πατρογονικές τους κοιτίδες - η Περικλούμπε δίνει τις μάχες της και τις κερδίζει όσο υπάρχουν Ρωμιοί στην Πόλη. Σαρώνει τα Κύπελλα, αποδεικνύοντας ότι, αν και μειονότητα οι Ρωμιοί εξακολουθούν να έχουν ηγηρό παρόν στον Αθλητικό τομέα. Αυτό όμως δεν κρατάει για πολύ και αναγκάζονται να φύγουν οι περισσότεροι αφήνοντας πίσω τους μια ομάδα Κωνσταντινουπολιτών, τα επονομαζόμενα «Πολιτικά». Εγκαθίστανται στη Θεσσαλονίκη και το 1926 ιδρύουν τον ΠΑΟΚ κρατώντας τα σύμβολα της κραταιάς Ρωμιοσύνης : Το Δικέφαλο του Βυζαντίου - αλλά για χρώματα διαλέγουν το πένθιμο μαύρο, για να συμβολίζει την τραγική ιστορία της Ρωμιοσύνης, αλλά και το αισιδοξο λευκό που θα τους άνοιγε ένα παράθυρο στο μέλλον - και θα συμβόλιζε τον αγώνα για το αήριο και τις νίκες που θα κατακτούσαν. Αυτή η ιστορία τον καθιστά ουσιαστικά ως ένα από τα αρχαιότερα αθλητικά σωματεία με βαριά παρακαταθήκη ιστορίας

Ο ΠΑΟΚ στην αρχή της ίδρυσης του είχε ως έμβλημα το τετράφυλλο τριφύλλι το οποίο όμως άλλαξε μερικά χρόνια αργότερα. Ο ΠΑΟΚ ανέδειξε την αξία του ως ομάδα, όταν νίκησε τον Ηρακλή με 2-1. Δύο εβδομάδες αργότερα έχασε από τον Άρη με 5-2. Απο εκεί και πέρα άρχισε η κόντρα ανάμεσα στις δύο ομάδες, επειδή ο αρχηγός του ΠΑΟΚ έπρεπε να αποχωρήσει μετά από αμφοισφαιρούμενο πέναλτι σε βάρος του ΠΑΟΚ.

Δεκαετίες 1940 και 1950

Αυτή ήταν αρχή της χρυσής εποχής του ΠΑΟΚ. Με μεταγραφές του καλοκαιριού του 1953 αρχίζει η ανόδου πορεία του ΠΑΟΚ. Την ίδια χρονιά γίνεται πρωταθλητής Θεσσαλονίκης και εκπροσωπεί τη Θεσσαλονίκη στην Αθήνα. Το 1957 αρχίζει να χτίζεται το περίφημο γήπεδο τις Τούμπας σε μια έκταση 30 στρεμμάτων που ανήκε στο ταμείο εθνικής αμύνης.Το καινούριο γήπεδο εγκαινιάστηκε το 1959 από τον Υπουργό Εθνικής Αμύνης.

Ο ΠΑΟΚ νίκησε το πρώτο παιχνίδι στο νέο του γήπεδο με την έναρξη του πρώτου πρωταθλήματος της Α΄ εθνικής κατηγορίας.

Δεκαετία 1960

Αυτή τη δεκαετία η ομάδα ήταν μια από τις μέτριες ομάδες του πρωταθλήματος και δεν αναδείχτηκε πουθενά .

Δεκαετία 1970

Τη δεκαετία του 1970 ο ΠΑΟΚ έλαμγε και καθιερώθηκε ως μια από τις καλύτερες ομάδες που πέρασαν ποτέ από τα ελληνικά γήπεδα. Το 1973 καταφέρνει μετά από το πρώτο του κύπελλο να προκριθεί στα προημιελικά του κυπέλλου Κυπελλούχων, όπου αποκλείεται από τη ΜΙΛΑΝ. Το 1974 κατέκτησε και δεύτερο κύπελλο.

Δεκαετία 1980

Η ομάδα έπασε λίγο αυτή την εποχή, αν και κατέκτησε για δεύτερη φορά το κύπελλο Ελλάδας , που ήταν και το πρώτο επαγγελματικό !!! Το χαρακτηριστικό της εποχής αυτής είναι ο φανατισμός των φιλάθλων του ΠΑΟΚ που παίρνουν πανευρωπαϊκή αναγνώριση !!!

Δεκαετία 1990

Η δεκαετία αρχίζει καλά κρατώντας τον ΠΑΟΚ στις τρεις καλύτερες ομάδες της Ελλάδας. Όμως επί της γνωστής «εποχής» Βουλινού αρχίζει μια αργή κάθοδος της ομάδας. Η εποχή αυτή μάλλον είναι η χειρότερη που πέρασε ως ομάδα ο ΠΑΟΚ. Γι' αυτό ο πρόεδρος μισείται από τους περισσότερους φιλάθλους του ΠΑΟΚ.

Το 1996 ο Γ.Μπατατούδης βγάζει τον ΠΑΟΚ από το αδιέξοδό του. Τα επόμενα χρόνια αρχίζει μία ανοδική πορεία για τον ΠΑΟΚ, που βρίσκεται πάλι τη θέση του στις ισχυρές ομάδες της χώρας. Σημαντική επιτυχία είναι ο αποκλεισμός της Αρσενάλ σε αγώνες του κυπέλλου ΟΥΕΦΑ. Η χρονιά 1999 αποτελεί σταθμό στην ιστορία αφού για πρώτη φορά στη μακρόχρονη ιστορία του ο ΠΑΟΚ ξεοδεύει τόσα χρήματα για μεταγραφές και ελπίζει σε μια επιτυχημένη χρονιά μετά τον αποκλεισμό του από την ΑΪΝΤΧΟΒΕΝ και τον αποκλεισμό της πρωτοπόρου του Ιταλικού πρωταθλήματος Ουντινέζε.

Θόδωρος Ζωγράφου, 10η τάξη ΚΚΚ

1. FC Köln – FC Schalke 04

Το Σάββατο, 16 Δεκεμβρίου 2000, ήταν το πρώτο παιχνίδι της Κολωνίας στο β΄ γύρο της Bundesliga. Έπαιζε εναντίον της Σάλκε 04. Φυσικά, εγώ ως καλός οπαδός της Κολωνίας έπρεπε να πάω στο γήπεδο. Ξεκίνησα με το τρένο από τον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό του Άαχεν. Όταν έφτασα στην Κολωνία, πήγα πρώτα στο Altstadt-Grill, όπου έφαγα ένα ντονέρ. Ύστερα πήγα προς το Neumarkt τρώγοντας το ντονέρ. Εκεί περιμένα με άλλους οπαδούς της ομάδας μου το τραμ που θα μας πήγαινε στο Müngersdorfer-Stadion, το στάδιο της 1. FC Köln.

Η ώρα ήταν ακριβώς 15.30, όταν ο διαιτητής Fandel άρχισε το παιχνίδι. Στα πρώτα λεπτά του παιχνιδιού η Κολωνία είχε τις καλύτερες ευκαιρίες, μα δεν έκανε τίποτα. Στο 11ο λεπτό ο Böhme της Σάλκε 04 δεν άφησε καμία δυνατότητα στον τερματοφύλακα της Κολωνίας Markus Pröll και πέτυχε το πρώτο γκολ για την ομάδα του. Φυσικά, οι οπαδοί και φίλοι της Κολωνίας ήταν λίγο στενοχωρημένοι, αλλά ήταν ακόμα πιθανό να βάλει και η Κολωνία ένα γκολ. Αλλά στο 34. λεπτό αυτή η άποψη άλλαξε, επειδή ο Asamoah, παίχτης της Σάλκε, έκανε το 0:2. Τώρα, εγώ συζητούσα με το διπλανό μου εάν θα καταφέραμε να νικήσουμε ή έστω να φέρουμε ισοπαλία. Ξαφνικά ο Schiedsrichter Fandel σφύριξε δύο φορές, επειδή το πρώτο ημίχρονο είχε τελειώσει.

Όποιος ήθελε να μείνει μέσα στο στάδιο, έμεινε μέσα κι όποιος ήθελε να βγει έξω, μπορούσε να το κάνει. Μέσα στο στάδιο υπήρχε μια μεγάλη οθόνη, όπου ήταν ένα πρόγραμμα για τους οπαδούς κι έξω μπορούσε κανείς να κάνει διάφορα πράγματα, π.χ.: να πει μπύρα, να αγοράσει προϊόντα της ομάδας ή να φάει κάτι. Εγώ βγήκα έξω και κοίταξα τα αναμνηστικά της 1. FC Köln. Αγόρασα ένα καινούριο κασκόλ - τώρα έχω τρία - ένα καπέλο κι ένα CD. Μετά από ένα τέταρτο άρχισε το δεύτερο ημίχρονο. Στο 53ο λεπτό ο Ewald Lienen, ο προπονητής της Κολωνίας, έβγαλε τον Springer και στη θέση του έβαλε τον Achil Arveladze. Μα και η ομάδα Σάλκε 04έκανε αλλαγή. Στο 65ο λεπτό ο Mpenza μπήκε στη θέση του Asamoah. Με την ελπίδα να βάλει γκολ, ο Ewald Lienen έβαλε τον παίχτη Donkon στη θέση του Kurth στο 68ο λεπτό. Τρία λεπτά αργότερα ο Stevens (προπονητής της ομάδας Σάλκε) έβαλε στο ματς τον Büskens κι έβγαλε τον van Hoogdalem. Στο 72ο λεπτό η ελπίδα του Ewald Lienen έγινε αλήθεια. Ο Donkon έβαλε το πρώτο γκολ για την Κολωνία. Όλοι οι οπαδοί στο Müngersdorfer-Stadion σηκώθηκαν από τις θέσεις τους, χοροπηδούσαν και χαίρονταν. Η ισοπαλία ήταν ξανά πολύ κοντά. Πριν ξανακάτσουν όλοι καλά καλά, ο Carsten Cullmann έβαλε το δεύτερο γκολ για την Κολωνία, το οποίο σήμαινε ισοπαλία. Τώρα όλοι χειροκροτούσαν και τραγουδούσαν. Η χαρά δεν είχε όρια. Η ελπίδα όλων των οπαδών της Κολωνίας ήταν να σκοράρει η ομάδα τους το 3:2. Αλλά στο 78ο λεπτό ο Voigt πήρε την κιτρινή/κόκκινη κάρτα. Με 10 μόνο παίχτες δεν καταφέραμε να βάλουμε κι άλλο γκολ, αλλά κρατήσαμε την ισοπαλία.

Μετά το παιχνίδι οι άνθρωποι της 1. FC Köln μας ευχήθηκαν καλές γιορτές κι ένα καλό κι ευτυχισμένο 2001. Οι Cheerleaders χόρεγαν ακόμα λίγο και τραγουδήσαμε Kumm loß mer fiere, Unser Hätz schlät für dä FC Kölle, Die Hände zum Himmel και άλλα τραγούδια. Μετά πήγαμε στη στάση του τραμ. Εγώ πήρα αυτό που πήγαμε προς Dom/HBF, αλλά στο K-Ehrenfeld ένας οπαδός της 1. FC Köln έπεσε κάτω αναισθητός. Κανονικά θα έπρεπε να περιμένουμε μέχρι να έρθει το ασθενοφόρο. Εμένα δε με πείραζε, επειδή και στο Ehrenfeld υπάρχει στάση του τρένου που πάει για το Άαχεν. Κατέβηκα, λοιπόν, από το τραμ κι πήγα στο τρένο.

Κολωνία – Σάλκε 04 2:2 (0:2)

Γκολ: Böhme (11), Asamoah (34), Donkov (72), Cullmann (75)

Κολωνία: Pröll, Cichon, Sichone, Keller, Scherz, Cullmann, Lottner, Voigt, Springer (53. Arveladze), Kurth (68. Donkov), Timm

Σάλκε 04: Reck, Hajto, Waldoch, van Kerkhoven, Latal, van Hoogdalem (71. Büskens) Nemeç, Böhme, Möller, Asamoah (65. Mpenza), Sañd

Zuschauer: 41.000

Schiedsrichter: Fandel

κιτρινες κάρτες: Cichon, Sichone, Cullmann, Büskens, Asamoah

κιτρινες-κόκκινες κάρτες: Voigt 78ο λεπτό

Χρήστος Γκόλιας, 9η τάξη ΚΚΚ

Boys, girls and a kiss

Όλα άρχισαν στο αεροπλάνο. Για πρώτη φορά βρέθηκαν ο Ryan και η Jennifer στο αεροπλάνο, όταν ήταν και οι δυο τους 12 χρόνων. Και οι δυο τους δεν είχαν συνοδό, γι' αυτό κάθονταν δίπλα δίπλα.

Ο Ryan κάθονταν για πρώτη φορά σε αεροπλάνο και είχε τόσο πολλή αγωνία, που παρά λίγο θα κατουριόταν πάνω του. Η Jennifer έκανε την ψύχραμη και τον κοροϊδεύε δείχνοντάς του ότι είναι ακόμη παιδί, ενώ αυτή όχι.

Μετά από 5 χρόνια ξαναβρέθηκαν τυχαία οι δυο τους. Ο Ryan δεν είχε αλλάξει και πολύ. Ήταν 17 χρόνων και φορούσε ακόμη γυαλιά και σιδεράκια. Η Jennifer είχε αλλάξει πάρα πολύ και ήταν πιο σίγουρη για τον εαυτό της, ενώ ο Ryan όχι.

Όσο πιο πολύ περνούσε ο καιρός, τόσο ο Ryan γινόταν και πιο διαφορετικός. Δε φορούσε πια γυαλιά και σιδεράκια. Σιγά σιγά γινόταν κι αυτός σίγουρος για τον εαυτό του. Ο Ryan και η Jennifer περνούσαν όλο τον καιρό μαζί.

Όλα άλλαξαν μετά το πρώτο φιλί. Η Jennifer απόφευγε το Ryan και δεν έβγαιναν καθόλου πια μαζί. Όταν έφτασε η μέρα για να φύγει η Jennifer σε μια ξένη χώρα, να σπουδάσει, πήγε στο γνωστό μέρος που πήγαιναν παλιά οι δυο τους. Εκεί συνάντησε τυχία το Ryan. Τον ρώτησε γιατί δεν την έπαιρνε καθόλου τηλέφωνο, ενώ αυτή το έκανε. Ο Ryan της απάντησε ότι αυτή έφταιγε για όλα. Όλα άλλαξαν από εκείνο το βράδυ. Αυτή, τελικά, τον απέφευγε.

Μετά απ' αυτόν τον καυγά έφυγε η Jennifer για πάντα σε μια ξένη χώρα, για να σπουδάσει.

Πριν φύγει όμως, περίμενε το Ryan, αλλά αυτός δε φάνηκε. Κλαίγοντας η Jennifer ξεκίνησε το ταξίδι για μια ξένη χώρα. Σε μια στιγμή πέρασε το λεωφορείο της από το μέρος όπου είχε γίνει ο καυγάς. Η Jennifer επέμενε να σταματήσει ο οδηγός του λεωφορείου στη μέση του δρόμου, για να κατεβεί η ίδια. Αφού έγινε αυτό, τρέχοντας πήγε στο δωμάτιο του Ryan, για να τον βρει και να του ζητήσει συγγνώμη. Δυστυχώς, όμως ο Ryan δεν ήταν εκεί - είχε φύγει για το Los Angeles. Λυπημένη πήγε στο σπίτι της καλύτερης φιλενάδας της κι εκεί συνάντησε το φίλο του Ryan, που της είπε ότι το αεροπλάνο του Ryan για το Los Angeles θα απογειωνόταν σε 30 λεπτά. Παίρνοντας ένα ταξί η Jennifer βρέθηκε σε είκοσι λεπτά περίπου στο αεροδρόμιο. Ευτυχώς, πρόλαβε το αεροπλάνο για το Los Angeles.

Όταν ο Ryan την είδε, τα έχασε και δεν ήξερε τι να πει. Τότε η Jennifer τον ζήτησε συγγνώμη και, λίγο πριν απογειωθεί το αεροπλάνο, ο Ryan άρχισε να τρέμει από το φόβο του. Αυτή τη φορά η Jennifer δεν τον κοροϊδεύε, αλλά τον ησυχάζε δίνοντάς του ένα φιλί!

(Περίληψη του περιεχομένου ενός κινηματογραφικού έργου)

Μαρία Παναγιωτίδου, 7η τάξη ΚΚΚ